

BERXWEDAN

HER TİŞT Jİ BO ENÎYA RİZGARİYA NETEWA KURDİSTAN

Sayı 38 / 15 Eylül 1987 / 2.50 DM

Berxwedan 15 Günlük

Berxwedan, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesinin güçlü sesidir.

Berxwedan'ı 15 günlük kılan nedenler arasında belirleyici olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devriminin hem kitlesel, hem askeri, hem de siyasal olarak kazandığı boyut ve bu ileri aşamaya uygun yayın zorunluluğudur.

PKK önderliğinde Ulusal Kurtuluş Cephesi ve Halk Kurtuluş Ordusunun kuruluş ve geniş eylemine kavuşan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devrimi; Kuzey-Batı Kürdistan'da tüm toplumu etkileyen ve gittikçe toplum geleceğini daha fazla belirleyen etmen olmuştur. Bu nedenle, ulusal kurtuluş savaşımızın yoğun pratiğinin yurtsever kitlelere daha erkenden aktarılması, yurtsever halkımızın yayın yoluyla da mücadeleye katılımının sağlanması ve daha da geliştirilmesi hedefleri doğrultusunda **Berxwedan**, 15 günlük olarak çıkmaktadır.

Berxwedan'ın devrimci-ulusal kurtuluş yayın organı olarak temel aldığı ilkeler, Kürdistan halkının ulusal bağımsızlık ve halk demokrasisi ilkeleridir. **Berxwedan**'ın yayınında temel aldığı ilkeleri özetlersek;

— Halkımızın ulusal kurtuluşçu yurtsever siyasal bilinç, örgütlenme ve mücadelesinin ilerletilmesi; Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesinin örgütlenme ve mücadele sorunlarının -özellikle kitle eğitimi ve mücadelesi- incelenmesi,

— Ulusal kurtuluş devrimimizin temel mücadele yöntemi olan silahlı mücadele ve onun örgütsel ifadesi olan ARGK'nin güçlendirilmesi,

— Kürdistan devrimi, dünya devrim ve demokrasi güçlerinin aktif bir parçasıdır. Bu ilke ve gerçeklikle halkımızın devrimci-yurtsever ittifaklarını ilerletmeyi hedefleyen çalışmalar içinde olunması,

Bu amaçla ulusal kurtuluş mücadelemizin siyasal olarak tanıtılması ve bu alandaki sorunlarının incelenmesi kadar; ulusal kurtuluşçu ittifak ve dayanışmaları güçlendirici tarzda ulusal kurtuluş savaşı veren halkların mücadele ve deneylerinden yararlanılması,

— Ulusal kurtuluşçu yayıncılık politikası doğrultusunda; devrim ve karşı-devrim güçlerinin özellikle bölgemiz Ortadoğu ve dünyanın değişik alanlarındaki gelişmelerin pratik sonuçlarıyla sistematik olarak aktarılması,

— Ulusal kurtuluş pratiğimiz, sömürgeci vahşet, halkımıza uygulamaları ve buna karşı direniş içinde olan halkımızın yaşamının bütün yönleriyle aktarılması,

— Ulusal kurtuluş mücadelesi; köleliği yırtarak, bilinçli; yaşamda ve kültürde ve yeni insanı, yeni toplumu yaratma savaşıdır. Bu doğurultuda ulusal kurtuluşçu pratik içinde devrimci sanat ve kültür gelişmemiz, tarihi mirasımızla bağ içinde sergilenmesi diğer bir hedefimiz olacaktır. Bu doğrultuda yöre yöre ülkemiz ve tarihimizin tanıtılmasının hedef olarak ele alınması,

— Ulusal kurtuluş mücadelemize ve ERNK'ye yönelen tehdit ve saldırıların karşılanması, özellikle de sömürgeci yayın, sosyal-şoven ve Kürt gerici milliyetçiliğinin ipliğinin pazara çıkarılması, teşhir ve tecritlerinin ideolojik-politik mücadele ile sağlanması.

Berxwedan, yayın içeriğini belirleyen özü, güçlendirilen yeni değişiklikler içinde de olacaktır.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz ülke sathından Ortadoğu'ya, Avrupa'dan Avusturalya'ya kadar geniş bir cephede sürmektedir. Bütün bu faaliyeti belgelemek, görüntülemek, en erken ve en doğru bir şekilde yurtsever kitlemize aktarmanın yığınla zorluğu bulunmakadır. Türk sömürgeciliğinin işbirlikçileri her yerde engeller oluşturmaktadırlar. Tamamen ulusal kurtuluş örgütlenmesinin ve yurtsever kitlelerin inançlı ve fedakarane destekleriyle bu aktarım sağlanmaktadır. Yeni düzenlemede haberleri en kısa, en doğru ve zengin tarzda aktarma da hedeflerimiz arasında olacaktır.

Ulusal kurtuluşun kaynağı kitle bilinci, örgüt ve desteğidir. Bunun en belirgin örneği **Berxwedan**, yurtsever kitle ilişkilerinde görülmektedir.

Bundan böyle, yurtsever kitlemize dayanarak, destek ve eleştirilerini yönlendirici olarak alacağız. Okuyucularımızın dili ve kalemi, **Berxwedan**'da büyük yer işgal edecektir.

Hedefimiz hızlı haberleşme, etkin dağıtım, geniş okuyucu kitlesidir. Bunları elbirliği ile yapabiliriz. Bu elbirliğini daha da geliştireceğimize ve her türlü zorluğu aşacağımıza inanıyoruz.

Bundan sonraki hedefimiz daha güçlü, daha etkin haftalık **Berxwedan** için elbirliği ile ileri!..

Ulusal bağımsızlık ve halk demokrasisinin güçlü ve gür sesi **Berxwedan**'ı elbirliği ile güçlendirelim!

Zafer Ayında ARGK Her Yerde Vurdu



● **Şemdinli, Çukurca, Kiğı, Nusaybin, Uludere, Dersim, Şırnak, İdil, Bingöl, Hazro, Edremit, Mardin ve Tatvan'da sömürgeci-faşist ordu birliklerine saldırılar; ve kitlesel-siyasal eylemler gerçekleştirildi.**

● **Pervari, Nusaybin, Genç, Lice, Cizre, Ovacık, Çelikhan, Şenkaya vd. birçok yerde ekonomik hedeflere yönelik saldırı ve sabotaj eylemleri yapıldı. Sömürgecilerin zararı milyarlarca lira...**

● **Eruh, Pervari, Derik, Ömerli, Midyat vd. birçok alanda çetelere yönelik eylemlerde, çok sayıda çete öldürüldü ve çete yuvaları dağıtıldı.**

Eylem haberleri 3. sayfada

7. Yılını Bitirirken 12 Eylül Faşist Rejimi Binlerce Yurtsever Kitle Tarafından Protesto Edildi



Kadın, ihtiyar, genç ve çocuklardan oluşan binlerce Kürdistanlı kitle; PKK, ERNK, ARGK, YKWK, YJK, YXK bayrak ve flamaları altında yürüyerek sömürgeci-faşist Türk diktatörlüğüne kinlerini kustu. Haykırdıkları sloganlarla kendi öz davaları olan kutsal bağımsızlık savaşına destek ve bağlılıklarını dile getirerek; sömürgecilerin ve emperyalist destekçilerinin her türlü komplo ve saldırılarını boşa çıkaracaklarını gösterdiler.

Yazısı 4. sayfada

Giessen, Bocholt ve Batı-Berlin'de ARGK ile Dayanışma Geceleri Yapıldı

Yazısı 4. sayfada

Kürdistan Sorunu, Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonunda Tartışıldı

Yazısı 5. sayfada

ULUSAL KONGREYE DOĞRU

Yekitiya Karkerên Welatparezên Kurdistan - YKWK Kuruldu

YKWK'nın Siyasal İlke ve Hedefleri

YAZISI ORTA SAYFADA

BİR DAHA PALME OLAYI; KATİL TÜRK MİT'İNDEN VE SÄPO'NUN ELİNDE

"Alman polisi ve MİT başarısızlıklarını örtmek, teşhirlerini önlemek ve yeni saldırılara zemin yaratmak istiyorlar. Nitekim, Hürriyet gibi güvensiz bir organın haberini kaynak olarak gösteren ve en erken davranan Alman televizyonu oldu. Halbuki, hiçbir Avrupa basını Türk basınını güvenilir kabul etmez. Türk basınının ahlaksızlığı ve MİT'in oyuncağı olduğu o denli açığa çıkmıştır ki, bir kısım Türk basını bile bunu işlemek durumunda kalmıştır."

YAZISI 7. SAYFADA

Direniş Onuru, İnsanlığın Tanıdığı En Yüksek Payedir

Yandaki yazı, haftalık 'Yeni-Gündem' dergisinin 2-8 Ağustos 1987 tarihli 74. sayısında çıktı.

Sabri Ok, 5 Şubat 1985'te Şirvan'ın Hürmüz köyünde esir düştü. Yoğun karın insanın hareketini adeta olanaksız kıldığı bir günde, Şeme Şerik adlı ajanın telsizle ihbarını değerlendiren 1000'e yakın asker ve kontr-gerilla, altı kişilik ulusal kurtuluş grubunu kuşattı. Bir gün devam eden çatışmada, faşist birlikler çaresiz kalınca, grubun bulunduğu evin etrafını mayınlayarak evi çökerttiler; üç devrimci şehit düştü, diğer üçü de yaralandı.

Yaralı halde kuşatmayı yaran Sabri Ok, mermileri bittiğinden ve aşırı kan kaybından takatsız kalınca esir düştü.

Faşist sömürgeciler, yaralı halde günlerce işkence ettiler. Yarasını bıçakla deştiler. Mustafa Çimen ve Ali Ozansoy gibi ihanetçileri üzerine saldılar.

Sabri Ok, direndi. İnsani onurundan ve ulusal kurtuluş onurundan zerre kadar taviz vermedi. Yaralı halde inanılmaz işkencelere dayandı. Haklı bir davayı temsil inancının her zoru altetmeye yeteceğini bir daha gösterdi. Direnişi; Botan'da, Siirt'te, kendini tanıyan bütün alanlarda büyük yer etti.

20 Haziran 1985'te Diyarbakır 1 No'lu Askeri Mahkemesi tarafından "idam cezasına çarptırıldı".

Faşist sömürgeciliğin, direnen ulusal kurtuluş militanları ve yurtseverlerinin direnişini çarpıtması yeni değildir. 1980-84 arasında faşist-sömürgecilik, PKK militanlarının direnişini gizli tutmak için herşeyi yaptı. Dışarıya yalan-dolan haberler yaydı. Sömürgeci basın bu rolü üstlendi. Her türlü ahlaksızlığı sergiledi. Fakat direnişin sesi, Kürt ulusunu sardı. Dünya halklarına ulaştı. Direniş, ulusal kurtuluş mücadelesinin ve insanlığın vahşete karşı bir altın dönemini oluşturdu.

M. Hayri DURMUŞ, şu sözleriyle faşist-sömürgeciliğin işkencelerden ayrı olarak direnişçileri çökertme, direnişlerini gizleme oyunlarını açıklamaktadır:

"... Zindandan dava dosyasına gönderilen yazılı açıklamalar işkence mahsülüdür, iftiradır. Beni, açıklama yapıyor diye bir odaya kapattılar. Kapı gözetleme mazgatından beni arkadaşlarıma göstererek, 'Bakın M. Hayri açıklama yapıyor' denilerek, arkadaşlarımı açıklamaya zorladılar."

Sabri Ok ve diğer bütün ulusal kurtuluş militanları, şehit düşenler ve halen yaşayanlar, insanlığın en yüce değerlerini temsil etmekteler.

Sabri Ok yoldaş; direnişleriniz halkın kalbinde ve ulusal kurtuluş mücadelesinde yaşıyor. Direnişin, faşist-sömürgeciliğe soylu kinimize yön veriyor. Ne faşist basın, ne de başka bir güç, direnişini gizleyemez ve lekeleyemez.

Kimse direnişinle direnişimiz arasındaki bağları koparamaz.

Sömürgeci faşizm, ulusal kurtuluş direnişçilerini yargılayamaz. Ancak tarih yargılar. Tarihin hükmü direnişçi ve direnişin zaferi yönündedir. Mahkûm olan ve yenilecek olan, faşist Türk sömürgeciliğidir.

İtirafçı değilim

Yurtsever, demokrat niteliğinize inanarak cezamın infazından (idam) önce size bulunduğum bu ricamı yerine getireceğinize, anlayışla karşılayacağınıza şüphem yoktur.

Siyasi bir tutuklu olarak, düşüncelerim, ideallerim ve insanlık onurum uğruna "yargılandığım" mahkemelerde idam "cezasına" çarptırıldım. Suçlamalara karşı 139 sayfayı kapsayan siyasi savunma yaptım. İnandığım düşüncelerimden ve onurumdan gücüm oranında taviz vermemeye çalıştım. Bence ihanet yasası olan "Pişmanlık Yasası'nı" kabullenmedim. Bu yüzdendir ki, aldığım idam "cezası" Yargıtay'da onandı ve dosyam, şu an, Meclis'te bekletilmektedir.

Her an infazımın gerçekleşebileceğini ve de kendimi ona hazırladığımı düşündüğüm bir sırada Tercüman gazetesinin hakkımda "itirafçı" diye haber yayımlaması beni gerçekten çok üzdü. 15 Temmuz tarihli sayısında hakkımda aslı astarı olmayan haber yayımladı. Şayet hem itirafçı olsa idim, siz de bilirdiniz ki, şu an bulunduğum koğuş, onur sahibi yurtsever ve demokratların bulunduğu koğuş değil; itirafçıların bulunduğu koğuş olacaktı.

Bu konuda sizden ricam, itirafçı olmadığım, tam aksine onurunu koruyan ve cezamın infazına hazır olan bir insan olduğumu derginizde bir iki cümle ile de olsa haber olarak yazmanız.

İdam hükümlü bir insanın bu son isteğini, gerek yurtsever ve demokratlığın gereği, gerekse de meslek dürüstlüğünüz gereği yerine getireceğinize inancım tamdır.

En içten duygularımla selamlar saygılar, yaşamınızda üstün başarılar dilerim. □

SABRİ OK
E-TİPİ CEZAEVİ
6. KOĞUŞ/AYDIN

OKUYUCUYA,

Berxwedan, ulusal kurtuluşçu kitle gazetesidir. Faaliyetinin temeline kitlenin eğitimini, örgütlenmesini, ulusal kurtuluşçu savaşını; bu savaşın tanıtılmasını; ve düşman ve işbirlikçilerinden korunmasını alır.

Kitle gazetesi, yurtsever kitlenin destek ve kollektif çalışmasıyla gelişir. **Berxwedan**, bu konuda Türkiye ve Kürdistan'daki yayın organları arasında istisnai bir yer işgal etmektedir. Bu istisnai özelliği devrimci içeriği, tamamen kitlelerin olanaklarına dayanması, yüksek tirajı ve örgütçü karakteridir. **Berxwedan**'nın alanında sağladığı gelişme, sosyal-şoven ve işbirlikçi yayıncılıkla karşılaştırılamaz...

Ancak sorunlarımız da vardır. Bunları sıralarsak...

Birincisi; **Berxwedan** olarak henüz ulusal kurtuluş savaşımızın pratiğine uygun bir etkinlik içinde olmadığımızı vurgulamak zorundayız.

İkincisi; pratiğimizin ancak çok azını basına yansıtabiliyoruz. Örneğin, gerçekleşen eylemleri ya eksik ya da çok geç ulaştırabiliyoruz. Halbuki ARGK'nin eylem bilançosu verilenin çok çok üstündedir. Her ay çok sayıda çatışmayı yansıtamıyoruz... Aynı şekilde düşmanın vahşetini ve işbirlikçilerinin hünerlerini yeterince yansıtamıyoruz. Bunlar örgütsel sorunlardır denilebilir, ancak yurtsever kitle olanaklarımızı daha duyarlı değerlendirdiğimizde, bu yetersizliği önemli oranda giderebilecek durumdayız.

Üçüncüsü; ciddi bir eksikliğimiz de dağıtım konusunda olmaktadır. Onbin kadar tirajlı çalışan **Berxwedan**, bu sayı ile Türkiye ve Kürdistan'da en fazla basım yapan devrimci-yurtsever yayın organı ünvanını elinde tutuyor. Fakat bu sayı ve dağıtım yeterli değildir. Avrupa'da bile, henüz varamadığımız geniş kitle vardır. Sadece Kürdistan kitlesi değil, en yakın müttefiğimiz Türkiye kitlelerine daha çok varmalı, demokratların **Berxwedan**'a katkılarını daha fazla sağlamalıyız. **Berxwedan**, bir yurtsever-devrimci ilişki kanalı olmalıdır.

Dördüncüsü; emperyalist çevrelerin maddi desteği ile çıkarak zehir saçan işbirlikçi küçük-burjuva milliyetçiliğinin maskesini daha enerjik düşürmeli; ideolojik-politik teşhirlerini yoğunlaştırmalıyız. Yurtseverler pratik olarak sarfettikleri enerji ve çabayı; **Berxwedan**'a o düzeyde yansıtamamaktadırlar.

Çoğaltabileceğimiz bu yetersizliklerimizi aşmak zorundayız. 15 günlük bir **Berxwedan**, yeni sorunlar yaratacaktır. Bunların bilincindeyiz. En azından daha etkin haberleşme, dağıtım, daha sıkı çalışma ve ilişki zorunludur.

Buna göre okuyucularımızdan **Berxwedan**'ın güçlendirilmesi hedefi doğrultusunda şu konularda çalışma seferberliğine katılmalıdırlar:

1. **Berxwedan**'a konu olacak (eylem, yürüyüş, miting, toplantı, düşman baskısı, işbirlikçi ve sosyal-şovenlerin faaliyetleri vb.) haberler en kısa sürede **Berxwedan**'a ulaştırılmalıdır. Çoğu haber zamanında ulaştırılmadığı için değerlendirilememektedir...

2. Her bir yurtsever okuyucumuz, **Berxwedan**'ın aktif bir dağıtıcısı olmalıdır. **Berxwedan**'ı; sömürgecilik, sosyal-şovenizm ve işbirlikçi milliyetçiliğe karşı bir silah olarak kullanmalıdır...

3. **Berxwedan**'ı haberle, tarihe, kültüre, sömürgecilik vb.'ne ilişkin her konuda belge, resim, şiir, karikatür vb. ile güçlendirmelidir. Böylelikle her okuyucu, hazırlanacak çeşitli araştırmalarda yer edinmelidir.

4. Her okuyucumuz, ilişkin bütün konularda yazı yazmayı hedeflemeli, görüşleriyle gazetenin fonksiyonunu güçlendirmelidir.

5. Her çalışma gibi, **Berxwedan** çalışması da öneri ve eleştirilerle güçlenir. Bu nedenle, her okuyucumuzun özellikle eleştirilerini ve önerilerini iletmesini bekliyoruz. Kollektif bir organ olan **Berxwedan**, ancak bu yolla güçlenebilir.

6. Okuyucularımız, gazetede yayınlanmak temelinde olmasa da ulusal kurtuluşu ilgilendiren her konudaki mektuplaşmalarını daha da arttırmalarını bekliyoruz.

7. 15 günlük **Berxwedan** dağıtımı zorlukları doğuracaktır. Uzaklardaki okuyucularımızın **Berxwedan**'ı süreci içinde takip etmeleri için abone yöntemini izlemeleri daha kolaylık sağlayacaktır.

Berxwedan Yazı Kurulu

ONUR ABİDELERİ

Mahmut Tanrıkulu:
"PKK örgütündenim ve örgütümün görüşleri doğrultusunda konuşuyorum. Bu cezaevinde, 1980'lerden itibaren PKK'nin önder kadroları bulundu.

"Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini yok etmek için, Kürdistan halkı üzerinde vahşet estirildi. Diyarbakır, Kürdistan için de önemli bir merkez durumunda olduğu için, pilot bölge seçildi ve vahşet uygulaması yapıldı.

"PKK'nin eylemleri kadın ve çocukları yok etmeye yönelik değildir. Ama maalesef kadın ve çocuk ölümleri olmuştur. Üzgün olarak öyle olayların vuku bulduğunu ve daha da bulacağını beyan etmek istiyoruz..."

"Bize eşkıya yakıştırması yapan Türk basını çağdışıdır. Askerlerimiz eşkıya değildir, gerilladır. Kadın ve çocukların öldürülmesinin sorumlusu da, köy koruculuk sistemini getiren hükümettir." (Cumhuriyet)

Muzaffer Ayata:
"Bizler PKK'nin birer askeriyiz. Kendimizi hükümlü olarak görmüyoruz. Bizler savaş esiriyiz." (31 Ağustos 1987, Tercüman)

Celalettin Delibaş:
"Bu bir savaştır. Bir gazetenin yazdığı gibi, kurşun adres sormaz." (31 Ağustos 1987, Tercüman)

Sakine Polat:
"PKK'yi yürekten destekliyorum ve zafere ulaşmamız yakındır." (31 Ağustos 1987, Türkiye)

Mehdi Zana:
"Ben halkımın mücadelesi için çalışıyorum. Bu nedenle çok mutluyum. PKK'nin mücadelesini de destekliyorum." (31 Ağustos 1987, Türkiye)



MEHDİ ZANA — Eski Diyarbakır Belediye Başkanı Mehdi Zana, tutuklu bulunduğu Diyarbakır Askeri Cezaevi'nde PKK'nın eylemlerini desteklediğini söyledi. (Fotoğraf: UĞUR GÜNYÜZ)

Diyarbakır Askeri Cezaevi'nden manzaralar

Duvarlar konuşuyor

PKK militanları kendilerinin "savaş esiri" olduğunu öne sürerek "Kürdistan'da savaş kızıştığında bizleri imha edecekler" dediler. Kadın ve çocukların öldürüldüğü katliam olayları ile ilgili olarak 'katliamları tasvip etmiyoruz ama savaş içinde böyle olaylar olur ve daha da olacaktır' biçiminde konuştular.

Cezaevinin tüm duvarları tavanlar dahil Türk bayrakları Atatürk ve Evren resimleri ve Türk'lükle ilgili çeşitli slogan ve deyişlerle silme olarak döşenmiş. Çoğunlukla PKK militanı olan tutuklular bu yazı ve resimlerin geçmişte kendilerine zorla yaptırıldığını savundular.

FÜSUN ÖZBİLGEN'in İzlenimleri

ZAFER AYINDA ARGK HER YERDE VURDU

Sömürgeci Ordu Birliklerine Karşı Gerçekleştirilen Eylemler

14 Ağustos 1987, Nusaybin: Akarsu-İlkyardım'da kuşatmaya alınan bir ARGK grubu düşmana çok sayıda kayıp verdirdi. Sabri KARATAY ve Resul adlı ARGK militanları şehit oldular.

14 Ağustos 1987, Çukurca: Çıralı köyünün Sarp mezrasına konumlanan bir faşist-sömürgeci birliğe yapılan saldırıda çok sayıda asker öldürüldü. Eylemde komutan ve askerler yerlerini terkederek kaçtılar. Genelkurmaylık bu olayı da 2 asker yaralandı şeklinde yansıttı.

14 Ağustos 1987, Şırnak: Düşen bir düşman helikopteri tamamen yanarken, içindeki subay ve askerler yanarak öldüler.

15 Ağustos 1987, Çukurca: Çukurca'da üç araçlı bir askeri konvoya yapılan saldırı, geniş bir alanda verilen ve iki saat süren çatışmada çok sayıda düşman askeri öldürülürken, bir araç tamamen tahrip edildi.

20 Ağustos 1987, Uludere: Şivet (Ballı) düşman karakoluna gerillalar saldırı düzenlediler. Sabaha kadar karakolu ateş altında tutan ARGK gerillaları karakol yoluna mayın döşediler. Mayına düşen bir düşman aracındaki biri üsteğmen 2 asker öldü, 5'i de ağır yaralandı, araç ise tamamen yanarak tahrip oldu.

20 Ağustos 1987, Dersim: Şehir merkezinde polis otosuna yerleştirilen bombanın infilak etmesiyle araç tamamen tahrip oldu.

22 Ağustos, Van-Edremit: Jandarma takım komutanlığı ateş altında tutuldu. Van Valisinin yazlık evine saldırıldı. Roketlenen düşman birlik binasında, düşmanın kayıpları gizli tutuldu. Gerillalar askeri saldırıyı siyasal eyleme dönüştürdüler. İntikam sloganları altında bildiri dağıtarak şehri terkettiler.

25 Ağustos 1987, Cizre: Bakartan mezrası dolaylarında faşist-sömürgeci özel tim birlikleriyle ARGK güçleri arasında meydana gelen şiddetli çatışmada, sayı ve donanım üstünlüğüne sahip düşman timleri bozguna uğratıldı. Sömürgeciler kayıplarını bir yaralı olarak yansıttılar.

25 Ağustos 1987, Bingöl-Kiğı: Yedisu nahiyesi civarında bir ARGK birliği ile sömürgeci ordu birlikleri arasındaki çatışmada, ulusal kurtuluş güçlerimiz kayıp vermezken, düşmanın kayıpları büyük oldu. Sömürgeciler kayıplarını bir er yaralandı şeklinde gösterdiler. Yaralı er hastanede öldü. Ancak halktan alınan bilgilere göre helikopterlerle Diyarbakır'a çok sayıda ölü ve yaralı taşınmıştır.

26 Ağustos 1987, Hazro: ARGK birlikleri şehri bastılar. Askeri binalar, mahkeme, kaymakamlık, hapishane ateş altında tutuldu. Faşist birliğin komutanı Selçuk Acar öldürüldü. Diyarbakır'a altmış kilometre mesafedeki Hazro, saatlerce kuşatma altında tutuldu. Şehirde bildiri dağıtan, **"Yaşasın PKK, ERNK, ARGK"** sloganları atan gerillaların siyasal gösterisine halk da iştirak etti. Gerillalar, çok sayıda askeri malzeme ve dökümanı alarak şehri terkettiler.

Ertesi gün öldürülen faşist subayın cenazesi kaldırılırken, askerler halka saldırdılar. Faşist ordu askerleri halka *"Çekilin katiller"* diyerek, tüm Kürt halkına düşmanlıklarını açık sergilediler.

29 Ağustos 1987, Bingöl: Kuruçay'da operasyon halindeki bir düşman aracı devrildi. Araç tahrip oldu. 1 asker öldü, 4'ü yaralandı.

2 Eylül 1987, İdil: 22. Sınır Taburuna asker taşıyan düşman aracı mayına çarparak tahrip oldu. Biri astsubay iki asker ölürken, oniki asker yaralandı.

8 Eylül 1987, Şemdinli: PTT Radyoling istasyonuna giden bir askeri konvoya, gece saat 20.00 dolaylarında ARGK gerillaları pusu kurdular. Bir saatten fazla devam eden çatışmada iki düşman aracı tamamen tahrip edildi. İçindeki çok sayıda asker öldürüldü ve yaralandı. Sömürgeci ordu kayıplarını gizleyerek 4 er yaralandı şeklinde verdiler.

Şemdinli yoluna ARGK birlikleri pusu attılar. Olayı duymalarına rağmen, sömürgeci güçler olay yerine gidemediler. Ancak sabahleyin helikopterlerle ölülerini toplayabildiler.

Eylemde hiçbir kayıp vermeyen ARGK gerillaları bölgedeki denetimlerini geceleri sürdürmeye devam ediyorlar.

8 Eylül 1987, Midyat-Ömerli: Bir düşman aracı mayına çarparak devrildi. Araç tahrip olurken, 9 asker yaralandı.

10 Eylül 1987, Dersim: Şehrin girişinde kurulan pusuya düşen bir polis otosu tahrip edildi. İçindeki polisler ya öldü ya da yaralandı. Sömürgeciler, her defasında olduğu gibi, 2 polisin yaralandığını söyledi. Son iki ayda Dersim şehir merkezine düşman birliklerine karşı yapılan saldırılarla Dersim'in sömürgecilere mezar olacağı iyice ortaya konuldu.

Sömürgeci Talan Tesislerine Saldırı ve Mayınlamalar Sonucu Milyarlarca Lira Zarar

16 Ağustos 1987, Tatvan: Tuğ, Kayataş ve Sahil mahallelerinde ERNK bildirileri geniş çaplı dağıtıldı. Türk ordu erlerine yönelik bildiri, geniş etki yarattı. Panik içinde olan sömürgeciler, 19 yurtseveri tutukladılar.

Bu arada alınan haberlere göre başta gençlik olmak üzere şehir yığınları arasında ulusal kurtuluşçu propaganda ve örgütlenme faaliyetleri yoğunlaşmıştır. Sömürgeciler son aldıkları tedbirlerle baskılarını daha da arttırdılar. "Terörizme karşı önlem" adıyla keyfi kimlik sorma ve arama uygulamalarını arttırdılar.

20 Ağustos, Bingöl-Genç: Suveren nahiyesi civarında Haydarpaşa-Tatvan demiryoluna döşenen mayına çarpan askeri donanım ve malzeme taşıyan bir yük treni büyük ölçüde tahrip oldu.

21 Ağustos 1987, Lice: Dal mezrasında DSİ 10. Bölge Müdürlüğüne ait, askeri amaçlarla yol yapan operasyon birliklerinin bir karakolu olarak kullanılan şantiyeyi basan ARGK gerillaları 1 dozer, 1 sondaj kulesi, 1 sondaj makinesi, 1 kompresör, 1 jip ve 4 karavan tamamen yakarak tahrip ettiler.

23 Ağustos 1987: Nusaybin-Haydarpaşa demiryolu iki defa mayınlandı. Mayınlardan ilkine çarpan bir yük treni büyük oranda tahrip oldu.

23 Ağustos, Bingöl-Genç: Demir-fosfat işletmesi basıldı. İşçilerle toplantı yapıldı. Talan makinaları tümüyle yakılarak tahrip edildi.

25 Ağustos 1987, Cizre: Çağlayan köyü DSİ şantiyesi basıldı. 250.000 TL kamulaştırıldı. Şantiyenin tüm araç ve aletleri tahrip edildi. Eylem yerine gelen ordu birlikleriyle meydana gelen çatışmada bir asker öldürüldü. Eylem alanına gelen yola mayın döşendi. Mayına çarpan bir araç tahrip oldu.

25 Ağustos 1987, Dersim-Ovacık: Köy Hizmetleri Canbulak köyü İl Müdürlüğüne ait 700 milyon değerinde iki dozer tamamen tahrip edildi.

27 Ağustos 1987, Şenkaya: Aydoğdu köyündeki orman işletmelerine ait şantiyeyi basan ARGK birliği, şantiyeyi içindeki araçlarla tahrip etti.

27 Ağustos 1987, Adıyaman-Çelikhan: Çad baraj inşaatı şantiyesi basılarak iş makinaları yakılmak suretiyle tahrip edildi.

9 Eylül 1987, Pervari: Osyan (Doğan) nahiyesi ile Omyanus köyü arasında pusu kuran ARGK gerillaları üç aracı yaktılar. Araçlarda bulunan çeteler çatışmadan kaçtılar. Sözkonusu araçlar Şırnak-Avyan (Dereler) köyünde yapılan karakola malzeme taşıyorlardı. Kamyonların sahibi faşist ordu ihalelerini alan Kuzu Ticaret'in sahibidir. Ayrıca uyarılara rağmen çeteleri taşıyan şoför Remzi Kırboğa cezalandırıldı. Eylem yerine mayın döşendi. Mayının infilak etmesiyle çok sayıda kontr-gerilla ve çete yaralandı.

Devam eden sömürgeci ekonomik ve askeri tesislere yönelik eylemler yaygınlaşıyor. Sömürgeciler, şehirlerde bu yönlü önlemler alma yoluna gidiyor. Gazeteler, *"Mardin yolları PKK mayını dolu"* başlıklarını attılar. Mayınlar ve ekonomik sabotajlar, sömürgeci-faşizme büyük bir maddi darbe olup, doğrudan ekonomik bunalımını derinleştirirken, askeri operasyonları da bir yığın ulaşım sorunlarıyla karşı karşıya bırakıyor. Son dönemde operasyon birlikleri mayınlara çarpmamak için önlerinde sivil araçları hareket ettiriyorlar. Bunların da mayına çarpması kaçınılmaz oluyor.

Sömürgeciler iyi bilsin ki, Kürdistan'daki askeri, siyasi ekonomik, sosyal, kültürel vb. her türlü varlığı olan kurum, araç ve insan olarak halkımızın düşmanıdırlar. Ve bunlar ARGK'nin imha hedefleridir. Halkımızdan zorla alınan her şeyi zorla alacağız. Hem de kat kat fazlasını ödeterek.

ARGK Milisliği Yaşatmamaya Kararlı

9 Ağustos 1987, Pervari: Osyan (Doğan) nahiyesinde silah almakta direnen Yakup ve Saddık Benek adlı hainler ölümle cezalandırıldı.

16 Ağustos 1987, Derik: Ulutaş-Kelek mezrası, yurtsever olan ve silah almamakta direnen bir alanda silah alan ve bütün uyarılara rağmen çetecilikten vazgeçmeyen Salih ve Mehmet Çelik öldürülürken, Şexmus Çelik ağır yaralandı. Sömürgeci milislerin silahları alındı.

20 Ağustos 1987, Eruh: Kılıçkaya köyünün Mille mezrasını basan ARGK birlikleri alanın azgın çete başları olan Şahin Sever, Ömer Baykara ve Şükrü Narin adlı hainler ve yakınlarından oluşan 25'ini ölümle cezalandırdılar. Çetelerin silahları ve köyün telsizini alan gerillalar, bu eylemle alandaki çeteciliği adeta çökerttiler. Sözkonusu çete grubu, aralarında Mehmet Oktay adlı ulusal kurtuluş militanı da dahil çok sayıda yurtseverin kanına girmişlerdi.

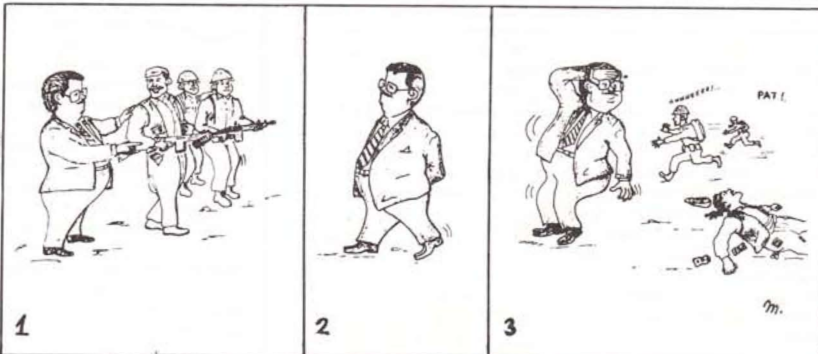
21 Ağustos 1987, Midyat: Kerboran (Dargeçit) nahiyesinde muhbir Şexmus Arık adlı muhbir tüm uyarılara rağmen, sömürgecilere uşaklık yapmaktan vazgeçmeyince ölümle cezalandırıldı. Evi imha edildi.

27 Ağustos 1987, Derik: Şeb (Çay) köyünde çetelerle bir ARGK grubu arasında meydana gelen çatışmada, bir ARGK savaşçısı şehit düştü.

27 Ağustos 1987, Şırnak: Anılmış köyünde dokuz korucu silahsızlandırıldı. ARGK birliği köyde toplantı gerçekleştirdi. Sömürgecilere ait 9 G-1 silah ve telsizi aldılar.

30 Ağustos 1987, Dicle: Başköy-Çaylıdere köyünde daha önce yaptığı ihbarla Diyarbakır şehir merkezinde iki devrimciyi şikayet ederek ölümlerine neden olan hain Şevket Akçay ölümle cezalandırıldı.

1 Eylül 1987, Derik: Balova köyünde devrimci kardeşini sömürgecilere teslim eden ve daha önce sömürgecilerle girdikleri çatışmada şehit düşen üç devrimcinin bulunduğu yeri ihbar eden Seydos Abak ve karısı Enise Abak ölümle cezalandırıldılar.



Şehir Kitleleri Ulusal Kurtuluş Eyleminde

30 Ağustos 1987, Mardin: Duvarlara ulusal kurtuluşçu sloganlar yazıldı ve pankartlar asıldı.

7 Eylül 1987, Dersim-Mazgirt: Adliye binası bombalanarak tahrip edildi. Oy sandıkları tahrip edildi.

Dersim-Ovacık: Cevizlidere, Topuzlu, Karataş, Söğütlü, Karaoğlan, Ergazi, Doludiken, Garipuşağı, Nanuşağı, Halitpınar, Aslıca ve daha pek çok köye ait referandum oy sandıklarını ilçeye götüren araçlar durdurularak sandıklar tahrip edildi.

Mardin, Diyarbakır, Siirt ve Hakkari'de 200'ün üzerinde oy sandığı gerilla baskınları nedeniyle ilçelere ulaştırılamadı.

Binlerce ERNK'li Yurtsever Görkemli Bir Mitingle, Faşist Türk Sömürgeciliğini Lanetledi

KÖLN-ALMANYA:

● **Feyka-Kurdistan'ın "12 Eylül protesto yürüyüş ve mitingine katıl"** çağrısına uyan, Almanya'nın dört bir yanından ERNK'li yurtsever kitleler, yürüyüşün başlangıç alanına daha sabahın saat 7'sinde gür sloganlarla akın etmeye başladılar. Kitleler, Cephe birlikleri olan İşçi, Kadın, Gençlik Birlikleri kortejlerinde yerlerini aldılar ve **"Biji Serok APO", "Kahrolsun sömürgeci-faşist cunta", "Vur gerilla vur Kürdistan'ı kur", "Kürdistan'a dönelim düşmanları kovalım"** ve **"Biji PKK-ERNK-ARGK"** sloganlarını sık sık haykırarak coşkulu ve görkemli bir tablo meydana getirdiler.

Saat 11.30'da, başlangıç alanından miting alanına doğru harekete geçen binlerin oluşturduğu görkemlilik, ARGK gerillalarını temsilen giyilen askeri elbiseli gruplar, Kürdistan kadınlarının giydiği rengarenk milli giysiler ve sadece çocuklardan oluşan kortej ile yürüyüş daha dikkati çekiyordu. Yürüyüş yaklaşık 2 saat sürdü. 4 kişilik sıralar halinde 1'er metre aralıklarla yürüyen yurtseverlerin yürüyüşünün başı miting alanına varırken, arkası daha yeni başlangıç alanından çıkıyordu.

Büyük bir disiplin ve coşku içinde geçen yürüyüşte, kadınlar kortejinin, tüm kortejlerden daha fazla içten ve canlı sloganları yürüyüşe katılanların da ilgisini çekiyordu. Bu coşkulu tablo karşısında birçok Kürdistanlı, *"Bu coşku ve öfke selini hangi güç durdurabilir"* diyerek sevincini dile getiriyordu.

● Yürüyüş miting alanında toplandıktan sonra, Tertip Komitesi'nce oluşturulan programla miting sürdürüldü. İlk mesajı ERNK sözcüsü sundu. *"Türk faşist rejimini protesto etmek ve yedi yıldır en amansız koşullarda faşist sömürgeciliğe karşı sürdürülen ulusal kurtuluş savaşına bu alandan destek vermek bir insanlık görevidir"* diyen ERNK sözcüsü, Kürdistan'da gerilla savaşının vardığı boyut; faşist Türk sömürgecileri, emperyalist destekçileri ve sosyal-şoven ile sahte milliyetçi uşaklarının sonuçsuz saldırı ve komplolarını açıklayarak, konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Göğsümüzü gererek bütün dünyaya haykırıyoruz: Bizi, kendi yolumuzdan çevirmeye hiç kimsenin gücü yetmeyecektir. Hain ve uşak takımıyla sömürgeciler ve emperyalistlerin, terörizm yaygaraları bize tek bir geri adım bile attıramayacaktır... Salyalı ağızlarıyla, mücadelemizin can çekişme gününü bekleyenlerin bütün heveslerini kursaklarında bırakacağız. Bunu emekçi halkımızla birlikte yapacağız."

ERNK sözcüsü, konuşmasının sonuç bölümünde ise, Kürdistanlı yurtseverlere şu çağrıyı yapıyordu: *"Tüm gücümüzle bu mücadeleye omuz verelim! Ulusal Kurtuluş Cephemizin şanlı bayrağı altında toplanarak, faşist sömürgeciliğe, onun destekçilerine ve uşaklarına kinimizi ve öfkemizi haykıralım!"*

● FKBDC adına mesaj sunan sözcü ise genel gelişmelerle birlikte, yürüyüşün anlam ve önemi üzerine açıklamalar yaptı. Ve FKBDC güçlerinden SVP'nin mesajı sunuldu. FKBDC günün anlamı üzerine bildiri dağıttı.

● Protesto yürüyüşü mitinginde, kuruluşu yeni gerçekleştirilen temel Cephe birliklerinden **YKWK (Kürdistan Yurtsever İşçiler Birliği)** ve kuruluş çalışmalarının son aşamasında olan **YJK (Kürdistan Yurtsever Kadınlar Birliği), YXK (Kürdistan Devrimci-Yurtsever Gençlik Birliği)** bildirilerini dağıtarak, birer mesaj da sundular.

● Ayrıca, Alman demokratları ve ilerici grupları da, yürüyüşe dayanışmacı olarak katıldılar.

● **HUNERKOM** sanatçıları, mitingde sunulan mesajlar arasında skeç sundu ve türkü ile şiirler okudular. Mitingin sonlarına doğru **HUNERKOM**'un bir folklor ekibi birbirinden güzel oyunlar sergileyerek büyük alkış topladı. Ve folklor gösterisiyle, gelenekselleşen bir 12 Eylül'ü protesto yürüyüşü daha geride bırakıldı.

Sömürgeci-faşist cuntanın 7. yılını protesto etmek amacıyla gerçekleştirilen protesto yürüyüşünde ortaya konan görkemlilik ve kitlesellik bir daha şu gerçeği ispatladı: Kaybeden sömürgecilik ve emperyalist destekçileri; kazanan ise PKK-ERNK-ARGK önderliğinde savaşan Kürdistan halkı olacaktır.

● Aynı gün (12 Eylül 1987) Köln'de, Feyka-Kürdistan'la aynı platformda, sekter tavırlarından ötürü yürümeyen Türk sol gruplarından Partizan, Dev-İşçi, Dev-Genç, Halkın Kurtuluşu, TKP (B), TDKP-Leninist Kanat, TSK'nin katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. Almanya'da bulunan yüzbinlerce Türkiyeli emekçiye rağmen, ancak 1000 kişilik bir katılım sağlayabildiler. Ayrıca elimize geçen haberlere göre, bu güçler ilk kortej ve konuşma sırası için ("kim önce yürüyecek ve konuşacak"), aralarında anlaşmazlık ve kavga çıkmıştır. Bunu, Türkiyeli demokratlar, Türk sol gruplarının ciddiyetsizliği olarak değerlendirdiler. Türk sol gruplarının bu içler acısı durumu, faşizmin zaferini değil, bu güçlerin tükenmişliğini, çürümüşlüğünü ve halktan ne denli koptuğunu göstermektedir.

● Sol Birlik, sömürgeci Türk cuntasını protesto etmedi. Sadece birkaç kişiyle Hamburg ve Düsseldorf Türk konsoloslukları önünde bilgilendirme masası açtılar. TKP insiyatifindeki Sol Birlik bu tavrıyla, ne faşizm darılsın, ne de halk gibi bir ikiyüzlülük sergiledi. İlerici-demokratlar, "Acaba TKP, el altından Türk faşizmiyle, yasallaşmak için görüşmeler mi yapıyor" diyerek, TKP'nin bu olumsuz tavrını lanetlediler.

Alman Polisinin Tüm Saldırı ve Engellemelerine Rağmen Yurtsever Kitleler Feyka-Kurdistan'ın Çağrısına Uydular:

"ARGK İLE DAYANIŞMA GECELERİ" COŞKU İLE KUTLANDI



15 Ağustos'ta Frankfurt'ta yapılması gereken geceyi Alman devleti önlemek istedi. Alman polisi önceden tüm işlemleri tamamlanarak tutulan salonu sahibine baskı yaparak, HUNERKOM'a verilmesini engelledi. Neden belliydi: Alman devleti, Türk sömürgeciliği ile işbirliği yapıyor, verdiği sözü yerine getiriyordu.

Direnişçi halk yaratıcıdır. Kararlı kitleler 15 Ağustos'un yıldönümüne denk düşen dayanışma gecesini açık havada yaptılar. 1000'in üstünde katılım sağladılar.

Bochum'da yapılması planlanan geceyi de aynı şekilde Alman polisi yasakladı. 22 Ağustos'ta gecenin düzenleneceği salonu yüzlerce Alman polisi saatlerce kordon altında tuttu. Türk basını hemen Alman polisinin hünerlerini yazarak yurtseverleri şaşırtmayı hedefledi, geceye katılımlarını önlemeye çalıştı. Fakat bunlar gecenin yapılmasına ve 2000'e yakın yurtsever kitlenin Bocholt'taki geceye katılımını önleyemedi.

1987'nin ARGK ile son dayanışma gecesi Batı Berlin'de 29 Ağustos'ta 700'ün üstünde bir katılımla gerçekleşti.

Giessen, Bocholt ve Batı Berlin'de yapılan dayanışma geceleri, yurtseverlerin kaynaşma, kararlılık, direniş alanı oldu. Gecelerde günün önemi üzerine siyasal konuşmalar yapılarak ARGK'ye ve eylemden eyleme koşan partizanlara, savaşçılara direniş selamı yollandı. Direniş şehitleri, bağlılık sloganları, konuşmalar ve saygı duruşu ile anıldı.

HUNERKOM, direnişçi ulusal-yurtsever kültürümüzden zengin örnekler sundu. **Koma Berxwedan** marşlar söyledi, davul zurna eşliğinde halk müziği örnekleri gecenin anlamıyla kaynaştırılarak sunuldu. Halk ozanlarının sunduğu direniş türküleri, kitlelerin sloganları ile kaynaşarak geceye daha da bir renk kattı. ARGK'ye yurtsever halkımızın destek ve katılımlarını ifade eden temsiller sunuldu. Ayrıca bölgesel korolar geceyi daha da güçlendirdiler.

Bocholt'ta ARGK'nin ölümsüz komutanı Mahsum KORKMAZ üzerine şiir okuyan yedi yaşındaki bir çocuk, Kürdistan çocuklarının gelecek yolunu net gösteriyordu. Bu an kitleleri coşturdu.

Bağış kampanyaları ardından, ulusal birlik yolunda kitleselliği ve PKK Önderliğine bağlılığı ifade eden **"Apo Hate Hilvanê"** türküsünün hep bir ağızdan, tek yumruk halinde söylenmesiyle geceler başarıyla sonuçlandı.

Hollanda-Arnheim: 15 Ağustos '87 tarihinde 400'ün üstünde yurtsever ve çok sayıda Hollanda dayanışmacı demokratı, 15 Ağustos Atılımını kutladılar, devrim şehitlerini andılar.

Devrim şehitlerinin posterleri, ERNK, ARGK bayrakları ile donanan salonda siyasal konuşmalar yapıldı. Halk yurtsever kültürümüzden marşlar, türküler ve halk oyunları sunuldu. Köylü gençliğin ARGK'ye katılımı temsil olarak sergilendi. **"Yaşasın ERNK-ARGK!", "Mazlum, Kemal, Hayri halk savaşı yolunda ileri", "Vur gerilla vur, Kürdistan'ı kur!", "ARGK komutanı Mahsum Korkmaz ölümsüzdür!", "Biji Serok APO!"** sloganları kitlelerin dayanışma ve kararlılığını ifade ediyordu.

Atina ve Brüksel'de ERNK Basın Toplantıları

ERNK-Avrupa Temsilciliği, 15 Ağustos Atılımının 3. yıldönümü vesilesiyle,, Belçika'nın başkenti ve Yunanistan'ın başkenti Atina'da gerçekleştirdiği basın toplantılarında, Kürdistan'da son bir yıllık savaşın bilançosunu verdi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin durumunu anlattı.

Basın toplantılarında ERNK sözcüleri şunları açıkladılar:

"15 Ağustos 1986'dan bu yana ARGK yaklaşık 500 eylem gerçekleştirmiş ya da çatışmaya girmiştir. Bu eylemlerde 400 kadar Türk askeri (subay, er, MİT mensubu, kontr-gerilla elemanı vb.) ve bir o kadar da milis-çete ölümle cezalandırılmıştır. Bu süre zarfında ekonomik hedeflere yönelik saldırı ve sabotajlarda büyük bir artış olmuştur. Gerçekleştirilen 50 dolayındaki bu nitelikli eylemle, sömürgeciliğin ekonomik sömürü kurum ve araçlarına milyarlarca lira zarar verdirilmiştir."

Basın toplantılarında, Türk ordusunun çıkmazı, genel valilik uygulaması, Türk devletinin Kürt işbirlikçileri daha fazla devreye sokma çalışmaları, Avrupa'da Türk devletine destek amacıyla, çeşitli Avrupa devletlerinin baskıları örnekleri ile açıklandı.

Basın-yayın kuruluşları, basın toplantılarına büyük ilgi gösterdiler. Yunan ve Belçika basını dışında, Hollanda radyosu, Amerika'nın sesi radyosu, Türk basın muhabirleri toplantıya katıldılar. Ulusal kurtuluş savaşının gelişimi üzerine çeşitli sorular sordular. Toplantıların metni, basın-yayın kuruluşlarına dağıtıldı. Basın-yayın kuruluşları, toplantıyı geniş boyutlu verdiler.

Libya, Fransa, Hollanda, İsviçre ve Lübnan'da da, Kürdistanlı yurtseverler, sömürgeci-faşist diktatörlüğün 7. yılını toplantı, yürüyüş ve mitinglerle protesto ettiler. Eylemlere ilişkin bilgi elimize ulaştırılamadığından dolayı, eylem haberlerini gelecek sayımızda vereceğimizi bildiririz.

15 Ağustos Şanlı Atılımı, Libya'da Kürdistanlı İşçilerce Kutlandı

Ulaşım sorunu, şirketlerin baskısı ve ücretlerin işçilere karşı tehdit olarak kullanılması vb. engelleyici nedenlere rağmen, 850 civarında yurtsever işçi, 21 Ağustos 1987'de yapılan geceye katıldı.

Geceyi direniş ve dayanışma sloganlarıyla kutlayan yurtseverler, **Berxwedan** vasıtasıyla yayınlanmak üzere özetle şu mesajı yolladılar:

"15 Ağustos Atılımı, teslimiyet ile direnişin; sahtelik ile gerçeğin; uşaklık ile yurtseverliğin; reformist işbirlikçilik ile devrimci yurtseverliğin sınırlarının kesin olarak çizilip, birbirinden ayrıldığı dönüm noktası olmuştur. Herkes, yer alacağı safları belirlemek zorunda kalmıştır. Bütün Kürdistan emekçileri gibi, biz Libya'daki Kürdistanlı işçilerin safları; direnişin, gerçeğin, yurtseverliğin ve devrimciliğin saflarıdır. Bu nedenle, ARGK savaşçılarını bir daha selamlıyoruz. 'Herşey Bağımsız ve Özgür Bir Vatan İçin', hepimizin şiarıdır. 'Biji PKK, ERNK, ARGK.'"

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER İNSAN HAKLARI KOMİSYONUNDA KÜRDİSTAN SORUNU TARTIŞILDI

NATIONS
UNIES



Conseil Economique et Social

BM İnsan Hakları Komisyonu nedir?

BM, Ekonomik ve Sosyal Konseyi, aralarında ezilen halkların da sorunları —sorunu sosyal çerçevesi ile alır— olmak üzere dünyanın her tarafındaki insan haklarını savunur, araştırmalar yapar, raporlar hazırlar, soruşturmalar açar.

Komisyon **"İnsan hakları evrensel beyanamesi"**ni temel alır. Komisyon alt komisyonlarla çalışır. Alt komisyonlar hazırladıkları raporları üst komisyona verirler. Üst komisyondan geçen raporlar ancak bu yolla BM genel oturumları ve Güvenlik Konseyinin gündemine gelirler.

Kademeli bir süreçten geçen raporların teşhir ve tecrit ağırlığı vardır. Sözkonusu kararı çıkaran halk ve güç, halklar arası dayanışma ve siyasal destek için önemli bir uluslararası mevzi kazanmış olur.

Komisyon kararları BM'ye üye her devleti bağlar. Bu nedenle de komisyon iddialarına muhattap devlet cevap vermek zorundadır.

BM Ekonomik ve Sosyal Konseye bağlı alt komisyon her yıl Ağustos ayında BM'nin Cenevre merkezlerinde toplanır. Alt komisyonun BM tarafından atanan 26 bağımsız üyesi —bunlar tarafsız bilirkişiler olmaktadırlar— yanında, gözlemci olarak üye devletler, ulusal kurtuluş hareketlerinin yanısıra **NGO (non-govermental organizations)** denilen **hükümetlere bağlı olmayan BM'nin tanıdığı insan haklarıyla ilgilenen ve bu konuda çalışmalar yürüten** "Amnesty International (Uluslararası Af Örgütü)", "Human Rights Advocates (İnsan Hakları Hukukçuları)", "Anti-Slavery Society (Anti-köleci Birlik)", "International League for Rights and Liberation of Peoples (Halkların Hakları ve Kurtuluşları İçin Uluslararası Birlik)" vb. örgütlerdir.

Yalnızca birinci grubun oy kullanma hakkı vardır. Diğerlerinin söz ve rapor hakkı vardır. Yine de alt komisyonun genellikle insan haklarıyla ilgi NGO'ların raporuna bağlı kaldığı söylenebilir.

Kürdistan sorunu ne zaman alt komisyona geldi?

İnsanlığın yüzkarası Türkiye; Güney Afrika ve İsrail'le beraber sürekli komisyonun gündemindedir. Alt komisyona sunulan raporlar —NGO'ya ait— da Kürt halkının sorunlarına her yıl belli ölçüde değinilir. Faşist sömürgeciliğin temsilcileri, bütün hünerlerini sergileyerek, komisyon çalışmalarını baltalamaya çalışırlar. Nitekim bu defa da "Kürtler BM'ye saldıracaklar" yalanını yayıp, komisyon çalışmalarını etkilemeye çalıştılar. Çabaları sonuçsuz kaldı.

ERNK'nin Faal Çalışmaları Ürün Verdi

Gerek alt komisyon üyeleri, gerekse NGO örgütleri nezdinde yoğun girişimler yapıldı. Raporlar sunuldu. Ayrıca alt komisyonun ve NGO'nun ilgili yan toplantılarına katılan ERNK temsilcileri rapor ve konuşmalarla, Kürdistan halkının mücadelesini anlattılar. Çağdışı Türk sömürgeci faşizminin halkımıza uygulama ve katliamlarını sergilediler.

Bu çalışmalar ürün verdi. **10 Ağustos-4 Eylül 1987** tarihleri arasında yapılan BM İnsan Hakları Alt Komisyonunun 39. oturumunda Kürdistan sorunu geniş yer kapladı. Alt komisyona verilen NGO raporlarının ve yapılan konuşmaların en önemli konularından biri Kürdistan sorunu oldu.

Kürdistan sorunu üzerine sunulan raporlar:

Oretta Bandettini di Poggio (International League for the Rights and liberation of peoples)

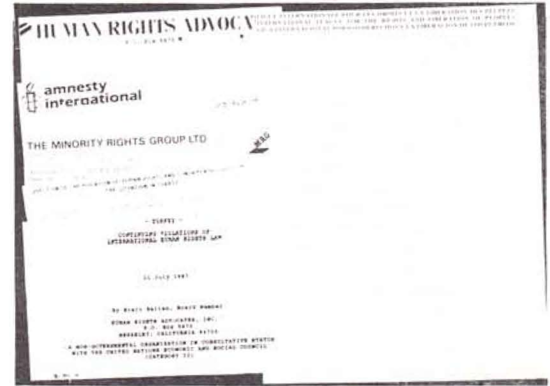
Tamamen Kürdistan sorununa ayrılan, oldukça detaylı 6 sayfalık rapor özetle şu noktalara değinmektedir:

"Türk devleti ırkçı bir şekilde Kürt halkının haklarına devamlı ve sistematik olarak tecavüz ediyor.

Hint-Avrupa kökenli ve vatanları Kürdistan'da yaşayan Kürtlerin bin yıllık tarihi çok iyi biliniyor. Buna rağmen Kürt halkının beynelmilel haklar olan bağımsızlık hakkına tecavüz ediliyor.

Türkiye'de toplu halde yaşayan 12 milyon Kürt halkı vardır. Türk devleti, Kürtlerin dilini, kültürünü, varlığını, tarihini inkar etmeyi resmi ideoloji haline getirmiştir. Türk devleti, Kürtlere 'dağlı Türk' diyor.

Kürtler, hakları için direnmeye başladılar. Türk devleti, askeri darbe gerçekleştirdi. Kürdistan'ı askeri sömürgecilikle yönetiyor. Türk ordusunun üçte ikisi (yaklaşık yarım milyon) Kürdistan'dadır. Ayrıca köy korucuları ve özel anti-gerilla timleri (binlerce) oluşturmuştur. Son olarak da özel valilikler oluşturmuştur. Neden?



Türk hükümeti, Kürtler üzerinde devlet terörü estiriyor. Kürtler kitlesel olarak tutuklanıyor, hapsediliyor ve işkenceye alınıyorlar. Türk ordusu, sadece 1986'da 'dağlı Türk' dediği Kürt 'ayrılıkçılarından!' 200 insanı öldürdü.

Kürt köyleri göç ettirilmekte, aileleri bölmekte, Kürt halkını Türk toplumu içinde eritmektedir. Sadece bir örnek verirsek Tunceli'den (aslı Dersim) 234 köy —ki 50.000 insan oluyor— Batı Anadolu'ya asimile edilmek üzere göç ettirildi.

Türk devleti, yoksul Kürt köylülerinden zor yoluyla ve ekonomik-politik çıkar sağlayarak toprak ağalarından köy korucuları örgütlemektedir.

Türk devletinin ortaçağdan kalma Kürt halkına karşı politika ve suçları gizli değildir. Ona sessiz kalınmakla suçuna ortak olunuyor.

Şimdi harekete geçmenin zamanıdır. Enternasyonal Birliğimiz, alt komisyonu, bir an önce Türk devletinin Kürt halkına katliamlarına ve insan haklarını sistematik ihlal etmesine, Kürt halkının acı çekmesine karşı harekete geçmeye çağırır. Hemen, Kürt halkının haklarını talep edecek, örgütleyecek —uluslararası alanda— uzmanlar grubunun kurulmasını ve Türk devletinin Kürt halkına karşı politika ve uygulamalarının araştırılmasını istiyor. Birlik olarak; alt komisyonunun, Türk devletinden katliam ve tecavüzlerini derhal durdurmasının talebinde bulunuyoruz."

The Minority Rights Group Ltd

"**Türkiye'de azınlık halklarına tecavüzler**" başlığı altında rapor sunan merkezi Londra'da olan "**Azınlık hakları grubu örgütü**", Türk devletinin özellikle de 1980'den itibaren Türk olmayanlara ve müslüman olmayan dini azınlıklara yönelik baskı ve inkar politikasını sıraladıktan sonra sözkonusu raporda Kürdistan sorununa önemli yer vermiştir.

"Kürtler sürekli baskı altındadırlar. Kitlesel olarak tutuklanmaktadırlar. Kürt tarihi, kültürü, kimliği hakkındaki her şey yasaktır. Dilleri için örgütlenmeleri bile yasaktır. Gerçekte ise Kürtler, Türkiye'nin önemli büyüklükteki bir alanında ikamet etmektedirler. Türk devleti son olarak 2842 Kürt köyünün adını değiştirmiştir."

Anti-Slavery Society

1920'lerde Sevr Antlaşmasından itibaren Kürt sorununu ele alan rapor, **"Türkiye'de 12 milyon Kürt yaşamaktadır. Kürtlerin her şeyi yasaklanmıştır. Kürtlerin eski tarihlerden bağımsızlıkları yok edilmiştir. Kültürleri dahil her şeyleri tahrip edilmektedir"** demekte ve komisyondan soruşturma talep etmektedir.

Alt Komisyon üyesi Hrair Balian'ın raporu

Tamamen Türkiye üzerine olan 39 sayfalık raporun 34. ve 35. sayfası Kürdistan sorununa ayrılmıştır.

Balian, raporunda diğer uluslararası kuruluşların verilerini almakta. **"Kürt halkı üzerindeki baskıları, göçleri, köylerin adlarının değiştirilmesini, toplu tutuklamaları, Kürt dili üzerindeki baskıları"** anlatmakta ve **"Mart 1987'de 30 Türk savaş uçağının Kuzey-Güney Kürdistan sınır alanlarını bombalamasını ve sonuçlarını"** yazmaktadır.

Sonuç olarak, alt komisyon Kürdistan sorunu vd. sorunlar nedeniyle Türkiye'ye yöneltilmesi gereken on'dan fazla konuda tavsiye kararı aldı.

Bu önemli gelişme, Kürdistan halkının mücadelesini önemli bir propaganda ve dayanışma mevzisine aktardığını ve bundan böyle sorunun daha somut sonuçlar doğurarak sürekli gündemde olacağını göstermiştir.

Anti-faşist Platform Kuruldu

BWK (Alman Komünistler Birliği), Volksfront, FAU/R, FAU-HD(A), Av.'da Dev-Genç, Feyka-Kurdistan, Kıvılcım, Cephe, Kurtuluş Yolu, TSK-DK'den oluşan çeşitli Alman, Türkiye ve Kürdistan anti-faşist, demokrat, yurtsever-devrimci güçler şu ilkeler etrafında anti-faşist platformu oluşturdular:

"I- Türk faşizmini teşhir etmek

a) Bizler rejimin cezaevlerindeki işkence, baskı ve vahşetini geniş bir kamuoyu nezdinde teşhir etmek, tutuklu ve yakınları ile dayanışmayı örgütlemek istiyoruz. Bizler cezaevlerindeki koşulları araştıracak, tutuklularla konuştuktan sonra geniş raporlar hazırlayan uluslararası komisyonların oluşturulması için çaba sarfedeceğiz.

b) Biz Türkiye'de rejime karşı kitle muhalefetini destekliyoruz, maruz kaldığı baskılara karşı olup Türkiye'deki kitle mücadelesiyle uluslararası dayanışmayı örgütleyeceğiz.

c) Rejimin Kürdistan'daki direnişe karşı geliştirdiği özel savaşı (operasyonlar, sürgünler, tutuklamalar, psikolojik savaş vs.) teşhir edip direniş ile dayanışmayı geliştireceğiz.

d) Biz Türkiye ve Kürdistan'da yaşayan diğer ulus ve azınlıkların maruz bırakıldığı her türlü baskıları ve mecburi asimilasyon uygulamalarını kamuoyu nezdinde teşhir edeceğiz.

II- Türkiye'nin AET ile işbirliğini teşhir etmek

AET daha henüz Türkiye'nin müracaatını yanıtlamış durumda değildir. Bu konuda nasıl karar verilirse verilsin, şu kesindir: Türk gericiliği Türkiye ve Kürdistan halklarına karşı sürdürdüğü baskı politikası için AET ve Batı Avrupa emperyalistlerinden destek aramakta. Batı Avrupa emperyalistleri Türkiyeli ve Kürdistanlı işçi ve köylülerini sömürmek ve Türkiye üzeri Ortadoğu'ya yayılmayı amaçlamakta. Bu nedenle Türkiye'nin AET'ye üye olması Türkiye ve Ortadoğu halkları için bir tehdit oluşturmaktadır. Bizler Türk gericilerinin ve Batı Avrupa emperyalistlerinin amaçlarını teşhir etmek, ona karşı mücadele vermek ve böylesi bir gelişmenin tehlikelerini kamuoyu nezdinde açıklamak istiyoruz. Türkiye'de faşizmin meşrulaştırılması çabalarına karşı en geniş çevrelerin desteğini arayacağız.

III- Türkiye ve FAC'ın işbirliğini teşhir etmek

Türk faşizmi, FAC ve Alman imparatorluğunun tarihsel olarak Türkiye ile var olan ilişkilerinden dolayı FAC ile özel ilişkilerine büyük umut başlamıştır. Alman emperyalizmi her zaman ülkenin zenginliklerini elde etmek ve Türkiye yardımı ile Ortadoğu sahasında belirleyici bir güç durumuna gelmek için Türkiye'deki egemenlere, düzen güçlerine sömürgeci ve baskıcı güçlere destek sunmuştur. Bu çıkarlar günümüzde de FAC'ın politikacıları, Türk gericiliğinin FAC'a yönelik politikasını belirlemektedir. Biz bu iki hükümet arasındaki işbirliğe karşı bazı somut durumlarda mücadeleyi amaçlıyoruz:

a) FAC'ın Türkiye'ye yardımı durdurulmalıdır. FAC'ın sunduğu askeri yardımlar, özel timlerin eğitilmesi, verilen krediler ve siyasi destek sona erdirilmelidir.

b) Biz FAC emperyalizminin Türkiye'deki olan çıkarlarını teşhir edip onlara karşı mücadeleyi amaçlamaktayız.

c) Federal Cumhurbaşkanı R. von Weizsäcker, cunta şefi cumhurbaşkanı ve eski general Kenan Evren'i bir devlet ziyareti için FAC'a davet etmiştir. Böylece Türk faşizmine uluslararası alanda saygı ve prestij elde etmesine yardımcı olunmak isteniyor. Kenan Evren, FAC'a gelmemelidir. Türk gericiliği ile FAC emperyalizmi siyasi muhalefetin ezilmesi için birbirlerine karşılıklı destek sunmaktadırlar. Alman içişler bakanlığı ile Türk içişler bakanlığı, Türk polisi ile Alman polisi, Türk istihbarat örgütleri ile Alman istihbarat örgütleri arasında çok yönlü bir işbirliği mevcuttur. Örneğin Türk ve Kürt ilticacıların FAC'dan iade edilmesi konusunda. Bizler FAC'daki Türk ve Kürt örgütlerine karşı polisiye yöntemlere karşı durmayı amaçlıyoruz. FAC'da bulunan Türk ve Kürt örgütlerini yasaklama tehditleri ve Türkiye'ye iade edilmeleri sona erdirilmelidir.

Bu ortak faaliyetlerimizde FAC'da bulunan tüm ilerici güçlerin desteklerini aramaktayız."

Jirkan-Guyan Çatışması mı?
Sömürgeciler Döğüştürdü, Sömürgeciler Barıştırdı...

Sömürgecilerin Tehlikeli Oyunu

Jirkanları tanımak gerekir. Jirkanlar Çatak, Beytüşşebap, Çukurca, Gürpınar'a dağılmış on iki kolu Ertuşların bir koludur. Tümüyle Beytüşşebap'ta kalırlar. Otuz civarında köyleri vardır. Toplumsal olarak alanın en geri ve kapalı aşiretidir. Arazi tarıma elverişli olmadığından sınırlı üretim yapar. Var olan üretimleri sınırlı oranda hayvancılıktır. Geçimi, Irak'la yapılan kaçak hayvan ticareti, yazın yaylalardan alınan kira ve göçer aşiretlerden vurulan talandır.

Özellikleri, aşireti kapalı tutmuş, aşiret içi çelişkilerin gizlenmesine yol açmıştır. Aşiretin başka özellikleri de vardır. İlkokula gidenleri parmakla gösterilir. 1983'te aşiret içinde liseyi bitiren iki, ortaokulu bitiren ancak birkaç kişi vardı. Aşiret bireyleri askere gitmezler. 1984'e kadar askerlik çağına gelenlerden ancak % 10'u askere gitmiştir. Aşiret silahlıdır. 1984'e kadar silahlarını duvardan indirmediler. Bu özelliğinden dolayı daha da sıyrıldı aşiret ve diğer aşiretler tarafından parmakla gösterildi.

Ağaların rolü

Bu yapıdaki aşirette ağanın rolü en fazlaydı. Aşiret bireyleri için ülke Jirkan alanı, başkent ağanın köyü, lider de ağaydı. Ticaret, talan ve yayla vurgunlarının kaynağı ağalara giderdi. Aşiretin iki büyük kabilesi, iki büyük ağası ve bunlara bağlı küçük ağalar vardır. Bunlar Tahiri Kerevan ve Hacı Dırbas'tır. Tahire bağlı Ebubekir, Hacı Dırbas'a da bağlı Kokel vb. daha az nüfuzlu ağalar vardır.

Böyle olunca hem aşiretle diğer aşiretler, hem de aşiretin içinde çatışmaların arkası kesilmezdi. En çok Silopi aşireti Tayalarla talan ve yayla nedeniye çatıştılar. En çok da çekindikleri aşiret Guyanlardır. Zira Guyanlar hem daha kalabalık, hem de daha vurucuydular.

Sömürgeciler devrede

Silah, sınır ticareti, kan davaları, adam vurma ve askere gitmeme nedeniyle sömürgecilerle araları açık, en kısa tanımıyla hepsi mahkumdu. Buna rağmen, 1984'e kadar Jirkanlara yönelik tek operasyon yapılmadı. Böyle olunca da ağalar daha da otorite kazandı.

Ağalar ajandı ve karakollarla oturup kalkıyorlardı. Sami Abdurrahman, Çukurca'da Habur Suyu civarına yerleşince, Türk karakol komutanlarının ilişki kanalları Jirki ağaları oluyorlardı. Nitekim 1978'de katledilen 700 civarındaki YNK peşmergesinin katilleri ağırlıklı Jirkan ağalarıdır. Bu olaydan sonra -çatışmada ele geçen silahların paylaşımı nedeniyle- yerel MİT mensupları ile Ahmet Kerevan'ın arası açılır. Çıkan çatışmada Ahmet Kerevan ve yedi asker öldürülür. Olayda rol oynayan Sivaslı MİT mensubu savcı ve MİT mensubu Diyabakır Hürriyet muhabiri yine MİT tarafından Silvan yakınlarında öldürülür. Olay trafik kazası olarak basına yansır. Ahmet'in yerine kardeşi Şehmus geçer. 1984'te Şehmus ölünce yerine en apolitikleri olan kardeşi Tahir geçer.

Diğer ağa Hacı Dırbas ise 1980'de I-KDP ile ortaklık halinde (Dr. Cercis'in emriyle), on İslami Parti elemanını Türk devletine teslim eder.

Guyanlıların durumu daha değişik

Tarihsel olarak daha direnişçidir. Aşiret yapısı dağılmış etkin ağa kalmamıştır. Yurtseverlik daha bilinçlidir. Güney Kürdistan direnmesinde kitlesel olarak yer almış yüzlerce şehitleri vardır. Dışa açılmış ve oldukça kalabalık bir aşirettir. Aydınları fazla ve diğer aşiretlere göre daha ileri siyasal bilinçleri vardır.

Aşiret, bu özelliğinden direnişçi bir karakter kazanmıştır. Sömürgeciler, aşirete yönelmiş, her köye karakol kurmuş, kan davalarından yararlanarak ajanlığı geliştirmiştir. Guyanlar içinde Hacı Bayram kabilesi, Guyanlardan daha çok Jirkanların karakterini taşımaktadır.

Otonom-reformist güçler aşiretlerin potansiyelini suistimal ettiler.

I-KDP, IKP, KUK vd. güçler ağaları temel aldılar. Onları yurtseverliğin kaleleri olarak gördüler. Özellikle Guyan yurtsever gençliğini çirkin örgüt çıkarları için yozlaştırmaya başladılar.

PKK ne yaptı?

PKK, 1982 yazıyla bu alana el attı. Aşiret tabanıyla ilişkiye geçti. Ağaları zorladı. Otoritelerini tanımadı. Aşiret kavgalarının ve talanın önüne geçti. İlk planda birkaç Guyan ajanını 1983'te cezalandırdı. Jirkan ağaları, bu gelişmeden ürktüler. Bol bol I-KDP ile yazıştılar. Bunlar belgeseldir. Fakat bir şey yapamadılar. Gittikçe aşiret içi çelişkiler su yüzüne çıkmaya ve ağa otoritesini dinlememezlik gelişti. Kaldı ki o kof aşiret yapının devam etmesi artık imkansızdı. Aşiret potansiyelinin ulusal kurtuluşa kayması hem Türk devletini hem de I-KDP'yi ürküttü. Aşiret tercihini yapmak zorundaydı. Taban tercihini açık yapıyor, ağalar ise devletle pazarlık halindeydi. Fakat Guyanlar devrime açıldı. Yüzün üzerinde köylü genç HRK savaşçısı oldu. 1984-87 arasında HRK, ARGK saflarında yirmi civarında şehitleri oldu.

15 Ağustos, Jirkan ağalarının kara günü oldu. I-KDP, Ferit Melen vb. devreye girdi. Önce ölüm emriyle aranan Jirkan ağaları birden yüzbaşı rütbesiyle, helikopterlerle taşınmaya başlandılar. Ağalar aşirete silah ve çeteciliği dayatınca 120 ev, Hakkari, Van, Batman ve Mersin'e taşındı. HRK'nin 1984'te Beytüşşebap'ta bir yüzbaşı ve 1985'te birkaç Jirkili ajan cezalandırılması, ağaları daha da azdırdı. Fakat aşiret tabanı ağaları izlemedi.

Guyanlar ise 1986'ya kadar silah almamakta direndiler. Bu tarihte Hacı Bayreler çeteleştiler. Diğer bazı odaklar çıktıysa da bunlar 1986 ve 1987'de vurulan darbelerle dağıtıldılar.

Otuz yıldır çatışmamış iki aşiret neden birden çatıştı?

1984-15 Ağustos'un görünmeyen en önemli yanı alandaki aşiret çatışmalarının birden kesilmesidir. Bu tarihe kadar her yıl aşiret kavgalarında yirmi-otuz kişi ölürken, bu tarihten sonra sözkonusu alanda böylesi tek olay gösterilemez. PKK'nin otoritesi her iki alanı da sardı. Uludere birkaç defa ayaklanma durumunu yaşadı.

Şimdiye değin tek bir ARGK savaşçısı bile Jirkan çeteleri tarafından vurulmuş değil. Tam aksine ağaları, devrimin darbelerinin tehditi altındadır. Guyilerde çetecilik sonuçsuz kalmaktadır. Türk devleti, tekrar I-KDP'nin Zaxo, Uludere sınırına yerleşmesine göz yumdu.

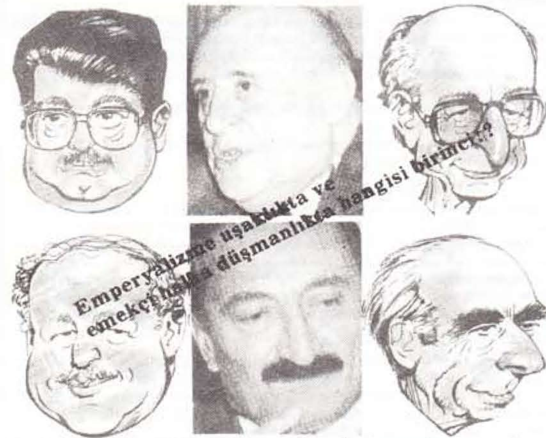
Bütün bunlar, çatışmaların nedenini göstermektedir. Çatışmalar Kürdistan Ulsal Kurtuluş Mücadelesi ve iki aşiret kitlesine karşı sömürgeci ordu ve ağaların ortak provokasyonudur. Nitekim, Türk basını balon haberlerle çatışmaları büyütmek istemiş ve oyununun bir sonucu olarak çetelerini -ağalarını- barıştırmıştır da. Barış heyeti alanın gedikli ajanlarıdır. Bunlar Elke ağası Mehmet Ataman, Uludereli Cindi Paksoy, Nireli Salih Tank vb.'leridir.

Sömürgecilik tehlikeli oynuyor. Alan potansiyelini birbirine kırdırarak, alanda PKK ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini durdurmayı hedefliyor ve provalarını yapıyor. Oyun açık, suçlular bellidir.

Aşiretçilik ve kan davaları, sömürgeci egemenliğin ürünüdür. Ancak artık top geri tepmektedir. Faşist ordu subayları ve uşakları ağalar bunun bedelini, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin darbeleri altında ezilerek ödeyeceklerdir.

Türk Burjuvazisinin "Referandum" Oyunu ve Bazı Sonuçları

Türkiye'de 6 Eylül '82 faşist anayasasının geçici 4. maddesi üzerinde yeni bir oylama yapıldı. Adına "referandum" denen bu oylama için, aylar öncesinden süren bir propaganda başlatıldı. Faşist rejimin çeşitli politik grupları ikiye bölünüp, "evet" veya "hayır" diye, Türkiye usülü bir kampanya yürüterek kitleleri aldatmaya, halkı kendi peşlerine takmaya çalıştılar. "Rejimin ayıbını kaldırmak" denen bu oyuna bir de "demokratikleşme" süsü verilerek, faşist diktatörlük bir nebze de olsa maskelenmeye çalışıldı.



Faşist-sömürgeci rejimin bu oyununa sadece büyük burjuva politikacıları değil, kendine "devrimci", "sosyalist", "anti-faşist", "işçi sınıfının ve halkın çıkarlarının savunucusu" diyen birçok güç de katıldı. Bilcümle tasfiyeciler ve uşaklar (TKP'den TİKP'e, TKP-ML'den TKSP'ye kadar, bunların iç ve dış örgütleri, dernek ve yayınları) "evet oyu vererek, demokrasi için bir adım atalım" diyerek, faşist rejimin onaylanması için çalıştılar. Aynı biçimde bütün emperyalistler de bu oyunu desteklediler.

Bunlara karşı, "faşist-sömürgeci rejimin bir özel savaş yöntemi olan referandumun boşa çıkarılması", "veba ile kolera arasında seçim, Özal

Devamı 19. sayfada

Sömürgeci-Faşist Ordu, Çıkmazının Acısını Yoksul Halktan Çıkarıyor

ARGK'nin Mille çetelerine vurduğu darbeden sonra, sömürgeci ordu halka yöneldi. Aralarında 80 yaşındaki yaşlıların da bulunduğu çok sayıda yurtsever köylüyü tutuklayarak yalan makinası adı altında günlerdir Siirt askeri garnizonunda işkence altında tutulurken, köyün geriye kalan kesimi göç ettirildi.

9 Ağustos'ta iki ARGK savaşçısını şehit eden faşist özel timler olayın geçtiği Gercüş'ün Dereler köyünde olay yerinden çok uzakta tarlasında çalışan Hasan Kaya (65 yaşında) adlı yaşlı Kürt köylüsünü öldürerek cesedini savaşçılarınkinin yanına koyup "üç terörist öldürdük" alçak yalanını yaydılar. Sadist sömürgeciler aynı olayda Ali Kanat adlı yurtsever genci de katlederek ARGK üyesi süsü verdiler.

Faşist cellatlar cinayetlerine devam ettiler. 3 Eylül 1987 günü Kızıltepe'de Akdoğan köyü-Büyükboğazı mezrasında halkı kurşun yağmuruna tutan özel kontr-gerilla timleri Sabri Karatay adlı yaşlı köylüyü katledip, çatışma süsü verdiler.

Bingöl-Kiğı'da (16 Ağustos 1987) faşist Türk askerleri Düzgün Ölmez adlı belediye işçisini kurşun yağmuruna tutarak katlettiler. 24 Ağustos 1987 günü Ceylanpınar yakınlarında İsmail el Kasım adlı Güney Kürdistanlı köylüyü katleden askerler, cinayetlerine "sınırı geçtiği için vurduk" süsü verdiler.

Hınıs'ta Ali Çınar isimli imam, topladığı Kurban derilerini PKK'ye yardım amacıyla kullandığı zanıyla tutuklandı. Pervari'de de iki köylü, PKK istihbaratçısı zanıyla yakalandı.

22 Ağustos 1987 günü Irak savaş uçakları Türk faşist sömürgeciliği ile işbirliği halinde Uludere köylerini, özellikle Ortasu köyü civarını bombaladı.

Çılgınlaşan faşist ordu, halkımıza ait ne varsa ona saldırıyor. Uludere, Silopi, Cizre, Eruh, Şırnak, Şemdinli, Mardin, Sason, Bingöl, Dersim, Ağrı'da sürdürdüğü operasyonlarda faşist ordu hezimete uğradı.

Bu ara ARGK'ye katılımlar yoğunlaşmaktadır. Özellikle Mardin köylerinden ARGK saflarına yoğun akın olmaktadır. Son olarak Şırnak Toptepe köyünde bir grup köylü genç ARGK birliğine katılmıştır.

ARGK büyür, her çatışmada faşist-sömürgeci ordu birliklerini bozguna uğratırken, Türk ordusundan kaçışlar yoğunlaşmaktadır. Son olarak 9 Ağustos'ta Sarıkamış 17. Piyade Alayından iki Siirtli yurtsever Atatürk büstünü kırıp, sömürgeci bayrağı yakarak firar etmişlerdir.

MİT ve emperyalist istihbarat teşkilatlarının PKK ve Kürdistan halkına yeni bir provakasyonu daha:

Bir Daha Palme olayı; katil Türk MİT'inden ve katil SÄPO'nun elinde

OLOF PALME'NİN ÖLDÜRÜLMESİNDEN BUGÜNE

Olof Palme, 28 Şubat 1986'-da Stockholm'da sokak ortasında öldürüldü. Katili Palme'nin karısı gördü. Öldürüldüğünde Palme'nin koruma polisleri yanında değildi. Katil bunu iyi biliyordu.

Olayın hemen ardından failler arandı. SÄPO için katil belliydi. Holmer daha Ağustos '85'te "PKK'nin O. Palme'yi öldüreceği" savını ileri sürüyordu. İleri sürülen gerekçe çok saçmaydı. Belli ki senaryo önceden hazırlanmıştı. SÄPO'-nun PKK ve Kürdistan yurtseverlerine saldırısı, Türk sömürgeci basın tarafından doruğa çıkarıldı.

Holmer, birbuçuk yıldır, bütün devlet olanaklarını kullanarak yaptığı soruşturmalardan sonuç alamadı. Tam aksine ortaya sürdüğü savlar tek tek çürütüldü. İsveç devleti ve SÄPO teşhir oldu. 1987'-de SÄPO yöneticisi Holmer görevinden ayrılmak zorunda bırakıldı.

SÄPO'nun haber kaynakları kimlerdi?

1) Şu anda Sol-Birlik dümenine takılan özellikle Kürt siyaset lider tayfası (Peşeng, TKSP) ve günümüzde Rızgarici avukatlar güruhu,

2) Birinci grubun ihbar ve raporlarını doğrular tarzda sözde tahlilci ve bilgi kaynağı olan Seher, Süleyman vb. iblisler,

3) MİT,

4) Sözde bağımsız, her tarafa ajanlık yapan gazeteci, yazar, ozan vb. pozlarına bürünen uşak Kürt entellektüelleri...

BAZI ÖNEMLİ BELGELER

Daha olayın hemen ardından üst düzeydeki bir İsveç devlet yetkilisi, *"Cinayete PKK'nin karıştığını sanmıyoruz ve bunun olanağı da yoktur"* diyordu.

Bu arada Sovyet televizyonu Palme'nin öldürülüşünü ve olayın ardında CIA ve silah tekellerinin bulunduğunu delillerle belgeleyen bir dizi hazırladı. "İsveç demokrasisi" dizinin, İsveç'te gösterilmesine izin vermedi.

22 Mayıs 1987 tarihli Swenska Dagbladet gazetesinde Roger Magnergard, İsveç gizli istihbaratının provokasyonunun başarısızlığını belgelemektedir. Uzun yazının bazı bölümlerini alıyoruz.

"PKK TERÖRİST BİR GRUP DEĞİLDİR

İsveç Gizli Polisi (SÄPO) hükümet tarafından terörist olarak damgalanan Kürt örgütü PKK'yi terörist olarak görmüyor.

'Ben PKK'yi asla alışılmış tarzda bir terörist grup olarak görmüyorum. Onlar hiçbir zaman gerçek anlamda herhangi bir terör olayı işlemediler' diyor SÄPO komiserlerinden Krister Hansen. K. Hansen, bu konuşmasını perşembe günü düzenlenen terörizmle mücadele konulu bir seminerde yaptı.

Seminerden sonra bu değerlendirmenin kendisine mi yoksa SÄPO'ya mı ait olduğunu sorduk. 'Bu benim şahsi değerlendirmem değildir' diyor SÄPO komiseri. 'PKK'yı terörist olarak değerlendiren sadece Türkiye'dir' diye devam etti.



PKK'nın hükümetçe terörist olarak değerlendirilmesinin tek sebebi, 9 tane örgüt üyesi hakkında yurtdışı etme kararının verilmesi (ki bu insanlar İsveç'te insancıl sebeplerden dolayı kalıyorlar) örgütten ayrılan 2 kişinin öldürülmesidir.

CİNAYET DOĞALDIR

Aşırı sağ ve sol örgütlerin kendisinden ayrılanı vurması görülmemiş bir olay olmadığını vurguluyor Hansen. 'Doğal olmayan, PKK'nın İsveç'te yaptığı hatadır; yani cinayetleri burada geçekleştirmesidir. İsveç kanunlarını çiğnediler onun için örgütü terörist olarak damgalamak yerindedir. Ama PKK hiçbir zaman gerçek terörizm diye nitelendirdiğimiz olaylara, —örneğin suçsuz insanları rehin alma gibi— karışmadığı için Batıda kendisini suçlu bir konuma sokmamıştır. Onun için ben onları gerçek anlamda bir terörist örgüt olarak değerlendiremem.'

Ayrıca Hansen, PKK'nın Palme olayıyla ilgisi olup olmayacağı konusunda 'çok az ihtimalli' diye bir değerlendirme yaptı. Palme cinayetinden sonra PKK, polisten basına ulaştırılan bilgilendirmeye dayanılarak defalarca terörist olarak tasvir edildi. Krister Hansen, 'Ümit ederim ki, bu, Kürtleri herhangi bir olumsuzluğa (provokasyona) itmez.''

Thomas Kanger muhabiri olduğu gazetenin Temmuz '87 tarihli sayısında şunları yazıyor:

"İsveç polis örgütü içinde oluşturulan 'Palme olayını araştırma grubu'nun ilgi alanına giren Kürtler, şimdi de gizli polisin baskılarıyla karşı karşıya gelmiş bulunuyor. Çünkü, Palme olayından dolayı suçlu bulunamadılar. Öyleyse suçsuz oldukları için cezalandırılmaları gerekiyor.

Hans Holmer ve SÄPO'nun PKK'ye yönelik 'Operasyon Alfa' planı gereğince 60-70 dolaylarında 'yurtsever Kürt' tutuklandı. Çünkü, polise göre bunların hepsi Palme cinayetinden sorumluydu... Ama plan başarısızlıkla sonuçlandı.

Yüzlerce kişilik özel polis timlerinin bir yılı aşan yoğun çabalarına rağmen PKK aleyhinde en ufak bir kanıt bile bulunamadı. Bunun nedeni basitti. Hedeflenen tek insan bile olaya karışmamıştı.

Bu sonuca rağmen baskı ve yıldırma faaliyetleri sürüyor.

"... Polis şefi Holmer'in 'Kürt teorisine' göre PKK ile ilişkisi olan herkes suçluydu. SÄPO, cinayetten aylar önce PKK'nın Palme'yi öldüreceğini ileri sürmüş, hatta niçin işleneceğini de 1 Eylül 1984'te (ek 3, sayfa 6- inanmayanlar gidip kendileri kontrol edebilirler.) belirtmişti.

"... SÄPO belli kaynaklardan —bu kaynakları tahmin etmek güç olmazsa gerek— aldığı informasyona dayanarak PKK'yı terörist organizasyon olarak da damgalamıştı.

"... Kürtlerin suçsuz olduğu görüldü. Polis teşkilatı içindeki yetkililer kendi rezaletlerinin utancı altında deşifre olup dağıldılar."

OLOF PALME'Yİ KİM, NEDEN ÖLDÜRDÜ?

Palme, sosyalist enternasyonalin Brand ve Krensky ile beraber en aktif önderiydi. Reagan'ın silahlanma ve saldırganlığına karşı duruyordu. Özellikle de yıldız savaşları projesine karşı duruyordu. Krensky ve Brand zaten iktidarda değillerdi. Palme, bölgesel savaşlar konusunda da, ABD politikasını izlemiyordu.

Reagan'ın anti-terörist birliği önünde Palme bir engeldi. Hem de bu olayın failleri PKK gösterilerek, ABD'nin saldırganlığı onanacak, Avrupa kamuoyunda ABD sevimli gösterilecekti.

İkinci hussus, İsveç silah tekellerinin Bofors topları sorunuydu. İsveç, bu toplardan İran ve Hindistan'a satıyordu. Bu hem ABD politikasının hem de ABD silah tekellerinin hesabına gelmiyordu. Açıkça çöplüğümde kimseye yer yok diyordu ABD.

Üçüncüsü; devrede Türk faşist devleti vardı. ABD'nin çıkarları Türk faşizminin çıkarlarıydı. İsveç tekellerine, ihaleler peşkeş çektiriliyordu. Palme olayından sonra İstanbul metro ihalesi bir Göteburg firmasına verildi. 10 Haziran '87 tarihli Tercüman'da Ergun Göze'nin köşesinde İsveç Sosyal Güvenlik Bakanı Anita Grandin'in açık itirafları var...

Dördüncüsü; Palme olayı ile PKK ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin siyasal itibarı zedelenmek amaçlandı. İsveç sosyal-demokrasisinin, Kürdistan silahlı mücadelesine karşı tasfiyeci rolü biliniyor.

Fakat evdeki hesap çarşıya uymadı. Yenilen SÄPO oldu. Kazanan PKK ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi oldu.

Katilin kim olduğu ve kimlerin tezgahladığı ortaya çıkmaktadır. Olayı CIA-MİT-SÄPO ortak gerçekleştirdiler.



HER ŞEY AÇIKTA OLMASINA RAĞMEN NEDEN BİR DAHA OLOF PALME CİNAYETİ VE PKK?

Bir neden, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin artan siyasal itibarı ve Türk faşist sömürgeciliğinin gelişmeyi durduramaması. Avrupa emperyalist çevrelerin umut beslediği TKSP vb. Kürt uşakların iflas etmeleridir. Nitekim Temmuz-Ağustos ayı içinde Alman polisi MİT ve TKSP ile işbirliği içinde Kürt yurtseverlerine saldırdı. Bu saldırılar boşa çıkarıldı.

Alman polisi ve MİT başarısızlıklarını örtmek, teşhirlerini önlemek ve yeni saldırılara zemin yaratmak istiyorlar. Nitekim, Hürriyet gibi güvensiz bir organın haberini kaynak olarak gösteren ve en erken davranan Alman televizyonu oldu. Halbuki, hiçbir Avrupa basını Türk basınını güvenilir kabul etmez. Türk basınının ahlaksızlığı ve MİT'in oyuncağı olduğu o denli açığa çıkmıştır ki, bir kısım Türk basını bile bunu işlemek durumunda kalmıştır.

PKK-Avrupa Temsilciliği, konuyla ilgili 3.9.1987 tarihli bildirisinde, oyunun nedenlerini açıklıyor:

"Halkımız ve onun büyük önderi Partimiz, bu günlerde de, geçmişten beri hiç yabancısı olmadığı komplo girişimlerinden yeni bir tanesiyle daha karşı karşıya bulunuyor. Halkımızın kasabı faşist sömürgeci Türk devleti, dünya halklarının ve ilerici insanlığın düşmanı emperyalizmle elele vererek, önderliği PKK şahsında Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine karşı yeni komplolar tezgahlamaya çalışıyor. MİT-CIA-SÄPO ortaklığı, bugün başta Alman gizli istihbarat örgütleri (BND ve Anayasayı Koruma Teşkilatı) olmak üzere diğer emperyalist devletlerin polis örgütlerinin de yakın işbirliği ile yeni oyunlar peşinde koşuyor. Düzenleyicisinin kendileri olduğu kesin açığa çıkmış olan ve en geniş kamuoyunca da bilinen Palme cinayeti olayını çok gülünç biçimlerde yeniden ortaya atarak, bununla Partimizi ve halkımızın kurtuluş mücadelesini sözde karalamak, bu en kutsal, haklı ve insani mücadeleyi bir 'terör hareketi' olarak göstermek ve böylece kendi yeniyaşlarını gizlemek istiyorlar.

Kamuoyunca da çok iyi bilindiği gibi, Olof Palme olayının CIA-MİT-SÄPO ortaklığı tarafından düzenlendiği kesin olarak açığa çıkmıştır. Bunu, kendilerinin yeni iddia olarak ortaya attıkları 'PKK'-den ayrılanlardan büyük paralar karşılığı aldığımız bilgiler sonucunda' sözleri bile açıkça doğrulamaktadır. Ve bu durum, bu güçlerin kendi vahşiliklerini örtebilmek için ne tür yollara başvurduklarını, ne kadar para harcayıp nasıl insanları satın alarak yalan açıklamalar yaptırdıklarını gösteren somut ve yeni bir olaydır. Türk faşist sömürgecilerinin yüzmilyarlar harcayarak halkımıza karşı kontralar örgütlemeye çalıştığı bilinen bir durumdur. Emperyalist devletlerinde, bu çabalarında Türk faşizmine benzer yardımların ondan daha fazla olduğu açığa çıkmıştır."

Hürriyet'in Türk genelkurmaylığından yönlendirildiğini bilmeyen yoktur. Durup dururken ve her şey belli olmasına rağmen neden böylesi bir

Devamı 19. sayfada

LÜBNAN MEKTUBU



Bundan 50-60 yıl önce (1915-25'ler) sömürgecilerin Mezopotamya ve kuzeydeki Kürt halkına karşı gerçekleştirdikleri soykırımlar neticesinde bu alana yerleşmiş biz Kürdistanlıların durumuna kısaca değineceğiz.

Bizler Lübnan'da yaşanan ağır siyasi bunalımlar ve dayatılan olumsuzluklara rağmen, var olan ulusal özelliklerimizi halen korumakla birlikte, bazı kesimlerimiz ise Araplaşmanın eşiğine gelmiş durumundadır.

Lübnan'ın siyasi örgütler tarafından bölünmüşlüğü bizleri de doğrudan etkilemiş ve bölünmelere yol açmıştır. Lübnan'da her insan adeta bir örgüt, bir partidir. Bu nedenle yaşamın bir parçası olan savaşta mutlaka, çeşitli güçlerle hareket etmek zorunluluğu doğar. Bizler de sözkonusu güçlerle harekette siyonizme ve emperyalizme karşı savaştık, onlarca Kürdistanlı Lübnan savaşında siyonizme karşı direnerek şehit düşmüştür. Bu örgütlerin enternasyonalist dayanışma alanındaki yetersizlikleri bizleri etkilemektedir. Bizlere Kürdistanlı olarak değil, Arap gözüyle baktıklarından dolayı birliğimiz, iki halkın birliği biçiminde gelişme göstermedi. Sadece emperyalizm ve siyonizme karşı var olan kinlerin birlikte hareketi olarak gelişti.

Aynı dönemde bu alanda faaliyet gösteren ne idüğü belirsiz Güney Kürdistan'daki ilkel-milliyetçilerin uzantısı bazı güçlerin de yaptığı yurtseverlik sömürüsü, çeşitli güçlere ajanlık ve Kürt savaşçı ticareti oldu. Bunların bir halk adına ciddiye alınmaları düşünülemezdi bile.

Lübnan sahasında Falanjistlere karşı ön saflarda savaşanların ilki Kürtler oldu. Bu dönemde gerek dini inançlar, gerekse de bölünmüşlüğümüz, bu saflarda yer almamızı doğuruyordu. O dönem "sunni-Murabiton" örgütü ve Kemal Canpolat'ların saflarında hareket ediyorduk. Birinci tercihe dini inançlar nedendi. İkinci tercih ise o dönemde Kemal Canpolat İçişleri Bakanıydı. Kürtlere bazı demokratik-hukuki hakların tanınması ve yaşanan siyasi kargaşalar nedenidir. Diğer önemli bir husus ise, Kürtlerin savaşçı özelliklerini gözönüne getirirsek, o dönemde herkes Kürtleri kendi saflarına çekmek istiyordu. 1980'e kadar Lübnan'daki Kürdistan yığınlarının durumu buydu: Bölünmüşlük, parçalanmışlık, her haktan yoksunluk ve başkaları tarafından savaş malzemeleri olarak kullanılmak.

Kürt kitleleri adına kurulan örgütler, başka politik güçlerin maşası olup, tahribatı derinleştiriyorlardı.

O dönemde kurulan bazı cemiyetlerin adlarını bile belirtirsek amaç ve durumları daha da anlaşılacaktır.

— Cemaiye Erız Jı Bo Spora Kurdi (Lübnan Kürt Spor Cemiyeti)

— İttihat Telebe Kurd Fi Lübnan (Lübnan Kürt Öğrenciler Birliği)

— Cemaiye Sekafiye Küridiye Lübnaniye (Lübnan Kürt Kültür-Sanat Cemiyeti)

—Cemaiye Lı Xerbıye Lı Kurdiye Lı Lübnaniye (Lübnan Kürt Hayır Cemiyeti)

Sözkonusu cemiyetlerin Lübnan sahası ve Kürdistan halkıyla hiçbir alakası yoktu. Çünkü Lübnan sahası kanbarut, ölüm-kalım alanıdır. Bu durum orada yaşayanların bir parçasıdır. Ya bu yaşamı kabullenecek, ya da başka diyarlara gitmek zorunda kalacaksın. Bu cemiyetler 1963 yılından bu yana Kemal Canpolat tarafından tanınan bazı haklar sonucunda kurulmuştur. Hiçbiri ne kendi amacına göre hareket etti, ne de, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine zerre kadar bir yararı dokundu.

Savaş, güçleri sınar, kimliklerini ortaya serer. Yaşamaya hakkı olmayanı siler süpürür. Kuzey-Batı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, coğrafik olarak uzak da olsa, kısa sürede etkisini Lübnan'daki biz Kürtler üzerinde gösterdi. Bu durumda sahte ve uydu çetemsi örgütlerin dağılması kaçınılmazdı. Çete diyorum. Gerçekten bunlar gangasterdi. Bizlere yapmadıklarını bırakmıyorlardı. Her biri birer Neron kesilmişti. Öyle masum da değillerdi. Belki inanmakta zorluk çekilir ama, Türk MİT'inden, Falanjistlere, SÄPO'ya kadar güçle ilişkileri olup onlar adına hareket edebiliyorlardı.

Nitekim, PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve ERNK çalışmalarının Lübnan'da yoğunlaşması, bu güçleri düşmanlığa itti. Düşmanlıkları açığa çıkarılıp, sonuçsuz bırakılınca hemen hemen tümü SÄPO'nun himayesine, yani İsveç'e göçtüler.

Bizi mücadelemizle tanıştıran etkenler açık ki, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde direnerek şehit düşen PKK militanlarının kızıl kanları ve Kürdistan halkının Ulusal Önderi, Başkan APO'nun önderlik ettiği kutsal mücadelesidir, siyonizme karşı omuz omuza savaşıp 82'lerde şehit düşen çok sayıda PKK militanının döktüğü kandır, 21 Mart'larda Newroz ateşini zindanlarda yakan MAZLUM'ların yiğit direnişidir.

Ulusal bağımsızlık savaşımızla tanışmamız 1980-81'lere dayanır. Ancak bu dönem, kendiliğinden gelişen bir dönemdi; örgütsüz, öndersizdik. Fakat elimizden geldiği kadar propagandayla düşman oyunlarına karşı koymayı, faşist Türk devletinin baskı katliam ve zülmünü protesto etmeye vb. pratik eylemlerle kısmen de olsa görevlerimizi yerine getirmeye çalıştık. Bu örgütsüz dönemde kitlelerin kendiliğinden faşist cuntanın Diyarbakır zindanlarında katleşçe katlettiği önder Mazlum DOĞAN vd. yoldaşlara sahip çıkmak için sömürgeci Türk devletinin Beyrut'taki Turizm Bürosunu bombalama eylemi olmuştu. Daha sonra Parti ve Cephe militanlarının alanımıza gelmeleriyle, faaliyetlerimiz giderek vücut buldu.

Bu çalışmalarımız kısa sürede onlarca savaşçı ve militan kişiyi bağımsızlık mücadelesine kazandırdı. Kitlelerin maddi-manevi desteğini sağladık. Bunlardan anılması gereken kutsal şey ise, 1985'lerde bir kaza sonucu şehit düşen, şehit Semir AHMET yoldaştır. Anısına bağlı kalmak; onun özlem duyduğu Kürdistan'ı bağımsızlığa kavuşturmak için, tüm yurtsever Kürdistanlıları, ERNK etrafında kenetleyerek ARGK bayrağı altında savaşmaktadır.

Ülkemizde gelişen ulusal direniş savaşımız, dünyanın neresinde olursa olsun, Kürdistan insanını bilinçlendiriyor ve savaştırıyor. Biz, Lübnan'daki Kürdistan yurtseverleri bunun bilincindeyiz, ulusal savaş, kaynağa dönüş yoludur. Kürdistan Ulusal Kongresi doğrultusunda ve gerçekleştirilmesi çalışmaları, bizleri de coşkulu bir çalışmaya sokmuştur.

Bu doğrultuda gücümüzü, ERNK'nin bir cephesel birliği olan Kürdistan Yurtsever İşçiler Birliği-YKWK'nin Lübnan kolunda yoğunlaştırdık ve örgütledik. Çalışmalarımız bu ileri bilinç ve örgüt seviyesinde atılım yaparak gelişecektir. Hiçbir şey bizi ulusal kurtuluşçu çalışmalarımızdan alıkoyamaz.

— Yaşasın Kürdistan Birlik ve Mücadele Zirvesi Ulusal Kongremiz!
— Yaşasın PKK, ERNK, ARGK!
— En Büyük Onur ve Sevinç, Ülkesi İçin Savaşmaktır!

Lübnan'dan bir ERNK üyesi
28 Ağustos 1987 - Beyrut

1985-86 yıllarında Ankara Genelkurmay Başkanlığına bağlı gizli terör şubesinde bilgisayar bilgilerini toplama bölümünde askerliğini yapan bir Kürt askerinin mektubundan

"Halk Apocuları Devletten Daha Çok Destekliyor..."

Önce şunu belirteyim; bu bölümde çalışmam, nüfusumun metropol şehirlerinden birine kayıtlı olması ve teknik konulardaki mesleki becerimdir. Önceden, benim ve aile durumumu en ince noktasına kadar araştırdılar. Bir şey bulamadılar. Ben ilgili konuda bilgisayarda toplanan bilgileri kağıda geçirilmiş olarak ilgili komutanlara aktarıyordum. Bu nedenle komutanların davranışına kamuoyuna açıklanan çeşitli olay haberlerinin aslına ve Kürdistan'daki mücadeleye karşı istihbarat çlışmalarına şahit oluyordum.

Bunlardan bazı örnekleri aktaracağım:

1- Buradaki çalışmanın bir yönü Genelkurmaylık ajanları tarafından gönderilen bilgilerin derlenmesi ve karşı uygulamaya hazır duruma getirilmesiydi. Yollanan bir kısım ajanların görevi PKK'nin gücünü, halkın eğilimini ve PKK'ye destek olanları tespit etmekti. Hemen hemen gelen bütün raporlar, PKK'nin güçlendiği ve halkın desteklediği yönündeydi. Türk gazeteleri doğrudan haberler konusunda buradan yönetilirdi. Gelen istihbarat bilgileri itinayla çarpıtılır, -doğrusu da aynı itinayla değerlendirilirdi- basına verilir, radyo ve basın *"teröristler 3-5 kişiler, yapılan araştırmalar halkın desteklemediğini ortaya çıkarmıştır"* şeklinde manşet atıyorlardı.

Haberler buradan radyo ve basına verildiğinden, derlediğim haberleri veriş tarzını merak ediyor, basını gün gün izliyordum. Haberlerin tam ters yayınlanması beni hayretler içinde bırakıyordu.

2- 1986'nın ilkbaharında Cilvegözü sınır noktasına 5 km mesafede 8 askerin öldürüldüğü 17'sinin de yaralandığı haberi istihbarattan geldi. Haberi hemen ilgili komutan İbrahim Türkgenci'ye bildirdim. Kimseye söylememem için uyardı. Birkaç gün sonra gazeteler olayı: *"İki asker şehit, biri yaralı, buna karşı altı terörist ölü olarak ele geçirildi. Kaçanların da yakalanması an meselesi"* şeklinde verdiler. Şaşırmıştım.

3- 1986 Mart'ında Ankara-Kayaş'ta altı kişinin 8 silah, mermi ve yasaklanmış yayınla yakalandığı haberi geldi. Bunlar Dev-Yol örgütündendi. Gazetelere, *"Kürt bölücüleri yakalandı"* olarak yansıtıldı. Bu grubun sorgulanması sonucu iki kız daha yakalandı. Sorgulama grubunda olan Trabzon'lu bir asker arkadaşım, sorgulamayı şöyle anlatıyordu: *"Arkadaş inan ki jop s..., kızlara dahi ..., sesleri göğü inletiyordu. Bu kadar vahşilik olmaz. Böyle devletin kanununu, bayrağını s..."* dedi. Sinirimden iki paket sigara içtim, bu ve yaptığım iş ve şahit olduklarım beni bunalıma sokmuştu.

4- Bir defasında yedi eğitilmiş asker Kürdistan'a yollandı. Bu tür şeyler sistematik oluyordu. Bunlar çerçi kılığında halk arasında gezecek, bilgi topayıp geri dönecekti. Bunların bilgileri tam güvenilir oluyordu karargah için. Bunlar Mardin, Tunceli, İdil, Viranşehir, Kızıltepe, Şemdinli, Silopi, Cizre ve Ovacık ve daha birçok yeri dolaşmışlardı. Bunların içinde bir Erzurumlu Kürt vardı. Böyleleri tercih edilirdi. Kürt olduğumdan, görev dönüşünde benimle konuştu: *"Bol bol gezdim. Çok da kârım oldu. Al bu 50 000 lirayı da sana arkadaşlık ve hemşerilik payı. Helal olsun. Önce Kars, Horasan, Iğdır, Susuz, Ağrı ve Aralık'a gittik. İnanın halk Apocuları devletten daha çok destekliyor. Gitmedikleri yerlerde bile, aynı destek var. Hele Mardin, Ağrı vb. yerlerde halk kesin başarılı olacaklarına inanıyor. Biz görmesek de, çocuklarımız Kürdistan devletini mutlaka görecek diyorlar. Halk onlara devrimci ve peşmerge diyor. Kimse silah almak istemiyor. Muhtarlar mühürlerini kaymakamlara teslim ediyorlar."*

5- Gelen haberler arasında en yaygın olanları askerden firarlar, kendini yaralamalar ve kavgalar oluyordu. Komutanlar, askerler korkuyor, çatışmaya girmiyor diyorlardı. Askerler de, "Komutanlar arkaya gizlenip bizi ölüme yolluyor" diyorlardı.

İstihbarat Dairesinde hep panik ve üstlerin azarı vardı. 24 saat tam çalışırdı. Tam bir savaş havası egemendi... Ayrıca Alman ve Amerikan uzmanları ya da rapor, talimatları sık sık gelirdi. İsrail deneyleri komutanlarımız arasında hep konuşma konusuydu...

Kendim iki yıl bu gerilimli ortamda yaşadım. Gördüklerimi tek tek aktaracağım. Türk devletinin haksızlık, barbarlık ve çaresizliğini çok iyi gördüm. Sağlam kurtulduğuma sevinçliydim.

Gördüm ki PKK mutlaka başarılı olacak. Her onurlu Kürdistanlı bunu bilerek PKK etrafında toplanmalıdır.

Tüm yurtseverlere ve Partili yoldaşlara selamlar.

İsyan Ateşi
St. Gallen / İsviçre

Yüzyıllardır Yüreğimizin Derinliklerinde Saklı Olan Kurtuluş Umudu PKK Direnişçiliğinde Filizlendi

Guyan aşiretinin geçmişi direnişlerle doludur. Çok eskiden Guyanlara yakın bir yerde bir beylik vardır. Ganimirek denilen bu bey Guyilerden haraç almak ister. Guyiler de vergiyi vermek istemeyince, Ganimirek eziyet etmeye başlar. Guyiler de bu mire karşı direnişe geçerler. Mirê Garkêlê diye tanımlanan bu mirin kalesinin bir tarafı sarp ve kayalık, diğer tarafı ise Hezil Çayı olduğundan dolayı kaleye çıkmak imkansız gibidir. Ve kaleyi tümden çember altına alırlar, amaçları içindekileri toptan öldürmek. Bunun için iki kavak ağacını getirip, kalenin duvarına dayarlar ve bütün savaşçılar tırmanarak kaleye girer. Bundan sonra kale ile birlikte içindekilerini tamamen esir alırlar. Bey ve beye bağlı olanların hepsini kaleden Hezil'e atarlar. Böylelikle bu direnişle zalim beyden kurtulmuş olurlar. O günden sonra kendi aralarında, birkaç yılda bir "Maqul" diye tanımladıkları bir aşiret reisini bey olarak seçmeye başlarlar. Bu da hep aynı köyden değil, bütün köylerden katılan adaylardan seçilir. Ve TC, Kürdistan'ı işgal edene kadar, bu durum böyle devam edegelir.

TC'nin en başta işgal etmek istediği yerlerden biri de Qılaban Dıryani, Guyan mıntıkası oluyor. İşgal sonrasında TC askerleri gelir. Şêxan düzlüğündeki araziye yerleşirler. Başlangıçta halka iyi davranır, karışmazlar. Halk silahları omuzlarında serbestçe eskisi gibi normal yaşamlarını sürdürür. Bir süre sonra, bir gün iki asker bir zoma gider ve orada zorla bir köylüyü çağırıp Türkçe konuşmaya başlarlar. Köylü, Türkçe bilmediği için askerler onu tokatlarlar. Daha sora küfrederek *"... Sen neden Türkçe bilmiyorsun?"* diye sorarlar. Köylü hiç sesini çıkarmadan hemen çadırın içine doğru gider, silahını aldığı gibi dışarı fırlar. Askerler tehlikeyi farkedince, *"Hemşerim yapma"* derlerse de, o dinlemez ve ikisini yere serer. Bu olay üzerine Guyanlılar göç etmek zorunda kalırlar. Bütün Guyan aşireti Kendaksa'ya (Zaxo'ya yakın bir yerdir) ailelerini yerleştirdikten sonra, aşiretin silahlı adamları geri döner, ve Çêmê Şêxan'da oturan onbine yakın TC askerinin etrafını kuşatarak şafakla birlikte ateş açarlar. Anlatılanlara göre, bir tek astsubay sağ olarak kurtulabiliyor. Daha sonraları TC yetkilileri şöyle bir haber iletir: *"Gelin memleketinize dönün, size bir şey yapmayacağız."* Bunun üzerine Guyiler geri dönerler.

Bundan bir süre sonra ise İngiliz kuvvetleri gelir. Guyiler, İngiliz komutanı ve beraberindeki askerlerin tümünü öldürür ve yalnız bir tek askeri sağ bırakır ve ona da şunu derler: *"Sen bu İngiliz hakimin cenazesini Zaxo'daki hükümet binasına kadar götüreceksin ve İngilizlere diyeceksin ki; Guyiler bunu öldürmüş, bütün askerleri de öldürdüler ve her kim ki, topraklarımıza girerse böyle yaparız."* O asker de cenazeyi katıra yükler ve götürür. Ancak birkaç gün sonra İngilizler Guyi aşiretinin sınırlarına girerek, saldırıya geçerler. Guyilerin kararlı direnişi karşısında İngilizler geri püskürtülür ve yine direnişleri zaferle sonuçlanır. Çêxyan direnişinin ve İngilizlere karşı olan direnişlerde başta Heso Dino olmak üzere, aşiretin on ileri gelenlerinin TC tarafından tutuklanma emri gelir. Bunlardan 8 kişiyi yakalayıp götürürler. Ve daha sonra bunları idam ederler.

Guyan aşiretinin yaşamı koyun-keçi beslemek veya ticaret üzerindendir. Genellikle ticaretlerini Uludere ile Zaxo arasında yaparlar. Koyun (sürü) götürüp satarlar. Ama bu alandaki ticaret de onlara fazla kâr bırakmaz. Çünkü Uludere-Zaxo ticaretini %30-40 oranında I-KDP gümrük kapıları gümrüklendirir. Sınırdaki I-KDP'nin aşiret reisleri olan bu haraç alıcıları, savaş yardımı adı altında Guyileri soyarlar. Bu aşiret reislerinden çoğunun Uludere'deki Türk ordu subayları ile ortak çalıştığı da gözönüne alınınca Guyilerin ticareti, çoğunlukla tutuklanmayla, mahkumlukla, ölümle bitiyor.

İngilizlere karşı verilen savaştan sonra, Guyan aşireti Barzani hareketinin başlamasına kadar bir durgunluk dönemini yaşar. Guyiler, Güney Kürdistan direnişine akmaya ve yurtseverliklerini kahramanca sergilemeye başlarlar. Guyiler Barzani'nin en çok güven duyduğu aşiretlerden biri haline gelirler. Güney Kürdistan'da büyük savaşlar verip, büyük kahramanlıklar yarattılar. Guyiler diyorlardı ki, *"Biz Barzani'nin saflarına yurtsever olduğumuzdan ve vatanımızı kurtarmak niyetiyle gidiyorduk."* Bir Guyili *"Biz Araplara çakmak dolusu petrol dahi veremeyeceğiz"* diyerek, asıl istemlerinin özgür ve bağımsız bir yaşam olduğunu belirtiyorlardı.

1975'de Barzani hareketinin yenilgisinden sonra Guyiler oturdular. 1975 yenilgisinden sonra birbirlerine, *"Yahu biz niçin savaştık ve neden yenildik?"* gibi sorular sormaya başladılar. Barzani önderliğindeki hareket de mücadelenin neden yenilgi ile sonuçlandığının nedenini açıklamıyordu. Guyiler de giderek Barzani'lerden uzaklaşmaya başladılar.

1980'le faşist cuntanın iktidara el koymasından sonra Xeloye Haci, Ahmedê Mustafa gibi bazı hainler TC ile işbirliği yaparak, halkı ihbar etmeye, işkence yapmaya, her türlü zulmü ve insanlık dışı bir yaşamı hakim kılmaya başladılar. TC köpeklerinden Kamber yüzbaşı (Ortabağ), İsa astsubay (Uludere) vb. kudurmuş köpekler gibileri halkımızı işkenceden geçirmeye başladılar. Halk isyan etme noktasına gelmişti. Bu durum 1983'lerin başlarına kadar devam etti.

İşte tam da bu sıralarda PKK'nin ülkeye girmesi ve başta ihanetin başını çeken Xeloyê Haci olmak üzere, birkaç hainin-ihbarcının PKK partizanları tarafından ölümle cezalandırılması aşiret içinde büyük bir coşku yarattı. Bu olay halka güven verdi ve bu aşiret içindeki hain ve işbirlikçilerin kimi kaçtı, kimi PKK'ye teslim oldu, kimisi de korkudan kabuğuna çekilmek zorunda kaldı. Böylece Guyilerin PKK'ye güvenleri artmaya başladı. Artık PKK gibi siyasi-askeri ve her bakımdan güçlü ve örgütlü bir önderliğe kavuşmuşlardı ve artık TC faşizmine karşı PKK'nin önderliğinde örgütlenecek ve savaşacaklardı. Bir defasında Guyi aşiretine mensup bir köylü, Irak'a ticarete gitmiş, evine dönerken jandarmalar pusu kurmuşlar. Köylü pusuya düşer ve hunharca öldürülür. TC radyo, TV ve gazeteleri; *"Sınırdan içeriye sızmak isteyen bir Ermeni terörist öldürüldü"* şeklinde açıklama yaptılar. Askerler cenazeyi köye getiriyor. Köy halkı cenazeyi toprağa verirken, oradaki haka hitaben, birkaç genç şöyle konuşuyor: *"Bakın arkadaş TC'nin çirkin oyunlarına bakın, bizi ve halkımızı nasıl vahşice öldürüyor ve üstelik bizi Ermeni olarak dünyaya tanıtmak istiyor. Halbuki şehit ettikleri bu köylümüzü hepiniz tanıyorsunuz, yedi sulalesine kadar Kürttür. Bu zulme karşı daha ne kadar dayanacağız, yeter artık. Halkımızın bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşan PKK'nin saflarına katılalım. Ona bütün imkanlarımızla yardım edelim."* İşte Guyi aşiretine mensup köylüler PKK'ye olan inançlarını halk arasında şöyle dile getiriyorlardı: *"Biz PKK'ye inanıyoruz ve güveniyoruz. Çünkü PKK yurdumuzu işgal eden sömürgeciliğe ve onun ülkemizdeki uzantıları olan halk düşmanlarına, muhbirlere, kısacası bütün yerli gericiliğe karşı savaşıyor. Eskiden Kürdistan'da kim ne yapıyor, Kürdün dostu kim, düşmanı kim bunu bilmiyorduk. PKK'nin ışıklı yolu, yolumuzu aydınlatıyor, bugün geleceğimizi daha net görebiliyoruz. Ve en önemlisi de PKK'nin savaşkan ve ihtilalciliği, bizim aşiretimizin direnişçi ve başeğmez geleneğine uygun geldiğinden, PKK yüzyıldır arayıp da bugün bulduğumuz gerçek bir halk öncüsüdür.*

Ben de bu aşiretten bir gencim, daha önce, yani 1980'lerden önce PKK'nin adını duymuştum. Halk arasında, kahraman ve yılmaz savaşçılar oldukları söyleniyordu. Ben hep diyordum ki, *"Keşke bunlardan birini görebilsem, bakalım bunlar nasıldır. Acaba masallarda anlatılanlar gibi gerçekten her biri dev gibi büyük mü? Bir gün bunları bir yerde görsem, bu kahraman insanlar beni de kendi aralarına kabul ederler mi?"* gibi sorular hep kafamdan geçerdi. Çünkü PKK partizanlarını görmemiştik, tanımıyorduk. Bizim kaldığımız alanlarda hep reformist örgütlerin çalışmaları vardı. Güney Kürdistan milliyetçiliğinin de büyük etkisi vardı. Bunlar oturup anlatıyorlardı. Ama anlatılanlar bizim bir kulağımızdan girip diğerinden çıkıyordu. Çünkü halkımızın isteği ile onların anlattıkları' birbirinden uzak şeylerdi. Onlar devrimciliği bir moda gibi halkın arasına yaymak istiyorlardı. Onlara göre, her kim ki güzel bir kat elbise giyerse, bir de kıravat takarsa ve de bir işgalci köye geldiğinde onların bahsettiği devrimci, o komutanla nazik nazik onu ürkütmeden konuşabiliyorsa o onların bir militanı olurdu. Ama düşman komutanlarına annesinin arkadasından başını çıkarıp çekine çekine bakan çocuklara ve insanlarımıza da "vahşidirler, siz onların kusuruna bakmayın komutanım" derlerdi. Reformistlerin istediği devrimcilik buydu. Bu şekilde teslimiyeti ve ihaneti resmileştirmek, aşiretimize ve halkımıza da bunu kabul ettirmek istiyorlardı. Tabii ki 12 Eylül'ün iktidara gelişiyle birlikte bunlar sabun köpüğü gibi sürdüler. Bu reformist örgütlere baştan beri inanmamıştım. *"Bunlar halkımızı kurtarmak bir yana, halkımızı bataklığa ve ihanetten başka bir yere götüremezler"* diyordum. Ve hep *"PKK'li partizanlar bizim buralara ne zaman gelecekler"* diye düşündüm ve umutla o günü bekledim. Derken bir gün tesadüfen onlardan birkaç kişiyle karşılaştım, kendilerini PKK'li olarak tanıtınca, *"Tamam"* dedim kendi kendime. *"bakalım bunlar da diğerleri gibi mi konuşacaklar."* Onlardan birisi konuşmaya başladı ve Kürdistan'ın yeraltı yerüstü zenginliklerinden bahsederek, düşmanın bütün bu zenginliklerimizi nasıl talan ettiğini, halkımızın binlerce yılldır nasıl köle gibi sömürüldüğünü ve bizim de diğer dünya halkları gibi, kendi ülkemizde bağımsız ve özgür yaşamaya hakkımızın olduğunu anlattı. Partizan arkadaşların konuşmasını dinledim. Anlattıkları halkımızın binyıllık özlemi, benim de isteğimdi. O güne kadar bu partizan arkadaşın anlattıklarını diğer örgütlerin adamlarından duymamıştım. Bunun için onun anlattıkları bana mantıklı geldi. Daha sonra onların faaliyetlerini gördüm, halka nasıl değer verdiklerini, halka karşı ne kadar dürüst ve fedakar olduklarını ve düşmanın PKK partizanlarından ne kadar çok korktuğuna tanık oldum.

Daha sonraları ise, tarihi 15 Ağustos Devrimci Atılımı yapıldı. Ve bu atılımla birlikte HRK (Hezen Rizgariya Kurdistan) ilan edildi. Kürdistan'ın bütün bölgelerinde eylemler gerçekleştirildi. Memleketim olan Uludere'de 1 binbaşı ve onlarca asker HRK'nin kurtuluş birliklerince vurularak öldürüldü. Bu eylem, şanlı 15 Ağustos'un yıldönümünde gerçekleştirildi. Hemen ikinci gün, Türk ordusunun yenilgisini açıkça belgeleyen 10 savaş uçağı PKK partizanlarının bulunduğu kampları bombalamaya başlamıştı. Ancak partizanlara ait bir tek canlı hayvan bile yaralayamadan geri döndüler. TC'nin bu hava harekatı bütün dünya ilerici güçleri tarafından nefretle karşılandı. Aynı zamanda TC'nin bu vahşi ve insanlık dışı harekatı kendi ölümünü ve çöküşünü de açığa çıkarıyordu.

Bu defa sömürgeciler umudunu "köy koruculuğuna" bağlamıştı; ihaneti, bütün Kürdistan'da olduğu gibi, bizim aşiretin içinde de geliştirmek istiyordu. TC başta Uludere, Midyat, Eruh, Şırnak, Şemdinli vb. alanlar olmak üzere, bütün ülkede örgütlemek istediği ajan-milis çeteciliğe karşı HRK'nin devrimci güçleri büyük eylemler yaptılar. PKK partizanları, TC'nin bu ihanet planını da boşa çıkardılar.

Yurtsever bir Kürdistan insanı olarak ben, 1984'te PKK'nin gerçekleştirdiği şanlı 15 Ağustos eyleminden sonra PKK ile ilişkiye geçme şansına kavuştum. Bugün PKK'ye olan inancım daha da güçlendi. Artık bütün gücümle bu hareketin içinde yer almaya karar verdim. Ülkemizi bağımsızlığa, halkımızı kurtuluşa götürecek tek gücün PKK'nin aydınlık yolu olduğunu kavradım ve bu nedenle ERNK'ye katıldım. ERNK'nin çatısı altında gün geçtikçe kendi halkımı ve ülkemi daha iyi tanıyorum. Ve ben ülkeme ve halkıma daha iyi hizmet edebilmek için, tüm gücümü ve olanaklarımı mücadelenin hizmetine sunmaya çalıyorum.

Dünyada hiçbir şey ulusal bağımsızlıktan daha değerli olamaz. Gerçekten insan halkının ulusal kurtuluşu için savaştığı ve halkına karşı sorumluluğunu yerine getirdiği müddetçe insan olduğuna inanabilir. Ve bu sorumluluk halkına ve ülkesine, hatta insanlığa karşı yerine getirildiği müddetçe o insanın o ülkede ve o halkın içinde yaşamaya hakkı olabilir.

Kürdistan'dan
bir ERNK üyesi
A. K.

Sömürgeci Basından İtiraflar ve Yeni Ahlaksızlık Örnekleri



Türk burjuva basını çeteciliğin iflasını belgelemek zorunda kalıyor.

Cumhuriyet, 17 Ağustos '87:

"Gönüllü koruculuğu reddedene dayak.

"12 Ağustos günü Lice jandarma bölük komutanı Murat Odabaşı komutasında 20-25 kişilik bir jandarma ekibi Kazo mezrasına gelerek Mustafa Çelik ile oğlu Abdülkerim Çelik ve yeğeni Süleyman Çelik'i evlerinden alarak bir havuzun başına götürdüler. Burada kendilerine köy korucusu ya da gizli bir haber örgütünde çalışmaları için öneride bulunuldu. Kabul etmeyince üçünü de sıra dayağından geçirdikten sonra havuza batırıp çıkarmaya başladılar. Köylüler defalarca işlerinde güçlerinde çalışmak istediklerini söyledikleri halde dinletemediler. Suçsuz yere dayak yiyip, işkence gördüler..."

Cumhuriyet, 25 Ağustos '87:

"Köy koruculuk sisteminin ne kadar yanlış olduğunu, bir süreden beri bu kesime yönelen toplu öldürme olayları kanıtladı. Hükümet, bu sistemi, böyle olacağını bile bile kasıtlı olarak uygulamaya koydu.. Güneydoğu'daki bu insanlarımızın asıl katili Başbakan Özal'dır... Yargılanması gerekir."

Cumhuriyet, 25 Ağustos '87:

"Eruh ilçesine bağlı Bağgöze bucağının Kavaközü köyünde 15 korucunun istifa ettiği bildirildi...

Cumhuriyet, 25 Ağustos '87:

"Köyü basan militanlar, korucuları silahlarıyla birlikte caminin önüne toplamıştı. Militanlardan biri korucunun elindeki G-1'i aldı. Şöyle bir baktıktan sonra yüksek sesle sormaya başladı:

'Bu silahlarla mı bize ateş edeceksiniz? Yahu deli misiniz siz? Eğitiminiz yok. Cephaneniz yetersiz... Bir daha geldik mi, topunuzun ayağını bir roketle yerden keseriz.'

Korucular şaşkın şaşkın bakıyordu. İkinci bir militan yaklaştı yanlarına; 'Size bir önerim var' dedi. Korucu silahlarını bırakmaları için köylüleri ikna etmeye gelen militanların önerisi şuydu:

'Şimdi içinizden en iyi silah kullanan iki korucu seçin. Yüz metre ileriye geçip silahlarıyla mevzilensinler. Bana da bir silah verin ve gözümü bağlayın. Bakalım kim kimi vuracak?..'

Birbirine baktı korucular, öneri kabul edilecek gibi değildi.

Teröristler, koruculara silahlarını en kısa zamanda bırakmalarını öğütleyip köyden ayrıldılar.

Eruh'un bir köyünde meydana gelen bu olaydan çok kısa bir süre sonra Milan mezrası basılıp 25 kişi öldürülürken, köydeki 9 korucu tek bir teröristi bile vuramamış, teröristler ise koruculardan 3'ünü öldürmüştü...

Yörede oluşturulan, 'gönüllü koruculuk' kurumuna ilişkin değişik öyküler anlatılıyordu. 'Hiç kimseyi zorla korucu yapmadık' yolundaki açıklamalara karşın, köylülerin başlarına gelenler, bunu pek doğrular nitelikte değildi.

Eruh'ta bir köylü, jandarma karakoluna çağrıldı. Komutan, 'Gönüllü korucu olacaksın' diyordu. Köylü ise, 'Hayır olmam' diye karşı çıkıyordu. Komutan baktı olacak gibi değil, gitti depodan G-3 çıkardı ve 'gönüllü korucu aday'ın önüne attı:

'Şu andan itibaren bu silah sana zimmetlenmiştir. İster al git, istersen orada kalsın, ama bu silaha bir şey olursa hesabını sana sorarım...'

Karakol bahçesinde bir süre G-3 köylüye, köylü de G-3'e baktı. Çaresi yoktu, okunan ölüm fermanını dinler gibi silahını alıp gitti.

Böylece bu tür uygulamalar çok kişinin başına gelmişti. Baskından sonra Milan mezrasına giden SHP milletvekili Şeyhmuz Bahçeci, baskından sağ kurtulan koruculara soruyordu:

'Bu silahı isteyerek mi aldınız?'

Hep bir ağızdan yanıtlıyordu korucular:

'Hayır.'

'İçinizde gönüllü olarak silah alanlar var mı?'

İnanılmayacak derece yaşlı gösteren bir korucu yanıtlıyordu:

'Bizde yoktur, ama çevre köylerde bağı bahçesi olmayanlar maaş uğruna aldı silahı eline. Yalnız bunların sayısı iki, üçü geçmez.'

Tercüman, 1 Eylül '87:

"Siirt'in Şırnak ilçesinin Üçkiraz köyünde tehditlerden yılan köy korucuları silahlarını teslim edip istifa ettiler..."

Türkiye, 30 Ağustos '87:

"5 köy korucusu istifa etti. Korucular, '55 bin lira için ailemizi tehlikeye atamayız' dediler... Kerim Çetin, Fermani Turan, Sindo Ezer, Kemal Ezer ve Mehmet Kaya -Uludere, Taşdelen köyü- isimli korucular istifa dilekçeleriyle birlikte silahlarını merkez jandarma bölük komutanlığına teslim ettiler. Öte yandan konuyla ilgili bir açıklama yapan Uludere Kaymakamı Ömer Eru, 'Her istifa dilekçesi veren korucu koruculuğu bırakmış sayılmaz' diye konuştu..."

Bu itiraflara ne eklenebilir ki? Tek söz söylenebilir; çöken çetecilik değil sadece, onunla beraber Türk sömürgeci ordusu da çökmektedir.

40. gününü dolduran Süper Valinin balonu söndü.

"Bilimsel olarak Kürt diye ayrı bir kavim yoktur. Orta Asya'dan gelmiş özbeöz Türk soyundandır" kafatasçı sözlerin sahibi faşist uzmanın her nedense sesi soluğu kesildi. Onunla beraber, Süper Vali'nin hünerlerini öve öve mangalda kül bırakmayan faşist basın kalemşörleri de sustular.

Faşist-sömürgeci vali, *"Halkı teröristlerin üzerine saldırtacağız"* diyordu. Çeteciliği ve paralı askerliği kastediyordu. Çeteciliğin ne olduğu ortada. Ama vali başkasını kastediyordu. Faşist orduyu halka saldırtıyordu. Nitekim son iki aydır, faşist askerlerin ve kontraların rastgele insanlarımızı öldürmesi boşuna değildi. Nasılsa Kürt halkı hep düşmanlarıydı.

Süper Vali, *"Mezraları birleştireceğim"* diyordu. Şimdi ise, *"Şu anda öyle bir şeyi uygulamayı düşünmüyorum"* diyor (Cumhuriyet, 30 Ağustos 1987). Acaba neden? Sömürgeci faşizm hem güç getiremiyor, hem de ekonomik külfetine katlanamıyor.

"Güvenlik güçleri artık gece de araziye çıkıyor" (Hayri Kozakçıoğlu). Bravo süper valiye. Bir milyonluk ordunun şimdiye kadar gece araziye çıkamadığını kabul ediyor. Acaba doğru mu söylüyor? Son eylemlere bakmak gerekir. Tek bir örnek verelim: Hazro birkaç saat ARGK birliklerinin denetimine geçti. Hazro Diyarbakır'a 60 km'dir. Silah sesleri nerdeyse faşist valinin konağından işitilecekti. Hangi faşist birlik yerinden kımıldayabildi? Sömürge valinin en büyük hüneri 'büyükleri' gibi yalan uydurmak oluyor.

"Arazi çok taşlık ve kayalık. Kaçmaya, saklanmaya müsait. Güvenlik güçleri geliş-gidiş yolları ile bazı güzergahları tutuyor. Fakat eşkıya bu kez başka noktadan kaçıyor..." (Hayri Kozakçıoğlu, Cumhuriyet). Vay kurnaz eşkıyalar, neden başka güzergahtan gidiyorsunuz da kontraları şaşırtıyorsunuz! Türk ordusu hiçbir zaman bütün geçitleri tutamayacağına göre, yenilgi baştan kabul ediliyor demektir. Tabii, sorun sadece faşist mantığın ileri sürdükleri ölçüsünde olursa...

"Köylülerin eşkıyaya desteği ve yardımı yoktur. Olsa zaten köylüyü öldürmezler..." (Hayri Kozakçıoğlu)

"İzmirli bir memurun görüşleri...

İki yıldır buradayım. Hakkari'ye kadar, yani şimdi olayların meydana geldiği bölgeye kadar her yeri gezdim. Vallahi oralarda sürekli yaşasam, ben de bir hafta içinde Apocu olabilirim." (Cumhuriyet, 30 Ağustos 1987)

"PKK eylemlerinin olduğu illerde evet oyu ağır bastı." (Cumhuriyet, 8 Eylül 1987)

Faşist vali, gerçeklerle alay ediyor. Bir yerde bu onun görevi. Varlığına kastedenden, düşmanını tercih eden bir halk yeryüzünde olabilir mi? Üstelik Kürt halkı gibi onurlu ve özgürlük aşığı bir halka bu hakareti yapmak.

Faşist-sömürge valisi; Kürdistan'ın Türk sömürgeci ordusu için Vietnam olduğunu iyi biliyor. Hiçbir şey Türk ordusunu Kürdistan'da boğulmaktan kurtaramayacaktır.

Bu kadına ağzının payını vermek lazım

"ÇİRKİN" Christina



TARTIŞTI

Hürriyet'in yeni bir ahlaksızlığı:

Önceleri güzeldi. **"Kürdistan"** adını ağzına alınca, *"Çirkin Christina"* oldu.

YORUMSUZ

Milliyet, 16.8.1987:

"Güneydoğu'da kritik 24 saat... Güneydoğu'daki eylemlerini 3 yıl önce bugün başlatan bölücü PKK örgütünün, yıldönümü nedeniyle eyleme geçeceğine dair bilgiler ele geçirildi. Bölgedeki tüm güvenlik birimleri uyarılarak alarma geçirildi."

Coşkun Kırca, Hürriyet, 17.8.1987:

"Karakol baskını

Acaba PKK'nın amacı, halen dağıtılmış ve sindirilmiş olan diğer marksist-leninist tedhişçi yuvalarına, yeniden silahlı eylemlere girişebilmeleri için ortamın uygun hale geldiği mesajını vererek, bunları kışkırtmak mıydı?"

Yılmaz Çetiner, Milliyet, 18.8.1987:

"... İlerde hayıflanacağımız bir husus daha var... O da süper valilik makamının bu çok boyutlu, önemli başkaldırma olayında yeterli olamayacağı..."

Teoman Erel, Milliyet, 19.8.1987:

"İdarede stres

Valilerimiz, kaymakamlarımız, polisimiz, jandarmamız şu yaz günlerinde normalin üzerinde bir gerginliğin içerisindedirler...

Elbette ki sebep de çoktur. Güneydoğu'daki PKK eylemleri...

Gürbüz Azak, Türkiye, 21.8.1987:

"DİKKAT STOP BURASI ERUH STOP BÖLÜCÜLER YİNE 25 VATANDAŞIMIZI ÖLDÜRDÜ STOP YARALI SAYISI OTUZUN ÜZERİNDE STOP...

Dünkü gün teleksler, cümle muhabirler ve telgrafçılar dört bir yana ulaştırdılar."

Milliyet, 28.8.1987:

"PKK'ya karşı yeni bir önlem: Doğu'ya Doğulu asker."

Yalçın Doğan, Cumhuriyet, 21.8.1987:

"PKK'nın dün gece düzenlediği saldırı Ankara'da şok etkisi yarattı."

Uğur Mumcu, Cumhuriyet, 21.8.1987:

"Bu uzun erimli bir kavga. Önlemi de uzun erime göre almak gerekir."

Nazlı Ilıcak, Tercüman, 22.8.1987:

"Kırmızı... Mavi-Turuncu... Güneydoğu bölgesi, PKK... tarafından kan kırmızısına boyanırken, biz bir mavi-turuncu kavgasıdır tutturmuşuz."

Hak-İş Sendikası Başkanı N. Çelik, Tercüman, 22.8.1987:

"Milli birlik ve ülke bütünlüğünü parçalamaya yönelik bölücü eşkıyaya karşı köklü tedbirler alınmalı..."

Em. General Orhan Kilercioğlu, Tercüman, 22.8.1987:

"... Saldırıların çok rahat bir şekilde yapılması ve güvenlik kuvvetlerinin intikalindeki gecikme dikkat çekicidir."

Ergun Göze, Tercüman, 23.8.1987:

"... Ve PKK boyuna vururken, biz müthiş bir mücadelenin içindeyiz. 'Evet' mi, 'Hayır' mı?

Halbuki Türkiye'nin en mühim meselesi bugün Güneydoğu'daki vahşettir...

Evet önce şu Güneydoğu işi bitirilmeli.

'Evet' mi, 'Hayır' mı?"

Bülent Ecevit, Tercüman, 24.8.1987:

"... 25 kişi ölürken, Özal utanmadan 'Memlekette huzur var' diyor."

Tahsin Öztin, Hürriyet, 24.8.1987:

"... Ve süper komutanın göreve başladığı gün, 20 Ağustos günü Komutan da, bu arada görevi üstünde olan Süper Valiye de:

Hoş geldin, merhaba Apo'dan.

Ve meydan-ı savaştan sağ salim görevlerini bitirip kayboluyorlar.

Otur, dövün sabaha dek...

Kahroluyorum, yığınla formalite, tonlarca laf, yeni yeni deyimler. Süper Valiler, Süper Komutanlar, ama Apocular da hala ortada fink atıyorlar.

Ya bizler?..

Nutuk atıyoruz, sayın okuyucular...

DYP Genel Başkanı H. Cindoruk, Hürriyet, 28.8.1987:

"Karısına söz geçiremeyen, eşkıyaya ne yazar?"

Hürriyet, 29.8.1987:

"Bölücü eşkıyanın son numarası: Bubi tuzaklarına DİKKAT..."

Dünya Basınında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi

Alman Basını:

Frankfurter Allgemeine Zeitung (20.8.1987), *"Kanlı Kürdistan"* başlığı altında şu ilginç yorumu yaptı:

"Türkiye'de bir anayasa değişimi için yapılacak olan referanduma 3 hafta kala Türkiye iç politik sorunlarla karşı karşıyadır. Cezaevlerindeki açlık grevleri, tutukluların intiharları ve bölücülerin saldırıları. En son Kürt kan gölü, Doğu Anadolu'da bir şehir olan Siirt'in yakınlarında gerçekleştirildi. Hükümet ile otonom veya bağımsız bir devlet için savaşan militan Kürtler arasındaki düşmanlık gittikçe daha da derinleşmekte. Ankara, en ufak bir tavizin bu yüzyılın başlarında Atatürk tarafından yaratılan Türk devletinin sonunu getireceğinden korkuyor. Güvenlik tedbirleri geliştiriliyor, ordu yine arama operasyonları yapıyor. Daha Temmuz ayında Ankara, Hayri Kozakçıoğlu'yu Doğu illeri için Kürt teröristlerine karşı eylemleri koordine edecek olan vali atadı.

Ancak hükümet ne kadar tavizsiz ise, Kürtler de o kadar tavizsizdirler. Kürdistan'da kan akmaya devam ediyor."

Frankfurter Rundschau (27 Ağustos 1987) sayısında Gerd Höhler, Kürdistan sorununa geniş yer ayırmakta ve şu yorumu yapmaktadır:

"TC'nin kuruluşundan, yani 64 yıldan bu yana onlarca yıl boyunca Ankara'daki hükümetlerin politikalarının amacı, Kürtleri asimile etmekti. Resmi düzeyde Kürtler tanınmıyordu, onlar yoktu.

Ancak Kürtlerin çoğu 1923'ten bu yana vatandaşı oldukları bu Cumhuriyeti kabul etmiş değiller, tüm asimile politikasına -ve yine bizzat bunun için- rağmen bu böyledir. Çünkü yaşadıkları Güneydoğu bölgesi Türkiye'nin fakir parçası olarak kalmıştır. Bugün Ankara'daki yetkililer, onlarca yıldan beri buranın geri kalmışlığını ve fakirleşmesini hedefleyen politikanın yanlış olduğunu itiraf ediyorlar.

Hakkari, Mardin, Siirt ve Diyarbakır'da toplam 2,3 milyon insan yaşamaktadır. Devlet Planlama Teşkilatı'nın yaptığı bir istatistiğe göre, bu bölgede bulunan 4856 köyden 2191'inde hiç su bulunmamaktadır. Ve 1012 köyde ise çok azdır. Hemen hemen 5000 köyden yalnız 1523'üne elektrik gitmektedir. Yalnız 737 köye telefon bağlantısı vardır. Bu 2,3 milyon insana yalnız 2845 kişilik hastane yatağı bulunmaktadır. Özal hükümeti Kürt grubuna herhangi bir taviz vermeyecektir, ne onlara bir etnik azınlık statüsü hakkını verecektir ve ne de Kürtçe dilinin resmi düzeyde kabul edilmesine izin verecektir. O, bölgeyi daha çok iki yönlü bir strateji ile yatıştırmaya çalışıyor. TC tarihindeki en büyük göç olayının çerçevesinde Güneydoğu'da yaşayan insanlar Türkiye'nin batı kesimlerine göç ettirilecek ve Batı'daki küçük Asya'-da yaşayan Türkler de Güneydoğu bölgesine taşınılacakmış. Bu dokuzbuçuk milyon insanı kapsayan eylemin amacı, geleneksel Kürt bölgelerinin 'Türkleştirilmesi' ve Kürt halk grubunun dağıtılmasıdır.

Ankara'daki hükümet bu çabalara paralel olarak bugüne kadar geri bırakılmış Güneydoğu'nun ekonomik alanda gelecekle bağlantısını sağlamaya çalışmaktadır 'Güneydoğu'yu Geliştirme Projesi' bu bölgeyi çağdaş bir cennete çevirecekmiş. Türkiye'nin şu andaki en büyük inşaatinde 7000 işçi Atatürk Barajı'nın bitirilmesinde çalışıyor. Bunun için harcanan para 8 milyar mark. 1990 yılındaki bitiminden sonra baraj Fırat suyunu Batı-Berlin'in iki mislisi kadar alan üzerinde suni bir gölde toplayacaktır.

Barajın 8 türbini 2500 megawat elektrik üretecek ve böylelikle Türkiye'nin ihtiyacının beşte birini karşılayacaktır. 700 km uzunluğundaki tünel ve kanal ağı, milyonlarca hektar, şu anda işletilmeyen toprakları sulayacaktır. Ankara'-daki hesaplara göre bu ve daha henüz inşaatta bulunan diğer barajların sayesinde 90'lı yıllarda mevcut pirinç üretimini üç katına çıkaracak ve tahıl ekme alanı ise iki katına çıkacaktır. Fakirleşmiş Güneydoğu bölgesi Yakındoğu'nun ekmek sepeti durumuna yükselecekmiş.

Ancak planlanan ekonomik mücizenin istenen politik sonuçları beraberinde getireceği ve Güneydoğu illerinin sakinleşmesine yol açıp açmayacağı daha henüz belli değildir. Atatürk Barajı'nın inşaati güçlü bir askeri güç tarafından korunmaktadır. Burasının Kürt terör eylemlerinin bir hedefi olabileceği sözkonusudur. Bunun dışında yöre halkının bu projeden hangi oranda yararlanacağı da pek belli değildir. Yeni alanın işletilebilmesi için şimdiye kadar mevcut olan iş gücünün yedi mislisi gerekli olduğunu tahmin ediyorlar Ankara'daki yetkililer. Bunlar Batı Anadolu'dan gelecektir. Burada çalışacak olanlar Kürtler olmayacaktır. 'Dağ Türklerine' hangi işler, hangi ilerleme ve hangi zenginliklerin düşeceği daha belli değildir."

Allgemeine Deutsche Sonntagsblatt (30.7.1987) tarihinde, *"Yavaş yavaş derin bir uykudan uyanıyorlar"* başlığı altında şu yorumu sunmaktadır:

"... Gerçekten de PKK, NATO'nun ikinci büyük ordusunu köşeye sıkıştırmayı başardı. Türk ordusu gerillanın tüm saldırılarına karşı ne yapacağını bilemeden seyirci kalmaktadır. Şu anda Güneydoğu bölgesinde -bilgi sahibi olan ve Diyarbakır'da bulunan çevrelerin tahminine göre- Ankara toplam 250.000 kişilik bir askeri güç ve 70.000 polis gücünü yığmıştır. Diyarbakır sokakları asker, jandarma ve yerli polislerle doludur. Tabii burada bulunan tüm yabancıların attıkları her adımda kuşkulu bir biçimde takip eden askeri ve sivil ajanlardan hiç bahsetmeye gerek yoktur.

Fakat tüm bu askeri yığmalar dahi bir çıkmazın ve ortada kalmışlığın bir ifadesi olmaktadır. PKK bundan 3 yıl önce ordu ve polis birliklerine karşı sistemli saldırılarını başlattığında, güvenlik güçleri bu sarp alandaki kendi küçük köy karakollarını terkederek daha sağlam ve güvenilir olan garnizon benzeri mevzilerine geri çekilmişlerdi. Buralardan hele geceleri hemen hemen hiç dışarı çıkmamaktadırlar.

Böylelikle Kürt alanının büyük bir bölümü gece karanlığının çökmesiyle isyancılara ait oluyor. Ana yollarda dahi arabalar gecenin basmasıyla ancak konvoylar biçiminde ilerleyebiliyorlar.

Ankara'da bulunan bir askeri uzman, ordunun zavallı düşüşünü şu biçimde izah ediyor: 'Askerler yeterince gönüllü değildirler ve korkuyorlar...'

PKK'nın son eylemleri gerillaların köylerde daha çok destek gördüklerini göstermektedir...

PKK'nın eylemleri Türk basınında ilk defa, Cumhuriyet kurucusu Atatürk'ün isteğine göre hiçbir zaman var olmaması gereken bu azınlık üzerine yoğun bir tartışmaya yol açtı. Soysal gibi ünlü şahsiyetler kamuoyu nezdinde hükümeti, kendi politikasını yeniden gözden geçirmesini açık bir biçimde talep etmektedirler. 'Tüm halklara olduğu gibi Kürtlere de kendi dilinde okuma gibi doğal hakkı' verilmeliymiş...

Ancak PKK, Özal'ı zor bir duruma düşürdü. Hükümet ise, kendilerinin terörden kaçtığı izlenimini yaratmak istemediğinden dolayı, Kürtlere herhangi vaatlerde bulunmayı kesinlikle reddediyor.

İngiliz basını, gelişmeleri izlemekle beraber daha temkinli dil kullanmaktadır.

20 Ağutos '87 tarihli **International Herald Tribune**, Reuter ajansından Eruh'un Kızılkaya köyünde bir grup çetenin cezalandırılma eylemini aktarmakta ve daha önceki çete cezalandırma eylemlerini genel yorumlarla aktarmaktadır.

Aynı tarihli **Financial Times**, Ankara'dan David Barchad imzası ile şu haberi aktarıyor:

"Türk hükümet kuvvetleri ve polisi dün Güneydoğu vilayeti Siirt'te, salı gecesi Eruh kasabası yakınında 25 kişiyi öldüren ayrılıkçıların avından bir şey elde edemedi.

Dün Uludere'de, Irak sınırı yakınındaki ayrı bir olayda araçları Kürt gruplarının döşediği mayına çarpan bir asker öldü, ikisi yaralandı."

20 Ağustos '87 tarihli **The Times** aynı haberi geçerek, *"Son üç yıldır, sekiz milyon Kürdün yaşadığı Güneydoğu'da ayrı bir devlet kurmak için mücadele eden gerillanın son üç yıldır öldürdükleri asker ve milis sayısı 700 kişi civarındadır.*

Türk ordusu NATO'nun ikinci büyük ordusu olmasına rağmen, sistem isyancılar tarafından tehdit edilmektedir" demektedir.

Kıbrıs Rum basını ise, Temmuz ayı içinde, Türk Başbakanı Turgut Özal'ın suçlamalarına açıklık getiriyor ve nedenini araştırıyor.

The Cyprus Weekly, 24-30 Temmuz '87 sayısında şunları yazıyor: *"Özal'ın suçlamalarına karşı, bir yüksek rütbeli Kıbrıs hükümet yetkilisi şunları söyledi: 'Yapılan suçlama utanç verici bir yalandır. Aynı zamanda saçmadır. Türkiye halen devam ettirmekte olduğu Kürtlere katliamını örtmek için sürkeli bu yalanları ileri sürüyor."* Bu dergi ve **The Cypriot Press** tehdidin *"Ada halkına yeni bir işgal girişimi"* sayıldığını yazarak, Kürdistan direnişini ve haklılığına işaret ettiler. Rum basını, son eylemleri geniş işlemektedir. 24 Temmuz tarihli **The Cyprus Weekly** yaptığı yorumda kısaca şunları yazmaktadır:

"Bay Özal dün yeni bir maske taktı ve Kürt isyancılarına destek konusunda Kıbrıs halkına yeni bir suçlama daha getirdi. Bu suçlamaların sahibi, dilleri dahil, Kürt halkının bütün temel haklarını gaspeden Türk ve Kürt halkları üzerinde askeri diktatörlük kuran, katliamlar yapan aynı zamanda Kıbrıs'taki azınlık Türklerin katliamlarını yöneten güçtür.

"Kürt ve Kıbrıs sorunlarının çözümünde ona engel ögeler, Türk hükümetinde toplanmaktadır.

İskandinav Basını:

Aktuel (20.8.'87), **Information** (20.8.'87), **Berlinska Tedenda** (14.8.'87), **Politiken** (14.8.'87) vd. birçok Danimarka ve İsveç gazetesi, Avrupa'da Alman devletinin saldırılarına karşı ERNK'nin yaptığı eylemlere geniş yer veriyor ve son eylemleri sıralıyorlar. İskandinavya basını geniş yorumlar da yapıyor.

6.8.'87 tarihli *Aktuel* gazetesinde Kristian Mavritzen ve Ritzaus Buren imzalı yorum şöyle:

"Kürtler dört ülke ile savaş içerisindedirler.

"Tüm Kürtlerin yarısını Türkiye'nin doğusunda barındıran Türk devleti, Kürt partizanlarının direnişini kırmak için tüm olanaklarını seferber ediyor."

"İran ve Irak'taki Kürtler kendi düşmanlarıyla savaşmak için karşı ülkeden her türlü yardımı alırken, Türkiye'-deki Kürtlerin sorunları oldukça büyüktür.

1920 Sevr antlaşması ve günümüzde sadece sınırlı olmak üzere, Irak'ta devam edegelen 'otonomi' dışında şimdiye değin herhangi bir karar çıkarılamamıştır.

"Türkiye'de Kürtler 'dağ Türkleri'' olarak tanımlanmaktadır.

"İran'daki şii İranlılara karşın, Kürtler sunnidir. 30 yıldır Kürtler sistematik olarak İranlı liderler tarafından baskıya maruz bırakılmışlardır. İran ve Irak'taki Kürtler otonomiye kavuşmak için uluslararası gelişmelere umut bağlıyorlar.

"Geçmişte Irak, SSCB ile 15 yıllık dostluk ve işbirliği antlaşması imzalayınca, ABD, İran Şahı vasıtasıyla Kürtleri destekledi. İran Şahı Irak'la anlaşarak bu tehdidi sonuçlandırdı.

Kürtlerin böyle değişik cephelerde savaşmaları başarı sağlamamış, çok nadir olarak tüm yaşadıkları alanı örgütleyip bir araya gelmişlerdir."

Jylland Posten (6.8.'87) ise şunları yazıyor:

"Kürtlerin yarısı Türkiye'-de yaşamakta olup, iyi teşkilatlanmış Türk ordusuna karşı yaşamak için bir savaş başlatmış bulunuyorlar. Türkiye, Kürtlere karşı savaşmak için Irak'la bir antlaşma imzaladı. Bu antlaşma ile sınır ötesinde operasyon yapabiliyor.

"Bazı askerlerin sınırda bir pusuda öldürülmeleri sonucu, Türk hükümeti Kürt kamplarına karşı savaş uçakları ile saldırdı.

Kürtler 2300 yıllık bu gerçeğe varmak istiyorlar.

Flaman Basını:

Hollanda, Belçika, İsviçre basını Kürdistan sorununa geniş yer verdi. **La Libre Belgique** (20.8.'87), **La Cite** (20.8.'87), **De Standart** (20.8.'87), **De Morgen** (20.8.'87) gazeteleri Siirt-Eruh ve Dersim'de çete ve askerlere karşı yapılan eylemleri genellikle yorumsuz vermiş, 1984'ten bu yana olan süreçteki eylemlerin sonucunda cezalandırılan asker ve milis sayısını 1000 olarak göstermişlerdi.

Bunlardan **La Libre Belgique**; Kürdistan'daki en güçlü örgütlerin başında PKK olduğunu belirtmekte ve olayları önlemek üzere süper vali atandığını, ancak bu atamadan sonra bile eylemlerin durdurulamadığını belirtmektedir.

La Meuse (6 Ağustos '87), **La Libre Belgique, La Cite;** Liege'deki Alman konsolosluk binasının işgal eylemini ve nedenlerini genişçe vermektedirler. **De Morgen** (7 Ağustos '87) Brüksel Af Örgütü bürosunun işgalini aktarmaktadır.

De Morgen (20 Ağustos '87) gazetesi, Türkiye'ye gidecek Jef Ulburghs, Jef Sleeckex, Paul Staes vb. parlamenterleri kastederek, *"Belçikalılar Türk hapishanelerinde açlık grevinde bulunan insanları, ziyaret edecekler mi?"* başlığı altında cezaevlerinin durumunu inceliyor ve Türkiye'ye gitmesi gereken heyet üyelerinin sözlerini aktarıyor. SP milletvekili Jef Ulburghs'un, *"Durumlar gerçekten dramatiktir. Ben geçmişte Kürdistan'a gitmiştim. Kürt ve Ermenilerin kaderlerinin aynı oluşu dikkatimi çekti. Fanatik Türkler tarafından tehdit edildiği"* sözlerini aktarmış.



Kürdistan Yurtsever İşçiler Birliği- YKWK Kuruldu

Uzun süredir kuruluş çalışmaları sürdürülen Kürdistan Yurtsever Işçiler Birliği, 23-30 Ağustos 1987 tarihlerinde yapılan Birinci Kongresiyle gerçekleşti.

ERNK'nin diğer devrimci-yurtsever kitle birlikleri gibi, ulusal kurtuluşçu işçi birliğinde örgütlendirilmesi kararı Ekim 1986'da gerçekleştirilen PKK 3. Kongresinde alındı. O günden bu yana yoğun ideolojik, politik, örgütsel faaliyet yürütülmektedir. En son Haziran 1987 ayında çok sayıda alanda 2000 civarında işçi temsilcisinin katıldığı bölgesel konferanslarla, geçici bölge yönetimleri ve çalışma programları oluşturuldu.

YKWK Birinci Kongresi bölge konferans delegelerinin katıldığı güçlü bir platform oldu. Kongre, Avrupa Kürdistan yurtsever işçilerinin katılımıyla gerçekleştiyse de, Kongre platformu sadece Avrupa'daki yurtsever işçilerin sorunlarını irdelemedi. Kongre aynı zamanda başta Kuzey-Batı Kürdistan olmak üzere, dünyanın her tarafındaki yurtsever Kürdistan işçilerinin örgütlenme ve mücadele sorunlarının irdelendiği platformu oldu. Bu nedenle YKWK Birinci Kongresi, tüm Kürdistan işçilerinin temsili örgütlenme kongresi oldu.

Kongre; dünya, bölge, Türkiye ve Kürdistan'daki son siyasal durumu, devrim ve karşı-devrim güçleri açısından irdeleyen doygun bir politik raporu; Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Ulusal Kurtuluş Cephesinin durum ve gelişim sorunlarını irdeledi. Kuzey-Batı Kürdistan, Türkiye, Avrupa ve Ortadoğu'da oldukça dağınık bulunan Kürdistan işçi yığınlarının durumu, ulusal kurtuluşçu mücadeleleri ve örgütlenme sorunları rapor halinde geniş değerlendirmeye tabi tutuldu. Bölgesel konferansların onayından geçen YKWK program, yönetmelik ve amblemi Kongrece karara bağlandı. Birlik yönetimini oluşturan Kongre, ulusal kongreye yollayacağı birlik delegelerini seçti. 14 ayrı konuda çalışma taslağını karar altına aldı. Çalışma planlamasına vardırdı.

Faşist sömürgecilik, emperyalist destekçileri, sosyal-şoven ve reformist-milliyetçi işbirlikçilerine karşı bir kararlılık, bilinçlilik ve örgütlülük zirvesi olan YKWK Birinci Kongresi, bütün Kürdistan işçilerine Kürdistan'ın ulusal bağımsızlığı için YKWK'de birleşmeye, bilinçlenmeye ve ona güç katmaya çağırmıştır.

— Kürdistan Yurtsever İşçileri, mücadele tarihinde bir dönüm olan Kongre, rapor, program ve kararlarını özümseyelim!
— Kongre kararlarını her yurtsever işçinin elinde bir silah haline getirelim!
— Yaşasın ERNK, yaşasın YKWK!

KÜRT AYDININDAN ÖNEMLİ BİR ADIM

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşında, ulusal mücadeleci birliklerini gerçekleştirmek üzere geçtiğimiz 30 Ağustos'ta Kürdistan'ın dört parçasından Kürt aydınları bir toplantı yaptı.

Toplantıda, sömürgeciler ve efendileri emperyalistler eliyle parçalanmış Kürdistan vatanının aydınlarının rollerinin gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine paralel olarak gerçek işlevine kavuşturulması sorunu, aydınlar önünde duran vazgeçilmez bir görev olarak etraflıca irdelendi.

Kürt aydını potansiyelinin emperyalistler, sömürgeciler ve uzantıları tarafından sömürülmesine artık bir son vermek, bölünmüşlüğü ortadan kaldırmak, ulusal kurtuluş savaşımızla dayanışmayı yükseltmek ve tarihimiz, kültürümüz ve edebiyatımız alanındaki ürünleri yerinde değerlendirmek doğrultusunda ciddi kararlar alındı. Ulusal kurtuluş mücadelesi saflarında yerini almayanın, yeteneklerini halkının çıkarlarına koşmayanın, kendini emperyalizm ve sömürgecilerden tüm yönleriyle kopartmayanın halkımız nezdinde yurtsever aydın sayılamayacağı ve halkımızın kutsal ulusal kurtuluş savaşı karşısında suçluluk içinde bulunacağı önemle vurgulandı.

Yekîtiya Rewşenbîrên Welatparêzên Kurdistan (Kürdistan Yurtsever Aydınlar Birliği) adıyla kuruluşuna giden aydınlar birliği, ayrıca ülkeye ve uluslararası alana yönelik çalışmalarını kamuoyuna aksettirmek için, Kürtçe ve diğer dillerden politik ve kültürel yayın organları çıkarmayı ilke olarak benimsedi.

Aydınlarımızın oybirliği ile ARGK partizanlarına illetikleri bir mesajda da şunlara yer verildi:

"Kürdistan dağlarında, ovalarında, şehir ve köylerinde halkının özgürlüğü ve vatanının bağımsızlığı uğruna sömürgeci-faşist Türk devletine karşı kahramanca savaşan ARGK gerillalarına bin selam!"

Geçen sayıda yayınlanmaya başlanan YKWK programının siyasi ilke ve hedefleri bölümünü yayınlıyoruz



GENEL SİYASAL İLKE VE HEDEFLER

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK) programında ifade edilen siyasal ilke ve hedeflerdir.

ÖZGÜL SİYASAL İLKE VE HEDEFLER

I. 1. En geniş işçi yığınlarıyla bağ kurulması, ulusal kurtuluş siyasetinin onların elinde bir silah durumuna getirilmesi. Bunun için:

İşçi yığınlarının ERNK politikaları doğrultusunda ulusal, sınıfsal ve enternasyonalist ruhla eğitilmesi. İşçi yığınlarını YKWK çatısı altında örgütlenmesi, ekonomik, sosyal, kültürel yaşamlarının, ulusal kurtuluşçu politikalar doğrultusunda düzenlenmesi ve yönetilmesi.

2- İşçi saflarında birlik, örgütlenme ve mücadeleyi engelleyen ve zayıflatan; faşist Türk sömürgeciliği, Kürt feodal-kompradorları, sosyal-şovenizm ve Kürt küçük-burjuva reformistlerinden kaynaklanan yerel, dinsel, mezhepsel, aşiretsel, aileci anlayışların neden olduğu suni bölünmelerle, inkarcı ve reformist anlayışlarla mücadele edilmesi ve bu anlayışların işçi saflarından tasfiye edilmesi.

3- Faşist Türk sömürgeciliğinin, Kürdistan işçi yığınlarını ülke gerçeğinden koparmayı, asimile ve ucuz emek gücü olarak kullanmayı amaçlayan; onları Türkiye, Ortadoğu ve Avrupa kentlerine sürme politikasına ve mevsimlik işçi, tarım işçiliği vb. adlar altında açlığa, sosyal düşkünlüğe ve lümpenliğe mahkum eden güncel politikalarına karşı durulması ve bunun için siyasal, ekonomik, kültürel vb. direniş içinde olunması.

4- Faşist Türk sömürgeciliğinin ulusal başkalaşım, işçi sınıfını denetleme ve illegal devrimci mücadeleyi reformcu alana kanalize ederek tasfiye etmek amacıyla kullandığı sendika, kooperatif vb. örgütlerin bu işlevine karşı olunması. Bunların kitleselleşme ve ulusal kurtuluş mücadelesini yaymanın birer gelişim alanı haline getirilmesi.

5- İşçi sınıfının tarihsel ve güncel öncü konumuna bağlı olarak saflarından gittikçe daha fazla sayıda ögeyi Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin öncü kadrosu haline getirilmesi.

6- Şehit, tutuklu ve savaşçı aileleriyle ekonomik, sosyal, siyasal dayanışma içinde olunması. Bu amaçla ve işçilerin kendi aralarında dayanışmalarını sağlamak amacıyla illegal biçimlerinden legal biçimlere kadar dernek, kooperatif, yardımlaşma fonları vb. dayanışma örgütlenmelerinin geliştirilmesi.

7- Ulusal kurtuluşun temel mücadele yöntemi olan silahlı mücadeleden yana olunması, gittikçe daha fazla sayıda ögenin silahlı mücadelenin aktif savaşçısı ve milisi haline getirilmesi.

8- Ulusal kurtuluş yolunda silahlı mücadele ile koordine içinde, şehirlerde, fabrikalarda vb. işçi yığınlarının olduğu her yerde faşist Türk sömürgeciliği ve işbirlikçilerine karşı, silahlı mücadelenin gelişim seviyesine denk düşen ve onu geliştiren bildiri dağıtma, boykot, gösteri, yürüyüş, protesto, grev vb. biçimlerdeki siyasal mücadele eylemi içinde olunması ve geliştirilmesi.

9- Faşist Türk sömürgeciliğinin ajan-muhbir sızmalarına ve komplolarına karşı, işçi birliklerinin ve mücadelesinin güvenliğinin esas alınması, bu amaçla gereken önlemlerin alınması ve düzenlemelere gidilmesi.

II. Türkiye işçi sınıfı ile iki halkın bağımsızlık ve özgürlük çıkarlarının eşitliğini temel alarak, en sıkı enternasyonalist mücadele dayanışması içinde olunması, bunun için FKBDC'nin ilkelerinin esas alınması ve Türkiye'deki Kürdistan işçi kitlelerinin bu gerçeklik içinde örgütlenmesi.

III. Kürdistan'ın diğer parçalarında ulusal kurtuluş mücadelelerinin geliştirilmesi ve halkımızın ulusal savaş birliğinin yaratılması amacıyla işçi birliklerinin kurulmasına öncülük edilmesi, bunun örgütsel araç ve kollarının oluşturulması, bu çalışmaların Ulusal Kongre'nin güçlü bir ögesi haline getirilmesi.

IV. Ortadoğu halklarının işçi sınıflarıyla anti-sömürgeci, anti-emperyalist ilkeler doğrultusunda dayanışmadan yana olunması ve bu doğrultuda çalışmalar yürütülmesi.

V. Ulusal kurtuluş savaşı veren halklar, sosyalist ülkeler ve bütün dünya halklarının işçi sınıflarıyla enternasyonalist dayanışma içinde olunması, Kürdistan işçi sınıfı mücadelesinin çok yönlü araç ve mücadele yöntemleriyle tanıtılması, uluslararası platformlarda Kürdistan işçi sınıfının Kürdistan bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine desteklerinin sağlanması.

Yekîtiya Karkerên Welatparêzên Kurdistan - Avrupa kolu, birliğin bir parçası olarak, birliğin bütün siyasal ilke ve hedeflerinden sorumludur. Bu görevlerinden ayrı olarak, bulunduğu alanda şu görevleri yerine getirir:

1- Faşist Türk sömürgeciliğinin, işçileri Kürdistan gerçeğinden koparma politikasına ve bundan kaynaklanan "Avrupalılaşmak", "Avrupa'yı bir kurtuluş ve yaşam alanı olarak görmek", "mülteciləşmek" vb. anlayışlara karşı durulması ve bu doğrultuda mücadele edilmesi.

2- Avrupa'da en geniş Kürdistanlı işçi kitleleriyle bağ kurulması ve bilinçlendirme, örgütlenme, mücadeleye seferber etme ve kaynağa dönüş çalışmasının yürütülmesi.

3- Avrupa'daki Kürdistanlı işçi kitleleri içinden gittikçe daha fazla sayıda ögesinin ulusal kurtuluş mücadelesinin öncü kadro ve savaşçısı haline getirilmesi.

4- Faşist Türk sömürgeciliğinin, Avrupa emperyalist gericiliğinin, Türkiye sosyal-şoven güçlerinin ve Kürdistan işbirlikçi otonom-reformist güçlerinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelen saldırı, provokasyon, yozlaştırma faaliyetlerine karşı durulması, mücadele edilmesi ve boşa çıkarılması.

5- Avrupa'nın demokratik geleneklerinden yararlanarak yasal ekonomik işçi örgütlenmeleri olan sendikalarda örgütlenmeden yana olmak, bunların hem Kürdistanlı işçilerle bağ kurmanın hem de onları örgütlemenin etkin bir aracı olarak değerlendirilmesi.

6- İşçi birliğinin temel ulusal kurtuluşçu görevlerine bağlı olarak, Avrupa zemininde işçilerin günlük sorunları olan işsizlik, geçim zorluğu, ekonomik, sosyal, kültürel problemlerine çözüm getirmeye ve bu amaçla çeşitli örgütlenmelere gidilmesi.

7- Faşist Türk sömürgeciliğinin Kürdistan halkı ve ulusal kurtuluş devrimine karşı geliştirdiği özel savaş ve her türlü gericiliğe karşı Avrupa'daki işçi kitlelerinin devrimci, yurtsever potansiyel, kin ve öfkelerini açığa vurabilecek en basit mücadele biçimlerinden en karmaşık olanlarına kadar, işgal, gösteri, boykot, yürüyüş, protesto vb. eylemler içinde olunması.

8- Avrupa zemininin dayanışma ve ittifaklar açısından sahip olduğu olanakların duyarlılıkla değerlendirilmesi, dayanışma ve ittifakları geliştirerek Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine maddi ve manevi destek sağlanması. Bunun için:

a) Ulusal kurtuluş hareketleri, sosyalist ülkeler ve anti-emperyalist ülkelerin işçi birlikleri ile dayanışma ve ittifak içinde olunması.

b) Avrupa'daki demokratik geleneklere bağlı anti-faşist işçi komiteleri ve birlikleri ile ilişki, dayanışma ve ittifak içinde olunması.

c) Uluslararası alanda Kürdistan işçi sınıfını ve mücadelesini tanıtmak amacıyla, araştırma-inceleme yapma, broşür, afiş, kitap, film vb. araçları geliştirme, toplantı ve seminerlere katılınması ve düzenlenmesi. Kürdistan işçi sınıfının diğer ülkelerin deneylerinden yararlandırılması.

Otuz Yıldır Türk Sömürgeciliğini Yenen Adam...

Sömürgecilik, insanlığın yüzkarasıdır. Ancak karanın da karası vardır. Emperyalist güçler, kendi yarattıkları Berlin sorunu ve duvarını, Sosyalizme karşı durmadan kullanırlar. Ya Kürdistan. Dörde bölünmüş bir ülke; adı inkar edilen bir halk. Sadece bu kadar mı? Baskı, talan ve yoksulluk, bir halkın ebedi kaderi yapılmak isteniyor. Daha da ötesi var.

870 km'lik sömürgeci duvarı ilk adımları kemalist Türk sömürgeciliği ile Fransız emperyalizmi arasında 1921 Ankara Antlaşması ile atıldı. 1925 Şeyh Sait ayaklanması ardından yeni düzenlemeler yapıldı. Türk devleti, Truman doktrinine dahil olduktan sonra, 870 km'yi tel örgüyle donattı. Ardından mayın, pusu, gözetleme kuleleri, sayısız karakol, cemse, otomatik silahlar, panzer. En son olarak ışıklandırma, altı metrelik çelik bıçaklı, dikenli tel ve radarlı robotlar...

Neden? Kürdistan'ın bölünmüşlüğünü devam ettirmek ve Misak-ı Milli'yi yaşatmak için. Kürdistan insanı sömürgecilikle çok cephede savaşır. Bu cephelerden en ilginci ve sömürgecilik açısından utanç verici olanı; Kuzey-Güney Kürdistan sınırlarıdır.

Türk burjuvazisine göre, yapılanlar sınır güvenliği için yapılıyor. İnsanımız açısından, ne ad verilirse verilsin, sergiledikleri, Kürdistan'ın bölünmüşlüğünü kabul etmemektir.

Bu cephenin deneyli bir yurtsever savaşçısı ile yapılan röportajı ve açıklamaları izlemek, insanımızın ülke ve halk bütünlüğünü sağlamak için nasıl bir görünmez savaş içinde olduğunu göstermektedir.

Berxwedan

Berxwedan: *Bildiğimiz gibi, Türk devleti, ülkemizin zorla bölünen iki parçası arasında mayın döşemiştir. Türk devleti dünyaya, "sınır güvenliğini alıyorum" demektedir. Bildiğiniz kadarıyla huduttaki önlemleri, tarihini, gelişimini, en yakından bilen biri olarak açıklarmısınız...*

Rüstem Amca: Takriben 1950-51 yıllarında ülkemizin bu alanına mayın döşediler. O dönemde askeri karakol sayısı düşük, güç olarak zayıftılar. Örneğin Cizre-Suruç arasında ancak 8-10 karakol vardı. Karakollar ciddi bir engel değildi. Geliş-geçişlerde ciddi engel yaratmıyorlardı. Sınırdaki her çatışmada, vurulan daha çok asker oluyordu. Bu dönemde pratikte yaşanan halkımızın bölünmeyi kabul etmezliğini sergileyen yoğun ekonomik, sosyal ilişki ve iç-içelik oluyordu.

Celal Bayar-Adnan Menderes iktidarı döneminde önlemler tümüyle yeniden gözden geçirildi. Bu doğrultuda kararlar çıkarıldı. İlk elde planlanan ve uygulanan mayın yerleştirme oldu. Amaç, iki parçadaki halkımızın bağlarını tümüyle kesmekti.

Çünkü, ticari ve sosyal bağlar kaynaşmayı doğuruyor, ileriki ulusal gelişmelere zemin oluyordu.

Halbuki, iki parçanın sınır alanı, halkımızın ata topraklarıydı. Aynı aşiretlerdendiler. Bu durumda aileler bölünmüştü. Bazı ailelerde bir kardeş bir tarafta, diğeri de öte tarafta kalmıştı. Bunu örneklemenin gereği yoktur. Herkes biliyor. Kilis'ten Cizre'ye kadar durum budur.

Sınırda karakol sayısı artırıldı. Mayın döşendi. Suriye ile antlaşmalar imzalandı. Çok insanımız öldürüldü. Yüzlercesi sakat kaldı. Hapishaneler doldu. Fakat halk, sınırı tanımadı. Engelleri aşarak bağlarını sürdürdü.

Tabii, çok sayıda asker ve komutan da öldürüldü. Araçları tahrip edildi...

Berxwedan: *Kademeli olarak Türk devleti bu önlemleri nasıl geliştirdi. 1940'larda Suriye üzerindeki doğrudan Fransız yönetimi sona erdi. Türkiye NATO'ya girdi. Bu gelişmelerin etkisi var mıdır?*

Rüstem Amca: Siyasal olarak o kadarını bilemem. Ama, Fransızların 1925'te Türk askerlerinin Mardin üzerinden Şeyh Sait güçlerini sarmaya yardım ettiklerini iyi biliyorum. Sınırdaki büyük önlemler, gürültü ile alındı. Tarih olarak 1950'lerin başına denk düşüyor.

Önceleri koçerler Kuzey'de kalır, hayvanlarını Güney'de otlatırlardı. Bunun anlamı belliydi. Türk devleti buna tahammül edemezdi.

Berxwedan: *Halk, bu önlemlerden nasıl zarar görüyor?*

Rüstem Amca: Türk devleti, sınır alanlarındaki köylere yaşam hakkı bırakmamıştır. Sürekli silahlar patlar, operasyonlar olur. Adeta bitmeyen bir savaş hali vardır. Sınır geçişlerinden şüphelenildiği an yoğun operasyon olur. Ya da sınır geçişi bahane edilir. Öldürme, sakat bırakma, işkence ve mal gaspı; sürekli uygulamadır. Bunlar, köylülerin yaşamının bir parçası, 'kader' olmuştur diyebilirim.

Türk subayları, amaçlarına ulaşmak için köylüler arasına nifak tohumları saçmışlardır. Köylerdeki bazı nüfuzlu kişileri ve köylüler arasındaki sorunları araç yaparak, ihbarcı, ajan vb. uşaklar yetiştirirler. İnsanlarımızı bu yolla birbirine kırdırırlar. İhbarcılar iz sürer, adam tutuklatır, köy bastırırlar. İşkence görmeyen köylü kalmamıştır, sınır alanında. Faşist subayların halkımıza nefreti o kadar büyüktür ki, köy meydanlarında toplu dayak, çırılçıplak soyma, elleri bağlı cemselerin arkasında süründürme sürekli tekrarlanan uygulamadır... Sınırda keyfi olarak hayvan öldürme askerler için yasaldır. Sınırın iki tarafında da, tel örgüye yakın verimli tarlalara kimse korkudan gitmiyor. Her yıl, sınırdan geçirildi diye, sınır köylerinin ekonomik varlığı gaspediliyor..

Berxwedan: *Sınırda bir olay olunca ya da asker veya köylü öldürülünce Türk ordusu ne yapar? Bilinen uygulamalarını biraz açabilir misiniz...*

Rüstem Amca: Çatışma esnasında, ister asker, ister halktan biri ölsün ya da yaralansın, Türk devleti anında girişimde bulunur. Suriye yetkililerine başvurur. Geçişin olduğunu, geçenlerin asker öldürdüğünü iddia eder. Geçenlerin iadelerini ister. Genellikle istek ya reddedilir, ya da sonuçsuz kalır.

Buna karşılık Türk askerleri sınır tanımaz. Güney'deki Kürt köylerine saldırır, hayvanlarını, çoğu kez de insanları öldürür ve yaralar. Kuzey'deki köylere operasyonlar yapılır. Bunları yukarıda anlattım.

Bu genel düşmanlık, bazı asker ve subaylarda doruğa ulaşır. Bir Kürdü öldürmeyi şeref kabul ederler. Sınırda Gırbeskê Köyü vardır. Kaçakçı yakalamak bahanesi ile diğer köyler gibi, bu köy de ikide bir basılır. Bir defasında bütün köyü işkenceden geçirirler. Çoğunu sakat bırakırlar.

Buna neden olan olayın aslı şudur: Hudutta çatışma çıkmıştır. Askerler korkularından pusuları terketmişlerdir. Saklanmış, korkularından ateş bile edememişlerdir. Çatışma esnasında, sınıra varan köylüler, cemseyi de içindeki askerlerle teslim alırlar. Serbest bırakılan askerler, olayı çarpıtarak anlatırlar. Olayı örtmek için Gırbeskê Köyü kurban seçilir.

Askerler sınırda birini öldürdüklerinde ikramiye alırlar. Cenaze cemseye bindirilir, ibret olsun diye köy köy gezdirilir. Cenazeler çoğu kez paramparça oluncaya dek, arabaya bağlanarak gezdirilirler. 1980'de Derik-Gap'ta şehit edilen dört devrimciye de aynı şeyi yaptılar. En nihayet: Türk subayları için hepsi Kürt'tü.

Sınırda sağ ya da yaralı yaklananlar da olur. Bunlar çoğu kez mayınlı alana götürülür, orada öldürülürler. Çatışmada öldü süsü verilir. İbret olsun diye cenazesi günlerce orada bırakılır. Ölü tanındığı halde, sahibi gidip alamaz. Sahip de çıkamaz. Çünkü başına ne geleceğini iyi bilir.

Berxwedan: *Kuzey-Batı Kürdistan'da devrimci mücadelenin gelişmesi sınırlarda ne gibi değişiklikler yarattı.*

Rüstem Amca: 1980'le alacağım. Faşist darbe olunca sınırdan geçişlerde büyük artış oldu. Gerçi 1970'le devrimcilere karşı önlem olsun diye sınırlarda tedbir alınıyordu, ama bu tarihle alınan önlemler çok daha ayrıydı. Sınırı devrimciler de yoğun kullandılar. Devrimciler, halkın değerli parçalarıydılar. Bu nedenle, halk gibi onlar da bu sınırı tanımayacaklardı.

Türk devleti, üst üste önlemler aldı. Geçişleri durdurabileceğini sandı. Ama beceremedi. Hükümetler çaresizleşti. Ne yaptıysalar sonuçsuz kaldı. Özellikle 1980'den önce iyice zavallılaşmışlardı. Sadece hudutta değil, Mardin'in, Urfa'nın her yerinde bu durum vardı. Bir ara Derik'te iki devrimci yakalanır. Bunları Derik'te yargılamaya cesaret edemezler. Kızıltepe'ye yollarlar Orada da aynı sonuç beklemektedir. Oradan Mardin'e, Mazıdağı'na, nihayet tekrar Derik'e getirirler. Sonuçta serbest bırakmak zorunda kalırlar.

Bu gelişmeler, Türk devletini sarsar. Gün gün Güney'deki halkımıza da yansır. Faşist yönetimle neden Mardin ve Urfa'nın halka açılan bir savaşa dönüştürüldüğü anlaşılır. Sorgusuz sualsiz tutuklama, işkence ve talan alır yürür. Öyle ki, halk yaşamaktan bezdirilir. Bütün köylüler, Türk devleti için, "İmkan yok, bu bir insan devleti olamaz" diyorlar.

Berxwedan: *Devrimci mücadele ile sınırda ve geçişlerde ne gibi değişiklikler oldu?*

Rüstem Amca: İlk elde sınır kaçakçısı ve kılavuz olduğundan şüphelenilenler yoğun olarak tutuklandılar. Bir kısmının ajan olması istendi. Bazıları kabul ettiler de. Geçişlerde bu yönlü azalma oldu tabii.

Mayınlar arttırıldı. Tazelendi. Işıklandırma kuleleri inşa edildi. 70-80 adımda bir kule yapıldı. Araya pusular konuldu. Bu yolla, hiç kimsenin geçemeyeceğine inanıyorlardı. Fakat devrimciler, bu engelleri tanımadılar. Devrimciler, görülmedik cesaretle ve her tedbire rağmen geçiyor, adeta dalga geçiyorlardı. Neticede sınıra ek kuvvet yığdılar. Elektriklendirmeye başvurdular. Önceden her 700-800 metreye bir atılan pusu, şimdi 100-200 metrede bir atılıyor. Önceleri her pusuda iki asker varken, bu sayıyı dörde çıkardılar. Eskiden pusular bir hat üzerinde kurulurken şimdi üçgen pusu kuruluyor. Bazı kaçakçılar bu nedenle pusulara düşmektedirler. Ama devrimciler bu oyuna çok az gelirler.

Sınırda ne kadar asker yığıldığını tespit etmek güç. Eskiden açıkta gezerlerdi. Şimdi daha tedbirli oluyorlar. Gizleniyorlar. Ama pusular, gözetleme kuleleri, cemseler, panzer, karakol, takviye birlikler, takviye pusular ve yüzlerce kilometre uzunluğunda hudut; o zaman binlerce asker olduğu ortaya çıkıyor.

Berxwedan: *Sınırdaki Türk askerlerinin durumu hakkında biraz bilgi verebilir misiniz? Örneğin çatışırlar mı, neler hissederler vb...*

Rüstem Amca: Gece gündüz nöbet halinde asker bulundururlar. Askerler hep korku içinde bulunurlar. Sınıra gelmek, onlar için %80, ölmeyi peşinen kabul etmektir. Ailelerine bu yönlü mektup yazarlar. Çoğu sınıra gitmemek için kendini yaralar. Vurulmamak için köylüler vasıtasıyla haber yollayanlar da olur. Pusularda kendi kendileriyle konuşurlar. Bazen biri diğerine bağırır, "6 ayım kaldı", "bir yılım kaldı", "bir ayım, iki ayım kaldı" derler. Hesap yapar dururlar. Her halikarda "gel bilmem kaç gün gel" hesabı onları avutur sanki. Tek arzuları da, devrimcilerin bölgelerinden geçmemesidir. Bu durumda kendilerini çok mutlu ve şanslı kabul ederler. Bazen de bilinçlice yüksek sesle konuşurlar ki, devrimciler işitsin ve oradan geçmesinler diye. Bir anlamda korkularından devrimcilere yardımcı oluyor-

Devamı 19. sayfada

Mayınlar, tel örgüler ve panzerler
Kürt halkının özgürlük ve birlik mücadelesiyle zaferini engelleyemez



HAPİSHANE GERÇEĞİ VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

NÜHAT

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Baskı terör ve işkence tutukluların mücadelelerini adeta bilemekteydi. Mahkeme salonlarında faşist Türk sömürgeciliğine meydan okumaları dünya devrim tarihinde eşine ender rastlanır bir görüntü arzediyordu. Hele mahkemeler karar aşamasına geldiğinde tutuklulara sorulan "Son sözünüz nedir" sorusuna verilen yanıtlar salondaki dinleyicileri etkilediği gibi mahkeme heyetlerini de çileden çıkarıyordu. Tutanaklarla belgelenmiş yüzlerce tutuklu yoldaşın son söze verdikleri yanıtlar bu döneme ışık tutacağı için, bunlardan birkaçını örneklemek gerekir.

"Sizin mahkemelerinizin, vereceği karar ne olursa olsun benim için bir mana ifade etmez. Bizim için önemli olan halkımızın bizim hakkımızdaki kararıdır", "Kürdistan'ın bağımsızlığı için ölüme ilanı aşk ettik", "Ortadoğu gebedir, yakında Kürdistan adlı çocuğunu doğuracaktır" sözlerinin yanısıra, mahkeme salonunu ayağa kaldıran, henüz 19-20 yaşlarında daha bıyıkları terlememiş gencecik bir yoldaşın, "Dün Dersim'de, Ağrı'da, Zilan'da, Diyarbakır'da bize katliam uyguladınız. Bizi yargılayarak ölüme mahkûm ettiniz. Bugün Kürdistan'da yine katliamlar uygulayarak bizi burada yargılıyorsunuz. Ama yarın çocuklarımızı yargılayamayacaksınız. Çünkü onlar bu güzelim Kürdistan'da özgür ve bağımsız yaşayacaklardır" demesi Kürdistan halkının mücadelesinde kararlılığın en güzel örnekleri olmuşlardır.

Poliste, tutukevlerinde ve mahkemelerde direniş ve devrimci çalışma, devrim mücadelelerinin en zor alanlarından birini teşkil etmektedir. Bu alanlar devrimciler için en net sınanma alanlarıdır. Zindanlara düşüp de olumlu bir sınav veremeyen unsurlar iyi bir devrimci olamazlar.

PKK'li savaş esirleri başından beri hapishanede direnmenin gerekliliğini savunarak düşmana ödün vermeden onlarca şehit verdiler. Sakat bırakıldılar. Yüzlercesi idama mahkûm edildi. Yüzlercesi 24 yıldan az olmamak üzere ağır cezalara çarptırıldı. Bugün dahi basına yansıyan demeçlerinden de anlaşılacağı üzere direnişlerine devam etmekte, devrimci onurlarını korumanın, partiye, halka ve şehitlere bağlılığın gereklerini yerine getirmektedirler.

PKK devrimci direniş geleneğini sürdürürken, sayıları 20'yi bulan diğer siyasetlerin mahkemelerdeki tavrı ne oldu? Siyasi tavır takınması gerekenler nasıl bir tavır takındılar? Devrimci ve yurtsever onurlarını koruyabildiler mi? Kürdistan halkının, emekçilerin çıkarlarını savunarak sömürgeciliği mahkûm ettiler mi? Bu sorulara yanıt verebilmek için bunların durumuna bir göz atmak gerekir.

Dost-düşman, herkesin takdir ettiği PKK'nin zindan direnişlerine bu aralar dil uzatan ve polemik geliştiren unsurlar bir kez daha kendi durumlarını hatırlamalı, kırdıkları potların, yaptıkları hataların ve içine düştükleri ciddi zaafların anlamını iyi bilmeliler. PKK'nin Diyarbakır zindanlarındaki mücadelesine dil uzatamayacaklarını, buna hakları olmadığını, bu hakka sahip olabilmeleri için PKK'liler gibi şanlı ve onurlu bir mücadele vermiş olmaları gerektiğini anlamaları gerekir.

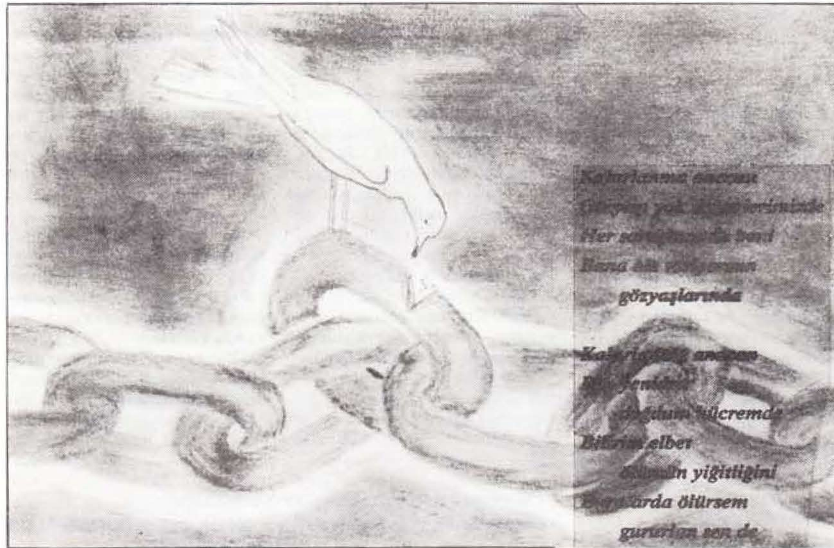
Bugün adeta kendilerini Diyarbakır zindan direnişinin kahramanları olarak gören, anlatıklarıyla mangalda kül bırakmayan küçük burjuva, reformist grupların mahkemelerdeki tavırları gerçek anlamıyla bir teslimiyetten başka bir şey değildir. Dergi ve gazetelerinde Kürdistan'ı dillerinden düşürmeyen; ulusal kurtuluştan, sınıf mücadelesinden dem vuran Rızgari'nin mahkemelerdeki tavırlarına bakalım. Rızgari, hapishanede takındığı tavrın aynısı da mahkemelerde sergiledi. Mahkemelerde "Mevcut yasalar çerçevesinde yayıncılık yaptıklarını" belirtiler. Kürdistan ismini ağızlarına almadıkları gibi Kürdistan sorununa sahip çıkmadılar. Mahkeme heyetindeki kişilerle "şahsi çelişkilerimiz var" diyerek, işi kişisel sorun haline getirme çabalarına girdiler. Böylece işi kurtarma, gerektiği yerde şahsi çıkarlar (bir an önce dışarıya çıkma) uğruna Kürdistan gerçeğini es geçerek böyle bir sorunları olduğunu bir kez olsun dahi dile getirmediler. Mahkemelerde teslimiyet çizgisini izleyen Rızgari'nin önder kadroları bugün teslimiyetçi tavırlarının izahını yapmadan siyaset arenasına hangi gerekçelerle arzıendam ediyorlar? Mahkemelerde teslimiyetçi tavırlarına ne gibi gerekçeler uydurdukları da meçhuldür. Mahkemelerde teslimiyeti resmi bir politika haline getiren Rızgari, "herkesi kör, alemi sersem" sanıyorsa yanılıyor. Çünkü zindan ve mahkeme sınavında sınıfta kaldıklarını kendileri de çok iyi bilmektedir.

Dürüst olmak gerekir. Bunun için de kişi ve gruplar bu hususta önce kendine yönelmeli, başkalarına çamur atacağına kendi somutlarını ortaya koymalıdırlar. Bu husus Rızgari için de geçerlidir.

Özgürlük Yolu'nun mahkemelerdeki tutumu tamamen bir inkarcılıktı. Kürdistan gerçeğini, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini inkar etmek için Özgürlük Yolu'nun tüm tutukluları birbirleriyle adeta yarışıyorlardı denilse bu onları tanımlayan en doğru ifade tarzı olur. Hapishanede ispiyonculuk yapma, idareyle uzlaşma, teslimiyeti gönüllü kabul etme vb. tavırları mahkemede de sürdü. Mahkemelerde en soysuz bir tavır içine girerek Kemalizme sarıldılar. Önder kadroları mahkemelerde ağlayarak mahkemelerin merhametine sığındılar, geçmişlerini inkar ettiler. Kürt olduklarını söyleme cesaretini bile gösteremediler. Siyasi tavır takınma, siyasi savunma yapma uğraşını da vermediler. "Bizim siyasi olarak aldığımız bir direnme kararı yoktur" şeklindeki beyanlarıyla hapishanede gönüllü teslimiyettin başını çekerek direnen PKK'ye nispet yaparcasına teslim oldular. Bu teslimiyetlerini mahkemelerde devam ettirdiler.

Bu alanda da bir direnme kararları olmadı. Teslimiyeti şiar edinen bir hareket ne kadar demagoji yaparsa yapsın inandırıcı olamaz. Mahkemelerde nasıl bir tavır takındık? Kürdistan halkının sorununa nasıl bir yaklaşım gösterdik? Sömürgeci cuntayı mahkemelerde nasıl teşhir ettik? Sorularına olumlu bir yanıt veremeyeceklerdir.

Bugün parça parça olmuş DDKD'nin mahkemelerdeki tavrına gelince diğerlerinkinden pek farklı değildi. Mahkemelerde diğerleri gibi siyasi bir tavır takınmadılar. Kürdistan sorununa olumlu bir yaklaşım göstermediler. PKK'nin sıradan sempatizanlarının takındıkları tavrı, DDKD önder kadroları bile takınmadılar. Mahkemelerde de teslimiyeti seçtiler. "Bir gençlik hareketi olduklarını, Kürdistan için bir iddiaları olmadığını, TC yasalarına saygılı olduklarını bu yasalar içerisinde devrimcilik ve yayımcılık yaptıklarını belirttiler.



Kahırlanma anacan
Son gelişinde buraya
Ayrılıktan sözler
etmeyeceğiz
Çünkü aydınlık
günler var önümüzde
Özgür günler gelecek
mutlaka

Hapishanede Özgürlük Yolu'nun kuyrukçuluğunu yaparak, "Kurallara uyarak kuralları laçkalaştıracağız" şeklinde teslimiyeti meşrulaştırdılar. Mahkeme tutanaklarına geçmiş DDKD Genel Sekreteri, "Ben bir ağa çocuğuyum. Kendi kişisel çıkarlarım için DDKD'yi kurdum ve faaliyetlerine katıldım. Kürdistan sorununu paravan olarak, çıkarlarım için kullandım. Devrim yapma gibi bir iddiam yoktur. Böyle bir iddiam da olmadı" şeklindeki beyanı nasıl bir grup olduklarını izah etmek için yeterlidir sanırım.

Diğer küçük-burjuva reformist ilkel milliyetçi Kürt hareketlerinden Ala Rızgari, Kawa, KUK, Dengê Kawa, KDP de mahkemelerde teslimiyet içine girdiler. Yurtseverlik görevlerini yerine getirmekten çok uzak bir tutum sergilediler. Bunlardan hiçbiri mahkemelerde direnme kararını almadığı gibi, mahkemelerde Kürdistan sorununa da değinmediler. Hep Kürdistan sorununu inkar ettiler. DDKD, ÖY, Rızgari'nin içine girdiği tavrın takipçileri oldular. Birer canlı tanık olan mahkeme tutanakları incelendiğinde bunların tutumları daha net olarak görülecektir.

Gıdasını kemalizmden alan ve başını TKP'nin çektiği Türk solu da Diyarbakır'daki faşist mahkemelerde olumsuz bir yapı sergiledi. Altmış yıllık geçmişiyle Türk işçi sınıfının temsilciliğine soyunan TKP böyle bir yapıdan çok uzak teslimiyetçi bir tutum takındı. Türkiye işçi sınıfının haklı mücadelesini dile getirmedi. "Misak-ı Milli" sınırları içinde Atatürk devrimciliğini savundu. Gerçek Atatürkçü olduklarını vurgulamaktan çekinmediler. Ferdi çıkışların dışında Emeğin Birliği, Dev-Yol, Dev-Sol, Kurtuluş, HK, Partizan gibi gruplar da mahkemelerde direnme kararını almadılar. Mahkemelerde direnmediler. Kıramadıkları Kemalizmin kabuğu içinde bir yapıyı yeğleyerek Türk işçi sınıfının gerçekten temsilcileri olamayacakları açıkça ortaya çıktı.

Mahkemelerde tutumlarıyla adileşen, Kürdistan halkına ihanet eden, beraber çalıştığı insanları zor duruma düşüren ihanetçilerin durumuna değinmekte yarar vardır. Kendilerine "Genç Kemalistler" denilen hemen hemen tüm gruplarda şu veya bu anlamda bulunan ve sayıları yirmiyi geçmeyen bu unsurların birçoğu poliste bu tavır içine girerek ihanetlerine daha polisteyken başladılar. Daha sonra hapishanede gizli veya açık bir şekilde faşist hapishane yönetimine bilgiler vererek muhbirlik görevlerini yerine getirdiler. Teslimiyet ve ihanet dayatmalarında idareyle beraber çalışarak hapishanede kurulan işkence odalarında sorgulamalara katıldılar. Bizzati işkence yaparak tutukluları ihanete zorladılar, tehdit, şantaj ve türlü vaadlerle birtakım zayıf unsurları düşürerek onları ihanete zorladılar. "Samimi itiraf" adı altında evinde çay içtikleri insanları dahi gamazlamaktan geri kalmadılar. İdareye ve mahkeme heyetlerine yaranmak için olmamış olayları olmuş gibi göstererek iftiralara başladılar. Mahkeme salonlarında tutuklular aleyhinde samimi itiraf adı altında ağır suçlamalarda bulundular. Zayıf, inançsız, onursuz kişilerden oluşan bu ihanetçiler daha sonra ihanetlerinin bedelini onursuz bir salıvermeyle aldılar. Tüm devrim mücadelelerinde görülen ve bir benzeri olan bu ihanet kamuoyunda da geniş olumsuz yankılanmalara neden oldu.

DEVAM EDECEK

Büyük Devrimci ve Vatan Şairi Hamit AVCI'nın Anısına


Hamit AVCI

1956 yılında Mardin'in Gercüş ilçesine bağlı bir köyde doğdu. Beş çocuklu yoksul bir köylü ailesinin çocuğuydu. Küçük yaşta babasını kaybetti. Hademelik yapan ağabeyinin olanakları ile okudu.

1977'de Diyarbakır Eğitim Enstitüsü'nü bitirdi. Evli ve bir çocuk babasıydı. Okul yıllarından etkin bir yurtsever mücadelesi olan Hamit AVCI, 1977 ile henüz Kürdistan Devrimcileri olarak faaliyet yürüten gruba dahil olup kısa sürede aktif bir militan haline geldi.

İki yıl lise öğretmenliği yaptı. Ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişim seyrine uydu. Öğretmenliğe ayıracak zamanı yoktu. Kırsal alana giderek fiili profesyonel çalışmaya başladı.

1979'da eğitim amacıyla yurtdışına çıktı. Güçlü propaganda gücü, yakıcı yurtsever şiirleriyle Lübnan Kürt kitlelerini derinden etkiledi. 12 Eylül 1980 faşist darbesiyle başlayan zor şartlarda devrimci görevleri onuru ile taşıdı. Sürekli operasyonlar içinde Midyat-Gercüş alanlarında kitlelerle beraber oldu. 1981'de doğu Kürdistan'a geçti. Doğu Kürdistan direnişinde yer aldı. Kürt dili üzerine araştırmalar yaptı. 1982 ile Güney Kürdistan'a geçti. 1985 Ağustos ayına kadar Şemdinli ve Güney Kürdistan kitleleri içinde çalıştı.

17 Ağustos 1985 günü Güney Kürdistan ilkel milliyetçi güçlerinin komplosu sonucu katledildi.

Büyük devrimci, yurtsever, vatan şairi Hamit AVCI; Bağımsız ve Özgür Kürdistan mücadelemizde yaşıyor.

Hamit AVCI, sadece bir devrimci değildi; bütün Kürdistan'ı kalbine sığdıracak kadar engin bir yurtsever, bağımsız ve özgür Kürdistan'ı sözcüklere sığdıracak enginlikte devrimci bir şairdi.

Her şeyi elinden alınan Kürdistan geleceğini savaşla yaratacaktı. Savaş, Kürdistan'da bir devrimci yeniden yaratılış olayıydı. Kürdistan'da yurtsever yazar, silahla kalemi beraber tutmalı; ressam, devrimci savaşı kağıda nakşetmeli; ozan, silahı ve yeniyi şiirde konuşturmalıdır. Bütün bunlar, ulusal kurtuluş savaşında toplanırsa anlam kazanır. Sanat, devrimin ürünü olmalı, devrimle yoğrulmalı, devrimi ilerletmelidir.

Bir avuç soysuz, ozanlık ve sanatçılık adına kültür değerlerimizi, şehitlerin kanını, halkımızın geleceğini reformist amaçlar ve sefil bir yaşam için emperyalistlere peşkeş çektirirken; Hamit AVCI, ozanlığı, sanatı; halkın acılarının, halkın güzelliklerinin, devrim ateşinin içinde bildi. Bu değerlerle yoğruldu, onların inançlı bir devrim savaşçısı, kadrosu, şairi oldu.

Bir kitap dolusu şiirleri olan Hamit yoldaşın anısına sadece birkaç şiirini aktarabiliyoruz.

1981, 10 Mart'ında yazdığı Newroz şiirinde halkımızın durumunu, ulusal ve sınıfsal kinini dile getirdi. Proletarya öncülüğü ile halkın ayaklanmasını ifade etti. Bağımsız ve özgür Kürdistan'ı, halk demokrasisini şiire nakşetti.

NEWROZ'E

dengek hat guhê min
mestkir serê min
şakir dilê min
mizgîne... mizgîn...
dibên; rizgarbû
tev welatê min.
dengên helbestan
billûr, def û zirne
govend û lîlan
destê hev girtin
tev keç û xortan
kal û ciwanan
li çîmen û mergan
tev dikin seyran
ji bo serxwebûna
seranser Kurdistan
xwedî ax bazdane
zevî berdane
ew gundiyên jar
bidest anîne,
revîn sermayedar
mane karxane,
karkerê birçî
dest li ser dana.
avêtin xemla reş
ji ser û çavan
xemilîn çiya;
tev gûl û giya
dîsa NEWROZ'E
li axa Mediya.
Newroza îsal
ne wekî ên din
bin destê dijmin
bitirs û dizî
serbest û azad
dilxweş û şahî
hatiye damezran
demokrasiya gelî
zorkar şikiyaye
li tev welatî
wekî dibêjin;
li rojhelatî
piştî cengeka
dijwar û pir sext
kirine paytext
bajarê AMED...

Hamit yoldaş, son derece iyi Kürtçe bilir, Kürtçeyi bir sanatçı gibi konuşurdu. Doğu ve Güney Kürdistan'da kaldığı sürece, Kürt dilini inceledi. Hep halkın arasında oldu. Halk hep onu istedi. Kürdistan'da birliği belki en fazla isteyen insandı. 1983'te Mehmet KARASUNGUR ve İbrahim BİLGİN şehit edildiğinde, en yakınlarındaydı. M. KARASUNGUR'un son anlarında yanında oldu. Cesedini kaldırdı. Ulusal birlik düşmanı Pol-Potları en yakından gördü. Onlara laneti unutmadı, "Analar" şiirinde dile getirdi.

ANALARA

Büyütün analar:
katlanın her çileye
onlar için
açılsın iki gözünüzden
iki pınar
aksın gözyaşlarınız;
bölün tatlı uykularınızı
soğuk kış gecelerinde,
emzirin ak sütlerinizi
ve büyütün ciğerpareniz
yavrularınızı
bu vatana savaşçı olarak

Varsın
akıtsınlar kanlarını
süründürsünler
diyar diyar,
sulasınlar kızıl kanlarıyla
anam Kürdistan'ın
topraklarını
cellatlar
...
Okutun analar:
yaratmaya çalışırken
ulusal birliğini halkımın,
Zağros yükseklerinde;
sosyal-demokrasi
beslemesi
halkımın yüzkarası
Kürdistan Pol-Pot'unun
saldırı gücü tarafından
kanı akıtılan
büyük önder
ulusal kahraman
Mehmet KARASUNGUR'u
ve PKK militanı
İbrahim BİLGİN'i okutun!..

2 Mayıs 1984

Hamit yoldaş, doğayla yaşadı. Zayıf vücuduna rağmen, günlerce İran'dan "Keleşini" aşarak kağıt taşıdı, erzak taşıdı. Bu yol kışın çok Kürt insanını kırdı. Hamit yoldaş, ayakları yanmış, yarı donmuş olarak yerine yetişirdi. İnanç gücü olmazsa bu yolları aşmak olanaksızdı. Kağıtları, aylarca yağan kardan, nemden göz nuru gibi korur, aynı itinayla işlerdi. HRK'nin kuruluşuna görünmeyen katkıları büyüktü. Elbiselerini kendisi diktirdi. "Partizanların elbisesi düşmanınkinden daha iyi olsun" derdi. 15 Ağustos onun bayramıydı. Coşkusunu "Hey Dayê" şiirinde dile getirdi.

HEY LÊ DAYÊ
HEY LAWO

Hey lê dayê
hey lê dayê
destê xwe zu bigre
bilezîne.
Yadîgara bavê min
çeka wî
xeyidiye dibin axê de
ji min re bîne.

Bi rext û fîşekan
min bixemlîne.
Kefiya hemawî
li serê min bigerîne.
Hogirên min çûn dilanê
tu bi serê delalê xwe kî
wan hêstiran mebarîne
Min dereng nehêlîne.
Hat HRK,
girt deşt û çiyan
bajar û gund
xweş mizgîne.
Dê haydê dayê
haydê dayê
wê çekê ji min re bîne.
Lê lê xuşkê
lê lê xuşkê
bikene bike şahî.
Hespên me bixemlîne
zîn bike ji me re bîne.
Wê reşiyê bavêje
hinê li destê xwe ke
xemla xwe li xwe ke
li bejna xwe girê de
rext û fîşekan
Were em biçin
roj derenge
li Kurdistan ev roj cenge.

Hey lawo
hey lawo
roj derket ji paş çiyan
şewqa xwe da
deşt û geliyan
kete pay van tariyan
ji ber direvin wek roviyan
HRK mizgîna
serfiraziyan.

Hey lo lawo
hey lo lawo
min ve mezin kir
bi kul û kovanan
li bin zehmetiyên bêeman
dema hun nexweş ketin
min barandin rondikên
çavan.

Hun girîn
min paqij kirin
rondikên çavên we
bi temeziya li serê xwe.
Min zanî
hun çi dixwazin
Min bi we da mijandin
şîrê sipî ji singa xwe.
Min we razand
li şevên sarê zivistan
bi çîrok û lorikan.
Min we birêvebir
rakir ser piyan
we parast ji hemû tiştan
bi armanca van rojan.
Herin lawo
herin lawo
ez goriya wan çavên reş
nemênin hun qet li paş
bighîne şervanên HRK
bila baz bidin ji ber we
stemkar û xwînxwar
sayên li ser laş.

Bese
bese ê din
bila rabin
ji serê dayika şehîdan
ev şarên reş.
Bê tirs û bê xeyal
bi serbilindî û qehremanî
biherikênin
xwîna xwe ê geş
Zivirî çerxa felekê lawo
PKK rêbere li pêş
bilind kir agirê şoreş
HRK mizgîne mizgîn
mizgîna rojên xweş.

WERE

Xortbûm, xort...
Li dema xwe da;
gelekî cwan,
li pêş min bû,
şahî, xweşî
û jiyan.
Li Şino, Mahabat û Merîvan.
Min derbas kir
gelek dem, gelek dewran;
ketim, westiyam
rûwê min qermiçî,
pişta min tawiya
sere min wekî berf
çavê min bûn bi av
bû me kal, kal...
kalê destê..., li destê
rêberiya burjuwa û feodal.

Ez xort bûm,
xort bûm xort...
amadebûm ji bo xebat
wekî agir, wekî bizot.
Min hêlan ji pêşkevtinê dûr...

Were... were
were dermanê me,
ava jiyana me
were bişkêne
kopalê destê me,
me ciwan bike
bêne ser xewna me.

Were... were
were bi tere wê bê bunar!
ewê vebin kulîlk
bixemilîn herder.
Na minî têkoşîna rawestayî
jiyana sar.
Tûyî nîşana rizgariya Kurdistan
bese... bes.
Bese were...
were rêberiya KARGER!

Bir oğlu vardı Hamit yoldaşın. 1980'de kendisine soruldu: "Oğlunu özlüyor musun?" diye. O cevap verdi: "Kim Kürdistan çocuklarını özlemez ki? Geleceğimiz onlardır." Hamit yoldaş, çocuğunu görmedi. Ama onun için tek ana tek çocuk vardı. Kürdistan ve bütün Kürdistan çocukları. "Kurê min" şiirinde çocuğuna ve bütün Kürdistan çocuklarından, "ölünce gül, çiçek ve reyhanla bezeli yüksek bir Kürdistan dağına gömülmesini" istiyor ki, oradan düşmanın ezildiğini ve halkın zaferini doya doya seyretsin.

KURÊ MİN

kurê min;
herwekî ku min got
heke canemerg bûm,
bi destê dijmin
gora min çêkin,
li ser çiyayek bilind
biçênin li ser,
gûl û çîçek û rîhan
da di buharê de bibe
cihê çûk û bilbilan
bona daxwaza min
çavên min vekiribe
wanan negirin,
bila vekiribin
daku ez meyzîm, li şerê te
û hevalê te
qehremanî û lehengiya;
peşmergên Partiya te
bibînim xwîna
geniyê dijmin
bidilpakî rabim ji gorê
ez bêm nerevin, nerevin
iro roja şeraye,
roje lawên cenemergaye

Kurê min,
Çawa roja pîroziyê derket,
Wê tîrêjê xweyî sor
avêje ser gora min
wê ronîke deramin
Welatê min
Wê derkevî behna min
bi nivisênin şer gora min
bên jibîr nekir evîna,
belengazan û welat
bijî sereşgerên Kurdistan
bijî Partiya Karkeran
Van gotina jibîrneke,
Jibîr neke kurê min!

14. 1. 1981

TKSP Karşı-Devrim Gücü Olduğunu İtiraf Ediyor

TKSP merkez yayın organı "Riya Azadi" Haziran '87 tarihli sayısını tümüyle PKK ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelik saldırılara ayırdı. Yayın organından çok Türk burjuva basınını aratacak düzeyde ihbar haberleriyle dolu olan, kin, karalama ve düşmanlık kokan sahibinin sesi yazı Kemal Burkay'ın "Devrimcilik mi, Terrörizm mi? PKK üzerine" olan kitabının özetlemesi ve o günden bugüne devam eden saldırılarının bir yekünüdür. Bu açıdan yazıyı, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimi karşısında faşist sömürgecilikle bütünleşen **TKSP'nin işbirlikçilik manifestosu** olarak almak en doğrusudur.

Utanç belgesi yalan ve çarpıtmalarla doludur

TKSP, *"Üç yıla yakın süre içinde Apocularla uğraşmadık. Okun sivri ucunu sömürgeci-faşist düşmana, onun arkasındaki emperyalist güçlere yönelttik"* *(syf. 5)* diyor. Peki, daha 1979'da "Küçük-Burjuva Sapmaları ve Tutarlı Sosyalist Politika" (Roj yayınları) broşüründe PKK'yi "tehlikeli ruh hastalarının ve burjuva ajanlarının yönettiği bir hareket" olarak değerlendiren kim? Halkımızın bilinçlenme, örgütlenme ve eylemde atılım sağladığı,bu atılımında PKK'nin damgasını taşıdığı bir dönemde, **Yeni Hamidiye alaylarının taslağı olan UDG'yi örgütleyerek, onlarca devrimci ve yurtseverin kanına giren kim?** 12Eylül '80 faşist darbesi toparlanma ve ittifakları, cepheselleşmeyi zorunlu kıldı. PKK en erken toparlanmayı sağladı. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ve bu doğrultuda ittifakların öncülüğünü yaptı. Peki, yanına aldığı Peşeng, KUK, Ala Rızgari, Tekoşin gibi gruplarla reformist-tas... kuran, bu güçleri ...ça eden, mülteci ...en, bütün varlığını PKK'yi de bu sürece çekmeye sarfeden kim? Semir provokasyonunun arkasındaki en büyük ve istekli güç TKSP değil miydi? Kemal Burkay'ın 1983'te kendileri için bahtsız "PKK Üzerine" olan kitabı yayınlanması bir tesadüf müydü? TKSP, devrimden kaçanlara verdiği Almanya, İsveç bileti ve vizelerinin paraları nereden geliyordu?

TKSP, ilk günden çalışmasının temeline, PKK ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı savaşı koydu. Bunu da Türk faşist sömürgeciliği ve emperyalist destekçilerini imrendirecek düzeyde yaptı. Fakat, sonunda yenilen, parçalanan, tasfiye olan, açığa çıkan, teşhir olan kendileri oldu.

TKSP, 15 Ağustos'un şahsında Kürdistan halkına ve dünya devrimcilerine saldırıyor

TKSP işbirlikçileri faşizmin ağzından konuşuyor: *"PKK 15 Ağustos'u gerçekleştirerek Türk sömürgeci faşizminin oyunlarına alet olmuştur... 15 Ağustos zamansız, erken ve provokatiftir... Silahlı direnişin objektif koşulları yoktur... Türk faşist ordusunun halka verdiği zarar, sürgünler, göç vb.'nin sorumlusu PKK'dir... 15 Ağustos PKK'deki bunalımın, PKK içindeki Türk ajanlarının ürünüdür"* diyor, Türk faşizmi TKSP'li uşakları. TKSP'ye göre Cezayir Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin direnmesinden dolayı Fransız emperyalizminin katlettiği bir milyona yakın Cezayir insanının sorumluluğunu; Vietnam İşçi Partisi'nin direnmesinden dolayı ABD'nin yaptığı yıkım ve katliamların sorumluluğunu; benzer şekilde İsrail'in Filistin halkına karşı gerçekleştirdiği katliamların sorumluluğunu Cezayir, Vietnam, Filistin devrim güçlerine yüklememiz gerekir. TKSP açıkça dünya halklarına direnmeyin diyor. Yıkım getirmeyen devrimci savaş var mıdır? Yıkım sömürgecilerin en büyük kozu değil midir? Özellikle de faşist Türk sömürgeciliğinin. **Bir hakın koşulları ne olursa olsun direnmelidir. Koşulların zorluğuna, düşmanın gücüne, donanımın azlığına bakarak direnmemek, köleliği kabul etmektir. Her kim Kürdistan halkına direnme diyor ve direnmesini geciktiriyorsa; o Türk sömürgeci faşizminin uşağıdır.**

TKSP'nin "terörizm" suçlaması demode olmuştur. Menşevikler, Bolşeviklere terörist diyorlardı. Menşevikler, 1917 Sosyalist Bolşevik devrimine "darbe" dediler ve emperyalistlerin safında sosyalist devrime karşı savaştılar. Kürdistan silahlı devrimini inkar eden ve ona karşı savaşan TKSP, en kötü Menşevik ajanlık örneğini sunmuyor mu? Kürdistan'da devrim olsa bile TKSP'nin darbe diyeceği kesin değil midir? Devrimci örgütlere, karşı-devrim güçleri "terörist" derler. TKSP, bu suçlamalarla yerinin neresi olduğunu göstermektedir.



Der Spiegel: *"Komkar, 'PKK'nin korkusundan Alman polisiyle işbirliğinden çekiniyor'"* diyor. Der spiegel, var olan işbirliğini gizleme çabasında.



Emperyalist basın, sömürgeci bur[illegible] ve sosyal-şoven basın TKSP'ye arka çıkmada [illegible]

15 Ağustos, aralarında TKSP'nin de olduğu otonom ve reformist işbirlikçiliği suç üstü yakaladı. TKSP'nin acısı buradadır. Faşist sömürgeciler de TKSP'nin raporlarına dayanarak "PKK'deki bunalıma", daha doğrusu "tasfiyeciliğe" umut bağladılar. PKK'nin bilinçli, Bolşevik sağlamlığı, hepsinin oyunlarını boşa çıkardı...

TKSP, "direnmenin objektif koşulları yok" diyerek, **Ulusal kurtuluşta ihanet teorisi olan objektif bekleyiş reformist teorisini savunmaktadır.** Bunak şaşkınlar biraz Ortadoğu haritasına baksınlar. Yoğun bir savaşı yaşayan Ortadoğu'nun temel savaş alanı Kürdistan'dır. İran-Irak savaşının hem önemli çıkışı, hem de bitmemesinin nedeni Kürdistan sorunu değil midir? Kürdistan, sömürgecilerin fiili bir savaş alanı değil midir? Kürdistan rolünü oynamalı mıdır? Bu rölü kim oynatacak? Şimdiye değin Kürdistan'ı bölge gericiliğinin bir yatağı haline getiren İ-KDP, I-KDP ve YNK otonomistleri mi bu rolü yerine getirecek? Yoksa 15 milyonluk, modern sınıflar ve örgütlenmesi olan Kuzey-Batı Kürdistan mı? Dünyada Kürdistan'dan uygun direnme koşullarına sahip başka bir ülke var mıdır? Üç yılda yaşananlar bu gerçeği ortaya koymadı mı?

Bu soruların tümü TKSP'li uşaklara göre cevapsız. TKSP'nin objektif koşullardan ne anladığı da bellidir. 1978'de İran'da nasıl Şahlık yıkılmış, boşluk doğmuş ve Doğu Kürdistan'da kendiliğindenci ayaklanma doğmuşsa, Türkiye'de de faşist rejim yıkılmalı, Kuzey-Batı Kürdistan'da boşluk doğmalı, K. Burkay da bir atın üzerinde elinde silah, sirk aktörleri gibi, bu potansiyeli otonomi için emperyalizme satmanın hesaplarını yapmalı. Kassemlo ve İ-KDP aynı şeyi yaptı. Beş milyonluk silahlı potansiyeli tüketti. Barzani ve I-KDP, 1975'te aynı şeyi yaptı. TKSP, Kuzey-Batı Kürdistan'da kendiliğindenci ayaklanmanın ancak 1920-40'ların olayları olduğunu bilmiyor değil. TKSP halka karşı güvensizlik içindedir. E. İnönü, Sol-Birlik ve Avrupa sosyal-demokrasisine güveniyor. Tüm umudunu Güney Kürdistan'daki otonomi mücadelesine bağlamıştır. Bu amaçla Türk faşizminden onay peşindedir. TKSP'nin saldırı çılgınlığı bu işbirliğinin ürünüdür.

TKSP, ihbarcılık mesleğini genişletiyor

Baştan sona kadar uşak ilişkiler içinde olan TKSP, suç üstü yakalanmanın verdiği hırçınlıkla Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ilişkilerine gölge düşürmeye boşuna çaba sarfediyor. TKSP'nin sınıfsal dayanağı, sömürgeci olanaklar içinde kemalist terbiye ile yetişen, halktan kopuk yozlaşmış küçük-burjuva bürokratlarıdır. Faşist darbe ile bu imkanları kaybeden TKSP, bunun sorumluluğunu PKK ve Kürdistan devriminde görmüş, var gücüyle saldırmış, kinini kusmuştur. Şimdi de TKSP aynı mesleği sürdürmekte. Türk faşist istibaratı ile içiçe çalışan Alman polisinin memurluğunu yapmaktadır.

Almanya vb. yerlerde verdiği suç raporları ve ihbar belgeleri yetmiyormuş gibi şimdi de Türk faşizmine *"PKK'nin ittifakları İran ve Suriye'dir. Üsleri de orada bulunmaktadır"* diyor. TKSP, Türk faşist basının harita çizerek yalan-dolan yer göstermesi, yalan fotoğraflar yayınlaması gibi, suç duyurusunda bulunuyor. İşin ilginci, Kassemlu ve Celal Talabani de aynı suç duyurusunda bulundular. Artık gizlenecek bir şey kaldı mı? Türk faşizmine bu denli yaranmak planlı bir işbirliğinin ürünü değil midir?

PKK, cepheselleşen ve ordulaşan ulusal kurtuluşçu devrimci bir güçtür. Ne bir aşiret, ne de yerel örgüttür. Mücadelesi ve örgütlenmesi, her alandaki halkımızı kapsamaktadır. PKK'nin ittifak anlayışı, örgüt bağımsızlığına ve halkımızın bağımsızlık ve özgürlük çıkarlarına dayanır. Dünya sosyalist güçleri, ulusal kurtuluş hareketleri ve devrimci işçi sınıfı hareketlerini stratejik ittifak olarak alır. ERNK'nin politik faaliyetlerinde somutlaşan ulusal kurtuluş ittifak anlayışındaki stratejik katılık, taktik esneklikle birleştirilmektedir. PKK ilk günden örgüt bağımsızlığını ve halkın çıkarlarını temel alarak gelişmiş, örgüt bağımsızlığına yönelen Kürt ilkel milliyetçiliği, Kürt işbirlikçi reformculuğu ve Türk sosyal-şovenizminden kaynaklanan saldırı ve entrikaları boşa çıkarmıştır. Kuzey-Batı Kürdistan'da yaygın gerilla mücadelesi ve siyasal cephelleşmeyi yaşayan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Türk faşist sömürgeciliği ve Kürt işbirlikçilerinin siyasal kuşatmasını yarmış, onları tecrite almıştır.

Ulusal kurtuluş öncümüz PKK, Ortadoğu'da dönemsel olarak emperyalizm ve faşist sömürgecilikle çelişen çeşitli güçlerle, çeşitli düzeylerde ilişkilere girmektedir. Bunlar halkımızın lehine olan zorunlu ilişkilerdir. Kaldı ki en güvenilmezlerle yürümesini bilmeyenler ancak ahmak politikacılar olabilir.

Emperyalist çevrelerin kucağında, polisin uşaklığını yapan TKSP, halkımızın mücadelesinin dünya halklarının gündemine en fazla yansıdığı, ittifak olanaklarının açıldığı, Türk sömürgeciliğini en fazla zorladığı bir dönemde; artık Kürdistan'ı satamamanın hırçınlığı ile saldırmakta, yalanlar dizmektedir.

TKSP, Türk sömürgeci faşizminin çeteciliğinin dağılmasından neden rahatsız oluyor?

Defalarca belirtildi. Çetecilik Türk sömürgeciliğinin en büyük kozudur. Yeni Hamidiye alayları, Kürdistan iç karşı-devrim örgütlenmesidir. 1977-80 sürecinde siyasal düzeyde var olan muhbirlik, ajanlık, komplo birlikleri şeklinde olan bu cephe, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimine bağlı olarak silahlanmak zorundaydı. Bu karşı-devrim örgütü dağıtılmadan sömürgeci egemenlik dağıtılamaz. Bir anlamda ikisi bir bütündür. Milisliğe kaynak olanlar Kürt ağaları, aşiret reisleri, kompradorlar, işbirlikçi reformist güçlerdir. 1985'te örgütlendirilen bu birlikler ARGK'nin darbeleri altında ezildi. Burjuva basını, Türk Genelkurmaylığının büyük umutlar bağladığı yapının çözülüşünü her gün hazin haberlerle vermektedir. ARGK,

sadece şiddet mi kullanıyor? Elbette ki hayır. Şiddet kadar ikna ve eğitimi de kullanıyor. Ama dünyanın her tarafında milislik şiddetle dağıtılıyor. Vietnam'a bakalım: İşbirlikçiler sokaklarda köpekler gibi kurşunlandı. Vietnamlılar cesetlerini bile topraklarına gömmeyi reddettiler. Peru'ya bakalım: 1980-82 arasında Peru devrimcilerinin %80'nini çeteler katletti. Cezayir'e bakalım: Cezayir ulusal kurtuluşçuları, kadın işbirlikçilerin saçlarını usturaya vuruyorlar, erkek işbirlikçilerin ise burun ve kulaklarını kesiyorlar.

TKSP utanmadan Afrika Ulusal Kongresi (ANC)'yi örnek veriyor. Onları değerlendirme hem hakkımız değil, hem de yeri burası değildir. Bizim bildiğimiz işbirlikçiliği en acımasız cezalandıran ANC'dir. Peki, her gün boyunlarına yanmış tekerlek geçirilerek yakılanlar kimlerdir? Avrupa televizyonları gösteriyor. Sıkılmadan yalan dizmek ne sonuç verir? Filistin halkı, İsrail'le işbirliği yapan bir belediye reisini cezalandırdığında, bu olayı bir zafer olarak kutladı.

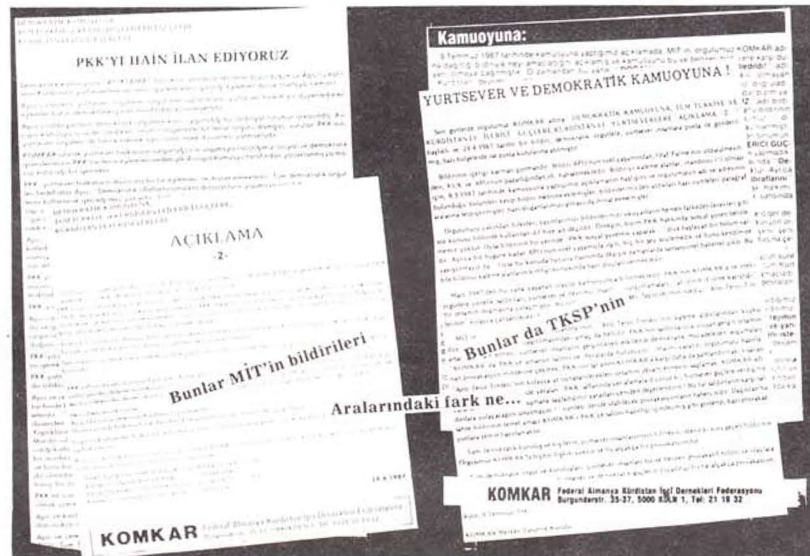
TKSP, çarpıtarak Güney Kürdistan ve I-KDP'yi örnek veriyor. Durumu biz aktaralım: Güney Kürdistan'da 50 binin üstünde çete vardır. Çete reisleri 1961-75 direnişinde I-KDP ve YNK yönetiminde olan ağalardır. Irak sömürgeciliğinin şehirler ve belli ekonomik merkezler dışında Kürdistan'da askeri yok gibidir. Kürdistan'ı milislerle tutuyor. Milislerin çoğu 1980-82 döneminde I-KDP ve YNK saflarındaydılar. Bu güçler savaşı geliştirmediler. Peşmergeler terkettiler. Çetecilik gelişti. Bir örnek verelim: 1982'de Zaxo'da I-KDP'nin 1500 civarında peşmergesi vardı. Bugün bu sayı 300 civarına düşmüştür. Aradaki fark önemli oranda çeteleşmiştir. Kaldı ki 1983'te YNK neredeyse toptan çeteleşiyordu. TKSP bunu iyi bilir.

Güney Kürdistan'da çetelere karşı savaş sınırlıdır. Çünkü, her aşiretin çetesi ayrıdır. Aşiretler çeteleri sayesinde erzak temin ederler. Bir müfreze herhangi bir aşiret içinde çetelere saldırdığında, çoğu kez aşiretle de çatışmak zorunda kalmaktadır. YNK ve I-KDP, çetelerle demokrasi içinde bir arada yaşıyorlar. Ne YNK, ne de I-KDP çetelere saldırabilir, çünkü Kürdistan'ı kurtarmak diye bir amaçları yok. Hangi strateji, taktik, örgüt ve mücadeleyi benimsiyorlar? Bütün umutları İran'ın saldırılarındadır. Eğer YNK ve I-KDP gerçekten çetelere karşı savaşsalardı, bugün Güney Kürdistan'da durum çok daha değişik olurdu.

Türk sömürgeciliği, G. Kürdistan'daki durumu hedefledi, ama yanıldı. Acaba, TKSP, G. Kürdistan otonom güçlerinin Hakkari, Van, Siirt ağalarının çeteleşmelerindeki rolünü bilmiyor mu? Bu çeteler, onlarca devrimci, yurtsever köylüyü katlettiler. PKK bunların üzerine çiçekle mi gidecekti!

TKSP, biraz halka kulak versin. Ama TKSP'nin acısı başkadır. Çeteciliğin çöküşü, Kürt karşı-devrim cephesinin çöküşüdür. İşbirlikçiliğin iflasıdır. TKSP, işbirlikçiliği yasal hale getirmek istiyor. Çırpınış boşunadır. Devrimin yasaları acıdır. Karşı-devrim gücü olan TKSP, çetecilikle çökecektir. TKSP, sömürgeciliğin siyasal çeteciliğine oynuyor. Sömürge valisi bunun yolunu açtı. TKSP de meşrulaştırmak istiyor.

TKSP, Türk sömürgeci faşizminin piyon ve borazanlığını yapıyor



TKSP, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine gölge düşürmek için Türk faşist basını ile yarışıyor. T. Özal, *"Basın PKK'yi abartıyor"* diyor. K. Evren, bu doğrultuda İstanbul'da basın merkezlerini gezdi. Yeni karalama ve çarpıtma yöntemleri saptandı. Bu doğrultuda Kürt otonom ve reformist işbirlikçilerine de rol verildi. TKSP, faşist basınla ağız birliği içinde rolünü yerine getiriyor.

TKSP, *"Sömürgeci-faşist rejim olayları bilinçli abartıyor... Gazete manşetlerine bakan bir kişi PKK'nin gerçekten Kürdistan'da çetin bir gerilla mücadelesi yaptığını, Türk devletini paniğe uğrattığını ve neredeyse Kürdistan halkını kurtarmakta olduğunu sanacaktır"* (syf. 12) yazacak kadar halk düşmanı ve inkarcı oluyor.

Türk sömürgeci faşizminin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı özel savaş örgütü TKSP şaşırmış. Türk faşist ordusunun yarısı Kürdistan'da ne yapıyor, TKSP'ye göre gezi yapıyorlar. Milislik neden oluşturuldu, kontralar neyin ifadesidir? Faşist-sömürgeci ordu ve işbirlikçilerine 1920'lerden beri en büyük darbe vuruldu. Sömürgeci ordunun kayıpları gizlenmekle beraber yine de basına yansıyor. Ya maddi kayıpları? Türk burjuvazisi bile tarihinin en büyük çıkmazıyla karşı karşıya olduğunu, Kürdistan'daki savaşın milyarlara mal olduğunu yazıyor. Ya şehitler, ya göçler, ya tutuklular?.. TKSP'ye göre boşuna ölüyorlar. Ya kitleselleşme; soysuzlara göre böyle birşey yok, onlara göre işsizler ve lümpenler var. Genelkurmaylık bunalımı nedir? Faşist sömürgeci ordunun Kürdistan'daki çıkmazının ürünü değil mi dir? TKSP'ye göre basit terfi sorunudur. Ya Olağanüstü Hal Yasası ve Genel Vali? Bu, Türk sömürgeci burjuvazisinin altmış yıllık Kürdistan politikasının iflası değil midir? Kürdistan halkı için tarihi başarı değil midir?

Bütün bunlara yol açan güç ve mücadeleye yol açan kim? Bütün dünya yazıyor, ama TKSP'ye göre hepsi oyun. Uşaklara göre olanların tümü *"Musul yöresine yönelik bir işgal seferinin psikolojik şartlarını hazırlamaktır."* Peki, Türk sömürgeci faşizminin bu yönlü planlarını bozan bizzat Kuzey-Batı Kürdistan ulusal bağımsızlıkçı gerilla savaşı değil midir?

TKSP, Türk Genelkurmaylığının ağzıyla konuşuyor. TKSP, Türk sömürgeci ordusunun işgal seferinde 68 il olmak için otonomistlerin can attığı ve bu yönlü görüşmeler yaptıklarını bilmiyor değildir. TKSP'nin yazdıkları bu ihanetin bir parçası değil midir?

TKSP, ARGK'nin eylemleri kadar gelişiminden de öfke ve kin duyuyor ve saldırıyor. ARGK, halkımızın geleceğidir. Gürbüzdür, eylem içinde halkla kaynaşarak gelişiyor. Milyonluk faşist orduya kök söktürüyor. ARGK gücünü doğru amacından, halk desteğinden, bilincinden, örgütlülüğünden, inancından, eylem anlayışından alıyor. ARGK, halkımızın devrimci ordusudur. Sömürgeciler ve işbirlikçileri ARGK'yi imha etmek, halkın desteğini önlemek için her yolu deniyorlar. Özellikle de bilinç, eğitim ve halka inanç ve sorumluluğa dayanan katılımları önlemek için, olmadık önlemler alıyor ve propagandalar geliştiriyor. TKSP, ulusal kurtuluş inancıyla hareket eden 15-18-20 yaşlarındaki köylü yurtsever savaşçılarının duygu, inanç ve fedakarlığını anlayamaz. TKSP, düşmanın ağzından 'katılımlar zorla oluyor' diyerek, yerinin düşman safları olduğunu göstermektedir. En iyi cevabı da yurtsever Kürdistan gençliğinden alıyor.

TKSP, Türk sömürgeciliğine karşı yaratılacak özgür bağımsız üsü, Güney Kürdistan'daki boşaltılmış alanlarla karıştırmaktadır. Tabii bilinçli olarak. TKSP, Kürdistan'ın kurtuluşuna karşı olduğunu açık belgeliyor. Sömürgeciliğin en büyük korkusu, özgür vatan toprağının yaratılması süreci TKSP vb. uşakların da sonu olacaktır.

TKSP, yeni Hamidiye alaylarının kolu olduğunu itiraf ediyor

"PKK'den kurtulmak görünüşte öyle olsa bile, gerçekte sömürgeci Türk rejiminin sorunu değil, Türkiye ve Kürdistan devrimci yurtsever güçlerinin sorunudur." (syf. 13) Bundan hain ve büyük itiraf olabilir mi? Peki bu düşmanlık yeni midir? Elbette ki hayır. 1978'le beraber TKSP'nin yerine getirdiği görev budur. Özellikle de bu itirafın yapıldığı dönemin özelliklerine bakmak lazım. Kürdistan devrimi, Türk sömürgeciliğini askeri, siyasal ve ekonomik olarak en fazla sarsıyor. Yoğun bir kitleselleşme yaşanıyor. Kürt halkı tarihinin en bilinçli ve örgütlü dönemine girmiştir. Dünya halkları artan oranda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine ilgi duyuyor.

Buna karşı Türk faşist sömürgeciliği yeni metodlar deniyor. Özel ordu, sömürgeler valiliği oluşturuyor. İşbirlikçilerini daha fazla devreye sokuyor. Türk burjuvazisi inkarcı mantığını terketmemekle beraber, uşaklardan yararlanmak için yeni yöntemler deniyor. Türk Genelkurmaylığının Güney Kürdistan otonom güçleriyle yoğun görüşmeleri oluyor. Bütün bunlar "Misak-ı Milli"yi korumak ya da genişletmek adına oluyor.

TKSP; PKK, ERNK, ARGK'ye yönelen faşist Türk sömürgeciliği, emperyalist çevreler ve Kürt işbirlikçi saldırı ve komploların bir halkasıdır. TKSP'nin ihbarları Türk burjuva basınını süslüyor. Eksik olan K. Burkay'ın Ankara'ya gitmesidir. Ama bu durumuyla Türk faşizmine daha fazla hizmet ettiği kesin. TKSP, ihbarlarla durmadan yurtseverlerin Almanya vb. Avrupa ülkelerindeki evlerini bastırıyor. Tercüman adı altında TKSP'li MİT ajanları sorgulamalara katılıyor. TKSP'nin faaliyeti MİT'le o denli aynılaştı ki, MİT, 7 Temmuz '87 tarihinde 24.4.1987 tarihiyle Komkar adına bildiri dağıtmaktan çekinmedi.

TKSP, MİT'in görevini yerine getirdiğini ve Alman polisiyle işbirliği yaptığını gizlemiyor artık. Riya Azadi, Haziran '87 tarihinde, *"Alman polisi, Apocuları yem olarak kullanıyor"* başlığı altında yeni bir ihbar furyası başlattı. TKSP, *"PKK'nin adamları, örgüt yapısı, katillerin isim ve adresleri dahi biliniyor. Buna rağmen polis onlara karşı bir önlem almıyor"* (syf. 4) diyor ve polisi kışkırtıyor. 25 Haziran '87'de bu doğrultuda bir avuç Alman işbirlikçi ile Hamburg'da toplantı düzenledi. Raporlar verdi. MİT, Alman polisi işbirliğinin uşak halkası oldu. 27 Temmuz'da Alman polisinin ERNK taraftarları ve yasal derneklere olan saldırı ve pasifikasyon uygulamalarına katıldı...

TKSP'nin gizlenecek bir şeyi kaldı mı? TKSP, milisliğin en alçakçasını yapmaktadır. TKSP, MİT ve Avrupa polisinin piyonudur. TKSP, Kürt halkının bağımsızlık savaşına, öncü örgütüne ve yurtseverlere savaş açtığını açıkça ilan etmektedir.

TKSP'nin ihaneti, Kürdistan reformcu işbirlikçiliğinin varacağı mutlak sonuçtu. Kürt gerici milliyetçiliği, Türk sömürgeciliğine yaranmakla bir yere varamayacağı gibi, işbirlikçiliği TKSP gibi açık ajanlık ve milisliğe vardıranlar halkımıza düşmanlıklarını ilan ettiklerine göre, gerekli cevabı yine halkımızdan alacaklardır. Uşaklık her yerde nasıl mutlak sonuna varmışsa TKSP'nin kaçınılmaz sonu da odur. Hiçbir yurtsever, TKSP ihanetine kan vermemelidir. TKSP ihanetini her yerde teşhir etmelidir. Onlar halkımızın kanını emen maskeli milislerdir. Örtülü Hamidiye birlikleridir.

TKSP'li uşaklar, Türk faşist-sömürgeci efendileri ve emperyalist destekçileri bu sindirme saldırılarıyla halkımızı ve öncü gücü PKK, ERNK, ARGK'yi bir adım dahi geriletemezler. Şimdiye değin olduğu gibi, ihanet devrimci öfkemiz altında ezilecektir.

— Yaşasın PKK, ERNK, ARGK!
— Kahrolsun reformist işbirlikçilik!
— Yeni Hamidiye birlikleri TKSP'nin ihanetçi yüzünü sergileyelim!



ÇAD'DA BİTMEYEN SAVAŞ

Çad'daki halkın bir kesimi ya Arap, ya da Araplaştırılmıştır. Ayrıca, Çad'ın önemli oranda Libya ile tarihsel toprak bütünlüğü ve ihtilafı vardır. Ancak, asıl ihtilafı çıkaran emperyalistler olmuşlardır.

Libya'da 1 Eylül 1969'da yapılan orta-küçük-burjuva askeri darbesinin ardından oluşan yönetimin anti-emperyalist karakteri, etkisini en erken Çad üzerinde gösterdi.

Libya, bu tarihle, Çad'daki çatışmalara taraf oldu. Emperyalizmin planlarına karşı durdu. Diğer yandan Fransız ve gittikçe ABD emperyalistleri, Çad sorununu hem buraya yerleşmek, hem de Libya'nın anti-emperyalist etkisini kırmak için kullandılar.

1960'la Çad'daki olaylar şöyle gelişti:

1968'de Fransızlar kuzeyde Tibesti ayaklanmasını bahane ederek, bu bölgeyi işgal ettiler.

13 Nisan 1975'te, işbirlikçi Çad Birleşik Partisi - UPT iktidarına karşı, ilerici tutumu olan bir darbe oldu. UPT Başkanı Tombalay öldürüldü. Gukuni Vaddey (Tibestilerin önderi) Cumhurbaşkanı, Hissène Habré Savunma Bakanı seçildi.

1981'de ikisi arasında iç çatışmalar gelişti. Libya'nın desteklediği Habré, 7 Haziran 1982'de başkente girerek, Cumhurbaşkanı oldu. Paris Hukuk Fakültesi mezunu olan Habré'nin Fransa ile ilişkileri geliştirmesi üzerine, Libya Gukuni Vaddey'i destekledi.

1983 Haziran'ında Libya'nın desteklediği Gukuni kuvvetleri ülkenin yarısı anlamına gelen 16. paraleli geçtiler. 1985'te çatışmalar yoğunlaştı. Bu tarihle ABD ve Fransa'nın müdahalesi arttı. Fransa, ülkeye uçak, asker ve paraşütçü birlikleri soktu. 12.000 Libya ve isyancı birliklerine karşı, 7.000 hükümet askeri, 2.000 Zaire ve 3.000 Fransız askeri savaşmaktadır.

Libya'nın, hak iddia ettiği Auzu bölgesinin (100.000 km²) kuzey şeridine çekilmesiyle, Çad güçleri kuzeye ilerlediler. Gukuni'nin en son Şubat 1986'da Habré tarafına geçmesiyle, çatışmalar tekrar şiddetlendi.

1987 başlarında Çad birlikleri kuzeye doğru ilerleyip, 8 Ağustos'ta bölgeyi aldığını iddia ettiyse de, 29 Ağustos'ta Libya bölgeyi geri aldı.

Çad halkını yoksulluk içinde tutan ve bölge halklarının çıkarına olmayan çatışmaların sonuçlandırılması, Çad'ın ulusal ve ülke birliğinin kurulması ve Libya-Çad ihtilafının çözümlenmesi, ABD-Fransız müdahalecilerinin bundan vazgeçmeleri, Fransız askerlerinin ve askeri uzmanlarının ve Zaire uydu birliklerinin Çad'dan çekilmesi ve Çad-Libya halklarının itilaflarını demokratik bir şekilde halletmeleriyle mümkündür.

ÇAD'IN KISA TARİHİ ve EKONOMİK DURUMU

1800 yıllarına kadar yerel aşiret ve klan örgütlenmesi düzeyinde olan Kanem ve Bornu İmparatorluklarının elinde olan Çad ülkesi üzerinde etkin olan güçler, Arap köle tüccarları oldular.

1900'le, Fransızlar Çad ülkesine girerler. Kuzey ve Orta Afrika'da sömürgeci yayılma içinde olan Alman emperyalizmi ile Çad'ın paylaşımı üzerine anlaşan Fransızlar, 1909'da Vadai ve 1930'da da Tibesti bölgelerini işgal ederek, 1946'da Çad sömürge devletini kurarlar.

1958'de, otonomi statüsüyle, Fransızlara bağlı yerel işbirlikçi yönetim oluşturulur. 1960'da ülkeye biçimsel bağımsızlık tanınır. Gerçekte ülke, ekonomik, siyasal ve askeri olarak Fransızlar tarafından yönetilir.

Halk ve dil birliği olmayan Çad halkları, Fransız emperyalistlerinin yönetiminde dünyanın en geri ve yoksul bir durağanlığını yaşarlar. Büyük bir bölümü çöl olan ülkenin tek ihraç ürünü (ihracaatın %80'i) ülkenin güneyinde yetişen pamuktur.

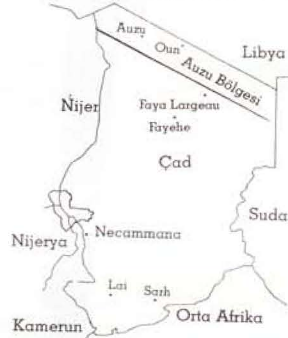
Kişi başına düşen yıllık 80 dolar gelirle, dünyanın en yoksul ülkelerinin başında gelmektedir. Çad, yeraltı zenginlikleri bakımından zengindir. Ancak, ne devlet bunları işletme güç ve olanağına sahiptir, ne de bu yönlü sanayi tesisleri vardır.

Libya ile Çad arasında son çatışmalara konu olan "Auzu" bölgesinde zengin uranyum yatakları keşfedilmiştir. Çatışmalara ve emperyalizmin gittikçe daha fazla bölgeye müdahalesine önemli oranda neden olan; tekellerin iştahını kabartan bu zenginliklerdir. Zira ülkede çıkan volfram, altın vb. madenlerin tümü Fransızlar tarafından işletilmektedir.

Fransız egemenliği altında, ülkenin toplumsal durgunluk ve geriliği aşılmadı. Nüfusun %85'i kırsal alanda olup, ilkel olarak yapılan tarımda çalışmaktadır. Sanayide çalışan %7'si ise ancak birkaç işçi çalıştıran ve Fransızlara ait olan küçük işletmelerde istihdam etmektedir.

Fransızlar, sınırlı aydın ve kabile egemenlerinden işbirlikçi oluşturup, hem halksal ayrılıkları, hem de sınıf çelişkilerini körüklediler.

ÇAD HAKKINDA KISA BİLGİLER



Nüfusu: 5,2 milyon
Yüzölçümü: 1.284.000 km²
Başkenti: Necammana (nüfusu: 260.000)
Çad'da yaşayan halklar:
%15 Araplar (kuzeyde)
%38 Araplaştırılmış halklar
%25 Sanalar (güneyde)
%20 Çadlılar (güneyde)
%2 Tibestiler (kuzeyde)
Dinler:
%52 Müslümanlar
%43 Animistler (yerel dinler)
%5 Hıristiyanlar
Resmi dil: Fransızca
Yerel dillerden egemen olan: Arapça

Emperyalizm, yoksulluğu ve geriliği Afrika halklarının kaderi haline getirmek istiyor

Dünyanın En Yoksul Ülkelerinden Burundi'de Askeri Darbe Oldu

1884-85'te ülke, Alman emperyalizminin eline, 1914-18 emperyalist savaşı ardından da, Belçika'nın egemenliğine geçer. Belçika, 1962'de burayı krallık yapar. 1966'da Michel Micombero darbe yapar. Bu, etnik ayrılıkları önleyemez, aksine körükler. Hutu halkından, 1965'te 200.000, 1972'de 80.000 kişi öldürülür.

1976'da Albay Jean-Baptiste Bagaza darbe ile iktidar olur. Bagaza, Ulusal Birlik ve İlerleme Partisi'ni kurar. Önüne radikal hedefleri ve sosyalizmi koyan Bagaza, yoksulluk, gerilik ve emperyalizme bağımlılığı aşamaz. Emperyalist egemenlik henüz, klan düzeyinde olan iki halklı ülkede, etnik çatışmaları başlatmıştır. Ayrıca işbirlikçi egemenleri yetiştirmişlerdir. Emperyalistler, Hutu çoğunluğuna rağmen, Tutsi egemen azınlığını yönetimde etkin kılarak, etnik çatışmaları derinleştirmişlerdir.

Bagaza, Avrupalı misyonerleri kovmasına rağmen, bu, bağımlılığı aşmaya yetmez. Afrika'nın çoğunda görülen, enternasyonalist sosyalizmden apayrı bu yerel nasyonalist sosyalizm, kısa sürede yozlaşarak bağımlı ve gerici diktalara dönüşmektedir.

Böylece darbeler birbirini izler. Nitekim Bagaza, Fransızca konuşan ülkelerin Kanada'da yapılan zirvesine katılmak üzere ülkesinden ayrıldığında, beklenen darbe geldi.

4 Eylül 1987'de Binbaşı Buyoya darbeyle yönetime el koydu.

Bu, dünyanın gözlerinden uzak, yoksul ve küçük kara Afrika ülkesinin kaderi, emperyalizmin keyfi talan alanı olan diğer Afrika ülkelerininkinden ayrı değildir.

Nüfusu: 4,9 milyon
Yüzölçümü: 27.834 km²
Başkent: Bucumbura (240.000)
Halklar: %80 Hutu
%14 Tutsi
Dinler: %68 Hıristiyanlar
%24 Animistler
%8 Müslümanlar
Resmi dil: Fransızca
— Sanayisi yoktur. Nüfusun %5'i küçük sanayi işletmelerinde çalışıyor. %84'ü kırsal kesimde olup, oldukça dağınık birimler halindedir. Kırsal kesim, sağlık, sosyal yardımdan tamamen yoksundur. Yaş ortalaması 47'dir.
— Toplum geri olup, klan-aşiret örgütlenmesi içindedir.
— Ülke ihracaatının %95'i kahvedir.

Güney Afrika Halkının Irkçı Yönetime Başkaldırısı Dinmiyor

Güney Afrika'da işçiler ne durumda

28,4 milyonluk Güney Afrika'nın 19,4 milyonu yerli zenci, 3,9 milyonu ülkeye hükmeden beyaz azınlık, 2,9 milyonu melez, 0,9 milyonu Hintli, 1,28 milyonu komşu ülkelerden gelen çoğu işçi olan göçmenlerden oluşmaktadır.

Her haktan yoksun zencilerin 7 milyonu homeland denilen gettolarda tutulmaktadır. 3 milyon işsizin bulunduğu Güney Afrika'da, her yıl 400.000 civarında yeni işgücü pazara akıyor.

Irkçı rejim ve ardındaki emperyalistlere karşı bağımsız demokratik bir Güney Afrika için mücadele eden zenci halk, birçok örgütü bünyesinde toplayan Afrika Ulusal Kongresi (ANC)'de geleceğini temsil ediyor.

1984'ten bu yana 2000 insan iç çatışmalarda ölmüştür. Irkçı rejim zencilerden işbirlikçi oluşturarak ve bunları halka saldırtarak siyasal cinayetler işliyor. Şimdiye kadar ANC'nin 500 civarında yönetici ve üyesi, suikast ve komplolarda öldürülmüştür. Halen 32 üye yönetici tutuklu olarak haklarında verilen idam cezasının infazını beklemektedir.

ANC'nin, Irkçı rejimle görüşmeler için öne sürdüğü koşullar; ANC'nin yasallaşması, Nelson Mandela'nın



serbest bırakılması, polisin getolardan çekilmesi ve sıkıyönetimin kaldırılması.

Maden işçileri grevi siyasal başkaldırıya dönüştü

4 Ağustos 1987'de 600.000 işçi üyeli "Ulusal Maden İşçileri Sendikası" (NUM)'un 340.000 üyesi, 48 maden ocağında grev ilan ettiler. Maden işçileri haftalık 50 saat olan iş saatlerinin düşürülmesini, çalışma koşullarının düzeltilmesini ve %30 ücret artışını öne sürdüler.

Grev, Irkçı yönetimi sarstı. Çünkü, Güney Afrika'nın ihracaatının %70'i madendir. Bunun %50'sini altın oluşturmaktadır. Günlük 12 milyon dolarlık üretimiyle Güney Afrika, dünyanın en büyük altın üreticisidir. Her yıl maden ocaklarındaki iş kazalarında 800 siyah işçi ölmektedir. Ayrıca beyaz işçiler, kıyaslanmayacak düzeyde ücret ve sosyal hak ayrıcalıklarına sahiptirler.

Grev sadece Irkçı rejimi etkilemiyordu. Madenlerin çoğu İngiliz, Alman, ABD vd. emperyalist tekellerin elindeydi. Örneğin Batı Almanya'nın düşmesine rağmen, Güney Afrika'daki yatırımları 1985'te 1,2 milyar Mark civarındadır. Madenlerdeki grev, uluslararası altın piyasasını doğrudan etkiliyordu.

Irkçı rejim, başta grevi yasa dışı ilan etti. Önerilen %30'luk ücret artışını %17-24 arasında karşıladı. Grev kırıcıları örgütledi. Çıkan çatışmalarda çoğu işçi on kişi öldürüldü. 500'ü yaralandı. Yüzlerce siyah işçi tutuklandı. Sadece bir madende 400'ün üstünde işçi tutuklandı. 50 000 kişi işten atıldı.

Grev yaygınlaştı. Diğer madenlere ve halka yansıdı Irakçı rejime karşı siyasal bir karaktere dönüştü. Binlerce zenci işçinin kararlılığı karşısında Irkçı rejim geri adım attı. İşçilerin istekleri büyük ölçüde yerine getirilince grev sonuçlandı.

Bir daha ortaya çıktı ki Güney Afrika halkı kesinlikle köle kalmayı kabul etmeyecek. Irkçı rejim ve ardındaki emperyalizme karşı kurtuluş direnişi Güney Afrika zenci halkının önündeki tek yoldur.

Türk Burjuvazisinin "Referandum"...

Baştarafı 6. sayfada

ile Demirel arasında seçim bizim işimiz değil" belirlemeleriyle devrimci-demokratik propaganda yürütüldü. Kitlelerin dikkati devrim ve kurtuluş sorununa, bunun için mücadeleye çekildi.

Böyle bir mücadele ardından 6 Eylül günü, hedeflenen oylama yapıldı. Sözde amaçlarına ulaşan "evetçiler" tarafından bile sonuç, "kim kazandı?" sorusuyla noktalandı. Kendilerini "demokrasi havarileri" göstermeye çalışanlardan Demirel'ler, Ecevit'ler sonuçta bir açıklama bile yapamazlarken, TKP gibi uşaklar "evetin az çıkmasını protesto eden bildiriler" dağıtacak kadar şaşkınlaştı, alçaldı. Referandum denen oyunda iki milyondan fazla oy kullanılmadı, bir o kadarı da geçersiz sayılacak biçimde kullanılarak rejim protesto edildi. Kürdistan'ın biçok alanında oy sandıkları gerillalar tarafından yakılarak rejim protesto edildi. Kitleler ve gerçekten halkın çıkarını savunan güçler, böylesi önemli sonuçlarla rejimin referandum aldatmacasına karşı bilinçli tutumlarını gösterdiler.

Belli ki, Türk burjuvazisi ve onun faşist-sömürgeci rejimi, "referandum" gibi bir oyuna isteyerek başvurmadı; böyle bir şeye açıkça zorlandı. Onu böyle bir sahtekarlığa başvurmaya götüren güç, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin katettiği hızlı ve büyük gelişmeydi. Kürdistan'da yükselen gerilla savaşı ve bu temelde boyutlanan ulusal kurtuluş mücadelesi, faşist-sömürgeci Türk devletine ağır darbeler vurarak, onu işlemez hale getirdi. Rejimi ciddi siyasal ve askeri bunalımlar içine soktu. Burjuvazi ve faşist klikler arasındaki çelişkiyi derinleştirdi. Sadece Kürdistan'da değil, bununla birlikte Türkiye'de de kitleleri derinden etkileyerek, faşizme karşı işçi, gençlik kitleleri içinde ve zindanlarda mücadelenin gelişmesine yol açtı. Kitleler nezdinde en önemli siyasal konu haline gelerek, halka kurtuluş yolunu ve cephesini açıkça gösterdi. İşte böyle önemli gelişmeler karşısında açık bir çaresizlik ve çözümsüzlük içine düşen faşist-sömürgeci rejim, mecliste çözümlediği bir olayı kitlelere götürerek yeni bir oyun oynamak, esasında günü, kısmi bir süreci kurtarmak istedi.

Burjuvazi ve faşist-sömürgeci rejim, referandum gibi oyunla kitlelerin dikkatini sahte yönlere çekmeyi, bu yönde geliştirdiği propagandayla Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin halk kitleleri üzerindeki etkisini kırmayı, azaltmayı, kitlelerin dikkatini açlık, baskı, işsizlik gibi temel sorunlardan uzaklaştırmayı ve artan kitle muhalefetini kendi partileri şahsında rejime kanalize etmeyi amaçladı. Aylarca süren propagandanın ve Kürdistan'a dört bir koldan dezenlenen seferlerin nedeni buydu. Ancak Kürdistan'da bu dönemde daha da yoğunluk kazanan gerilla eylemleri, rejimin bu oyununu bozarak, halk kitlelerine daha geniş ve etkin yansıdı. Böylece rejim, referandumla amaçladığı en önemli bir sonuca ulaşamamış oldu.

Faşist-sömürgeci rejimin diğer önemli bir amacı da, böylece yüzüne "demokrasi" maskesini biraz daha çok geçirmek, iç ve dış kamuoyuna nasıl "adım adım demokratikleşme yolunda" olduğunu göstermek ve böylece kamuoyunu aldatarak artan teşhir ve tecritini önleyip, kendini güçlendirmekti. Oylama sonuçları çok kısa vadeli olarak çözümsüzlük içindeki burjuvazi için belki de mümkün olan en iyi sonuçları verdi ve emperyalist efendilerinde sınırlı bir umut uyandırdı. Ama, uzun vadeli olarak önemli bir sonuç alamadığı, hatta kendi içinde çelişkilerinin daha da derinleştiği akıllı sözcüleri tarafından bizzat ifade edilen gerçekler oldu. Ayrıca kendisini son derece haklı, meşru ve önemli bir olgu olarak dayatıp gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, faşist-sömürgeci rejimin "demokrasiye geçmekte olduğu" yalanını da yerle bir etti. Uluslararası alanda, rejimin referandum aldatmacasına karşı, "demokratik olabilmek için Kürt sorununda adil bir çözümün gerçekleştirilmesi gerekiği" açıkça ilan edildi.

Faşist-sömürgeci rejim bir oyunla, 1982'de "hayır" diyenleri bu sefer "evet" dedirterek kendini onaylatmayı, devrimci-demokratik muhalefeti faşizmin sınırları içine çekerek tasfiye edip, böylece kendini daha da güçlü hale getirmeyi amaçladı.Sahtekarca, hala "devrimci" olduklarını söylemeye çalışan tasfiyeciler ve uşaklar, "evet" kampanyasıyla faşizmin onanmasına katılarak, yüzlerini iyice açığa vurdular. Referandum, bu açıdan da çok önemli bir ayıraç oldu; turnusol kağıdı gibi herkesin rengini açıkça belirledi. Cepheleri iyice netleştirdi. Bir yandan PKK öncülüğünde Kürdistan'dan yükselen halkın devrimci-demokratik cephesini hala açıkça gösterirken, öte yandan tüm tasfiyeci ve uşakları burjuvazinin safına ve faşist rejimin içine gönderdi.

Şimdi, referandumun yarattığı ortamda burjuvazi ve faşist-sömürgeci Türk diktatörlüğü yeni bir sahtekarlığa, *sözde yeni bir seçime* yönelmektedir. Hiç olmazsa birkaç ayı da böyle kurtarmak ve yaşanmaz ortamda kitlelerin dikkatini başka yönlere çekerek kendisini yaşatmak istemektedir. Yoksa gerçekten rejimin hayat damarları iyice kurumuştur ve normal yollarla kendisini yaşatamamaktadır. "Evetçi" tasfiyeciler ve uşaklar, şimdi de faşizmin içinde hareketlerini İnönü'lerin ve Ecevit'lerin seçim başarısı için sürdürecekler.

Kürdistan'da ve de Türkiye'de emekçi halk kitleleri bu sahtekarların ve burjuva uşaklarının yalanlarına karşı uyanık olmalı ve bunların sahte sözlerine aldanmamalıdır. Mevcut koşullarda seçime katılmak ve bu partilere oy vermek burjuvaziye hizmet etmek ve faşizmin [illegible]lenmesine alet olma[illegible]. Emekçi halkın çıkarı sadece kurtuluş için mücadeledir. Kürdistan'dan yükselen ve Türkiye'ye de yayılmaya başlayan devrimci direniş savaşındadır. Kürt ve Türk, tüm emekçi halkımızın yolu; kendi kurtuluşunu sağlayacak tek yol olan bu mücadeleye katılmak, desteklemek ve birleşerek faşist-sömürgeciliğe karşı daha çok savaşmak olmalıdır.

Türk burjuvazisinin ve onun tasfiyeci uşaklarının seçim aldatmacasına karşı çıkalım! Kurtuluşumuz için devrimci direniş savaşında tüm güçlerimizi birleştirelim!

Bir Daha Olof Palme Olayı...

Baştarafı 7. sayfada

oyuna başvuruyor? Hürriyet, patlamış davul gibi, durmadan *"Avrupa'da geniş yankı yaptık"* diyor. Belli ki, bazıları yankı olmasını istiyor. Bir şeyler gizlemek istiyor.

SÄPO sonuca gitti. Katil, son bir hafta belli oldu. Ve katil SÄPO'nun elinde bir MİT mensubu. Bunu CIA da, Alman istihbaratı da biliyor. Her şeyi açığa çıkaracak bu gelişme örtülmek isteniyor. İlgili devlet yetkilileri bunun telaşı içindeler.

Daha önce M. Ali Ağca'nın da MHP içinde MİT elemanı olarak tutulduğu, MİT tarafından yurtdışına çıkarıldığı ve CIA tarafından yönlendirilerek Papa'ya suikast yaptığı biliniyor.

Bu yeni provokasyonla PKK ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini töhmet altında bırakmaya gelince, bunu asla beceremeyeceklerdir.

Satılık Kürt uşaklara fazla bir şey demeyeceğiz. Onlar, ihaneti yaşıyorlar ve bedelinin de ne olduğunu gayet iyi biliyorlar.

Faşist Türk Sömürgeciliği ve emperyalist destekçilerine gelince; bunlara cevabı PKK-Avrupa Temsilciliği'nin bildirisinden (3.9.1987) aktarıyoruz:

"Bu güçlerin, 'denize düşenin yılana sarılması' gibi, yeniden Palme olayına sarılmaları, onların, Partimiz önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısındaki acizliklerinin, zayıflıklarının ve çıkmazlarının bir sonucu ve en açık göstergesidir. Ulusal direniş mücadelemizin 1987 atılımı karşısında Türk faşizminin, Alman emperyalizminin ve diğer gerici ve işbirlikçi güçlerin, her türlü vahşeti ve polis yöntemini kullanarak aylardır halkımıza uyguladıkları baskı ve tehdit politikasının iflas ettiğini gösterir. PKK önderliğinde sımsıkı kenetlenen Kürdistan halkı, Kürdistan'da ve Avrupa'da kahramanca direnerek bütün emperyalist ve sömürgeci-faşist saldırı ve komploları yenilgiye uğratmayı bilmiştir. Şimdi düzenlenmeye çalışan bu sahte ve gözle görülür komployla, Türk faşizmi sorunlarını daha çok emperyalist efendilerine yıkarak biraz rahatlamak; Almanya, İsveç gibi emperyalist devletler de PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısındaki yenilgi ve acizliklerini gizlemek istemektedirler.

PKK'nin önderlik ettiği halkımızın haklı mücadelesi karşısında bütün emperyalist ve sömürgeci komplolar boşa çıkmaya mahkumdur. Bu tür oyunlar, sadece sahiplerinin PKK ve önderlik ettiği mücadele karşısındaki aczini gösterir. Ve PKK'ye karşı her türlü saldırı ve komplo, sadece sahiplerini çıkmaza ve acze sokar.

Partimiz ve O'nun önderliğinde sımsıkı birleşen halkımız, haklı ulusal kurtuluş mücadelesini sürekli geliştirerek, her türlü komployu boşa çıkarmasını bilecektir. Bu en demokratik ve insani mücadelesinde tüm ilerici güçleri dayanışmaya, emperyalist ve faşist saldırganlığa karşı ortak mücadele etmeye çağırır."

Otuz Yıldır Türk Sömürgeciliğini...

Baştarafı 13. sayfada

lar diyebilirim. Bu durumu bilen subaylar da, askere baskı yapar. Sigara içimini yasaklar. Askerlere çeşitli cezalar verirler. Ama ceza alan asker, oradan ayrılacağı için daha da mutlu olur. Artık ne kadar ceza alırsa alsın, onun için önemli değildir. Çünkü, devrimcilerle karşılaşmayacaktır nihayet.

Zaten askerlerin inanç diye bir hisleri de yoktur. Yaptıkları en yoğun şey, saymadır. Devrimcilere hedef olmadan, günleri nasıl geçirecekler; hep bunu düşünürler. Veya buradan ne zaman, nasıl kurtulacaklarına ilişkin dualar ederler. Kurtulduklarında da, analarından yeni doğmuşlardır sanki... Oğlu burada olan anne ve babalar da, artık onu bir daha göremeyeceklerine inanırlar. Kürdistan'a gelen askerler, korku ve panik içerisindedirler. Cehennemi görür yaşamında. Tüm akrabaları telkinde bulunur ona, "kendini iyi sakla", "onlara karışma" derler ona. Asker zaten bunu yapacaktır, yaşamak istiyorsa...

Her fırsatta askerler, emir kulu olduklarını, mecbur tutulduklarını söylemekte ve hedef olmamak için yakarmaktalar. Çoğu zaman gereksiz olarak, sınır boylarında silahlarını ateşlemekteler ki, ertesi gün subayların gözüne girsinlar diye. Gerçekte ise devrimciler geçtiklerinde hemen saklanmaktadırlar. Bazen geceleri askerler pusularını terkediyorlar ve iç alanlarda kendilerini saklıyorlar. Kısacası Türk askerinin korkusu son safhadadır...

Kaçan askerlerin sayısı da yoğuncadır. Firarlar olağan hale gelmiştir. Özellikle Suriye'ye kaçmalar artmış bulunmaktadır. Suriye'ye kaçanların kimisi kendini kurtarabiliyor, kimisi de geri iade ediliyor. Şunu da belirtmek gerekir, az da olsa aralarından yurtsever ve demokrat olanlarına rastlamak olasıdır. Diğer tarafta ise, köpekten beter saldırgan ve karagözlü unsurlar da vardır.

Asker çatışma yaşadığında, eğer ilk darbeyi vuramamışsa hemen yüzü koyun toprağa kapanır ve kendini kımıldatmaz. Yaptığı tek şey havai fişeklerini ateşlemesi oluyor. Kafayı kaldırmaya cesaret edemez, çatışmayı sürdürme cesaretinde bulunamaz. Zaten asker iyi bilir ki, kafayı kaldırsa yer kurşunu beynine. Dolayısıyla asker, devrimcilerin geçip gitmesi için dualar eder ve çatışmadan kesinlikle kaçınır çoğu anlarda...

DEVAM EDECEK

Impressum:
M. Atar
Göttinger Chausse 75
3000 Hannover 91

Yazışma Adresi:
Feyka-Kurdistan
Postfach: 153
5300 Bonn 1

Ödeme Adresi:
BfG.- Bonn
Konto Nr: 1205242100
BLZ: 38010111

Norveç	6.- nkr.	Danimarka	8.- dkr.
Fransa	6.- ff.	Avusturya	18.- s.
İsviçre	2.50 sfr.	İngiltere	0.80 £.
İsveç	6.- skr.	Hollanda	3.- hfl.
Avustralya	3.- $	Belçika	60.- bfr.

BİLANÇOYA ŞERÊ RİZGARİYA NETEWÎ JÎ 15'Ê TEBAXÊ 1986'Ê HEYA 15'Ê TEBAXÊ 1987'Ê



Mêtinger lêdanên mezin girtin

— Di vê domanê de bêhtirî 200 pozberiyên çekdarî di nav hêzên ARGK û ên dijmin de derketin.

— Behtirî 90 kemîn û daf li pêşiya leşker û çetên xayin ên dijmin hatin vegirtin.

— Zêdeyî 120 êrîş çûn ser dijmin.

— Encama xebatên propaxendeyî de, bi sedan parêzkarên gund birabirin, bi sedan çek ji destên xwe berdan û revîn, bi sedan xwe dan destê hêzên ARGK. Li gelek deran keyên gundan mohrên xwe li mêtingeran vegerandin. Bi dehan milîsên dijmin, dev ji dijmin berdan û xwe gihandin şoreşê. Dest li ser çekên bêhtirî 100 milîsan hat danîn.

— Li dijî sazî û hacetên aborî ên dijmin 35 êrîşên herifandinê (sabotaj) pêkhatin. Xusarê dijmin giha 100 milyar Lirên Tirkî.

— Navendên bajarên Dêrsim û Bêtlîse 2 caran, bajarên Nazimiye, Serhed (Kars), Xozat, Qilaba (Uludere), Cilavuz (Susuz), Aralik, Nisêbînê, Kosar (Kiziltepe), Tatvan, Şirnex, Cezîra Botan û Gercewsê jî carek hatin vegirtin. Bi hezaran civîn li gundan hatin çêkirin. Weşan û belavok hatin belavkirin.

Encama hundabûnên dijmin nola jêrîne

— Taliya êrîş, daf, vegirtin û şerên çekdarî de, 4 binbaşî, 6 üstegmen, 3 astsubay, 2 başçavîş û gişt bi hevre bêhtirî 400 endamên artêşa dijmin hatin kuştin. 200 birîndar ketin. 130 ji yên hatin kuştin, endamên hêzên taybetî bûn.

— 375 sîxur û noker hatin kuştin, 100 jî birîndar ketin.

— Li bajaran jî, komîserek û 5 polês hatin kuştin, bêhtirî 10 polêsan jî birîndarketin.

Êrîşên herifandinê

— Li Kirikkale êrîşek çû ser fabrîka çekan. 2,5 ton TNT peqî, avahiyeka 3 qat hilweşî. Rûdanê de 7 kes mirin, 25 kes birîndar ketin.

— Li Elkê (Beytûşşebap) êrîşek çû ser şantiya rêçêkirinê. 2 heb dozer hatin şewitandin, kompresorek ji çiyê xwar ve hate avêtin.

— Li Qilaba (Uludere) êrîşek çû ser bêbext Ferhanê Tamer. Li gundê Hozê 3 xaniyên welatfiroşan hatin şewitandin. Cebilxana dijmin a li vî gundî hate peqandin.

— Roja 4'ê Êlûnê '86'ê li Elkê êrîşek çû ser şantiya rêçêkirinê li gundê Kovankaya. Hemû hacet hatin şewitandin.

— Roja 14'ê Elûnê '86'ê, şantiyeka din li Elkê hat vegirtin. 3 hacet hatin şewitandin.

— Roja 18'ê Êlûnê '86'ê êrîşek çû ser derdora Çine, li dora gundê Üzümcü navça Elkê. Şantiyek hat vegirtin. Buldozerek ji çiyê xwar ve hate avêtin. Dest li ser gelek dînamîtan hat danîn.

— Roja 19'ê Cotmehê êrîşek çû ser barêgeha radar li bajarê Mêrdînê. Bireka mezin ji radarê hat herifandin.

— Erîşek çû ser îstasyona benzînê li bajarê Samsurê (Adiyaman) a serekê partiya ANAP. İstasyon hat şewitandin. Xusarên diravî gihan çend milyon Lirên Tirkî.

— Li Qilaba êrîşek çû ser gundê Taşdere. Xaniyê Sîxur Nasir Kaya hat şewitandin.

— Hefta yekemîn a meha Cotmehê de, li êrdima Okçular-Depê (Karakoçan) hacetekî rêçêkirinê hat tunekirin.

— Roja 29'ê Cotmehê 1986'ê, li nêzîkî karakola gundê Suvêren navça Daraxînê (Genç), êrîşek çû ser ocaxa madenê. 2 hacet hatin hilweşandin, dest li ser gelek hacetan jî hat danîn.

— Li gundê Ziyaret navça Araban bajarê Dilukê (Entep) pêşmergan êrîşek birin ser xeta boriyên petrolê a Tirkiyê û İraqê. Bi buhatiya milyonan Lirên Tirkî, dijmin zerar girt. Weke ku dijmin duxuyankirî, 450 varîl petrol telefbû.

— Roja 24'ê Mijdarê '86'ê êrîşek çû ser şantiya Taşdelen di navbera navçên Qilaba û Şirnaxê. 4 hacet û jeneratorek hatin şewitandin.

— Roja 28'ê Mijdarê li nêzîkî Qilaba êrîşek çû ser şantiyekê. 3 dozer hatin bombekirin.

— 10'ê Çilê '87'ê êrîşek çû ser hacetên rêçêkirinê. Dozerek, mekîneke berfê û gelek hacetên din hatin xirakirin.

— Roja 5'ê Adarê '87'ê êrîşek çû ser çiftlika dewletê li navça Serêkehnî (Ceylanpinar). Bêhtirî 200 traktor hatin şewitandin.

— Roja 13'ê Adarê '87'ê hêzên ARGK êrîşek birin ser santrala kehreban li navbera navçên Afşîn û Elbistanê.

— Hefta yekemîn a meha Hezîranê de, êrîşek din çû ser çiftlika dewletê li Serêkehnî. Zevî hatin şewitandin û xusarên diravî gihan milyonan ji Lirên Tirkî.

— Roja 21'ê Hazîranê '87'ê êrîşek çû ser gundê Pinarcik navça Mehsertê (Omerlî) bajarê Mêrdînê. 5 xaniyên çetên milîs hatin hilweşandin.

— Li mezra Orencik navça Şemzînan êrîşek çû ser şantiyekê; 2 dozer û 2 kamyon hatin şewitandin.

— Li navça Nisêbînê êrîşek çû ser xeta tirênan a bi navê "Haydarpaşa-Baxdad". Pira bi navê "Pira Almanan" hat firandin.

— Li mezra Çinarlik gundê Taşlî di navbera Midyad û Nisêbînê, êrîş çû ser şantiyekê. Hemû hacetên rêçêkirinê hatin tunekirin. Greyderek, dozerek, mekîneki kevir qulkirinê, 2 kompresor û bangêrek hatin tunekirin.

— Roja 10'ê Tirmehê li qopaniya Kerboran navça Midyadê êrîşek çû ser saziya dehlûdewiyan a bajarê Mêrdînê. Ambareka êzingan hat şewitandin. Dijmin bi buhatiya 20 milyon Lirên Tirkî zirar girt.

— Li navça Hezexê (İdîl) minîbuseka welatfiroşekî hat şewitandin.

— Erîşek çû ser gundê Gûzeltepe navça Daraxînê. 11 xanî û 300 sewal hatin îmhekirin. 20 komên giya jî hatin şewitandin.

— Êrîşek çû ser şantiyeka li nêzîkî gundê Selenk navça Gexi. Greyderek û 5 kamyon hatin şewitandin.

— Li gundê İslamkoy û qopaniya Taşburun li navça Aralik bajarê Serhedê êrîş çûn ser şantiyan. Hacet gişt hatin tunekirin.

— Li Doxubeyazîdê êrîşek çû ser şantiyekê. Hemû hacet hatin şewitandin.

— Li navça Cilavusê (Susuz) bajarê Serhedê êrîşek çû ser avahiya dadgehî. Avahî hat şewitandin.

— Li gira Karacadax bajarê Serhedê ambareka dewletê hat şewitandin.

— Li gundê Kayabal navça Pûlûmûr xanîkî welatfiroşekî hat şewitandin.

— Êrîşek çû ser saziya kromê li gundê Baxirpaşa navça Pûlûmûr. Hacetên barkirinê, kepçeyek, komyonek û 2 razanxane hatin şewitandin.

— Êrîşek çû ser şantiyeka li ser rêya navça Pûlûmûr. Hemû hacet hatin tunekirin. Dure jîpeka PTT'ê (postxanê) hat şewitandin.

— Li Dêrîka Çiyayê Mazî dest li ser 30 milyon Lirên Tirkî hat danîn.

— Li navça Erxenî bajarê Amadê (Diyarbekrê) êrîşek çû ser avahiyên dewletê. Gelek avahî xusarên mezin girtin.

— Hinek ji avahiyên dewletê li navça Kosarê (Kiziltepe) hatin texrîpkirin.

— Li nêzîkî Girekamo (Silopî) êrîşeka herifandinê çû ser xeta boriyên petrolê a Tirkiyê û İraqê.

— Roja 27'ê Tirmehê li Şemzînan erîşek çû ser şantiyekê. 2 dozer û komyonek hatin tunekirin.

— Roja 12'ê Tebaxê '87'ê êrîşek çû ser tunela bajarê Ruhayê (Urfa). 5,5 ton dînamît hat peqandin. Mêtinger xusarên gelek mezin girtin. Ev tunel perçek ji proja GAP'ê bû.

Livbaziyên pêkhatin

— Roja 12'ê Tebaxê '86'ê kemînek li Ortabax-Qilaba hat vegirtin. Binbaşiyek, astsubayek, çavîşek û 20 serbaz hatin kuştin, 12 jî birîndar ketin.

— Meha Tebaxê '86'ê de li gundê Ortabax 3 bêbext hatin kuştin, 2 jî birîndar ketin.

— Meha Tebaxê de li Qilaba û Şirnexê 6 welatfiroş hatin kuştin.

— Meha Tebaxê de êrîşek çû ser gundê Ayanoxlu navça Gexi. Sîxur-glîkar İbrahîm Sertel hate kuştin.

— Roja 23'ê Tebaxê li gundê Zerxelê navça Depê keyê gund ê sîxur hat kuştin.

— Roja 23'ê Tebaxê şerek li mezra Golan gundê Zêvikan navça Depê derket. Serleşkerek û 2 serbaz birîndar bûn.

— Destpêka meha Êlûnê de êrîşek çû ser gundê Sever navça Xanî bajarê Amadê. Sîxur-glîkar Ubeyt Sana hat kuştin.

— Şerek li gundê Kavakgolu navça Dihê (Êrûhê) derket. Parêzkarê gund Selîm Erdem hat kuştin.

— Di navbera gundên Torentepe û Kutlubey, qopaniya Akarsu navça Nisêbînê kemînek li pêşiya yekîtiyeka cenderman hat vegirtin. Cendermek hat kuştin, yek jî birîndar ket.

— Li navenda bajarê Çolamêrgê (Hekkarî) êrîşek çû ser avahiyên polêsan. Yek hate kuştin, yek jî birîndar ket.

— Keyê gundê Karnê navça Şirnexê û kurê wî ê sîxur hatin kuştin.

— Roja 20'ê Êlûnê '86'ê êrîşek çû ser navça Ovacikê. Komisêrek û alîkarê wî hatin kuştin, polêsek jî birîndar ket.

— Roja 27'ê Êlûnê '86'ê li gundê Kayalibax bajarê Bêtlîsê şerek derket. Milîsek birîndar ket.

— 28'ê Êlûnê li Çalê (Çukurca) sîxur Yusuf Demîr hat kuştin.

— Roja 30'ê Êlûnê li gundê Basosin navça Şemzînan kemînek hat vegirtin. Cemsek hat tunekirin. Astsubayek, 4 serbaz û bêbextek bi navê Kerîmxan hatin kuştin.

— Taliya meha Êlûnê li Şemzînan çetek hate kuştin, yek jî birîndar ket.

— Keyê gundê Zogbirim navça Hazro bajarê Amadê, ku kuştîwarê 3 şoreşgeran bû, hat kuştin.

— Li gundê Şeglat navça Licê endamê MÎT'ê Selahattin Yargi hat kuştin.

— Di şerekî de ku li Kosarê bi hêzên dijmin re derket, 2 serleşker û 3 serbaz hatin kuştin.

— Li dora gunde Golek navça Mazgirt êrdima Dêrsimê, astsubayek û 2 serbaz hatin birîndar kirin.

— Li mezra Hopikê qopaniya Geyiksu li Dêrsimê, êrîşek çû ser serleşkerên dijmin. Yek hat kuştin, yek jî birîndar bû.

— Li navça Mehsertê 2 serbaz hatin kuştin.

— Li gundê Tinatê navça Nisêbînê 2 endamên hêzên taybetî hatin kuştin.

— Bêbextek bi navê Alî Temiz li gundê Alaçinar navça Mazgirtê hat kuştin.

— Li Samsurê sîxurek hat kuştin.

— Li gundê Herkî-Bêdav li Şemzînan welatfiroşek hat kuştin, yek jî birîndar ket.

— Li gundê Basfaf navça Dêcle parêzkarê gund Adem Karadeniz hat kuştin.

— Li gundê Dedebax navça Daraxînê 2 sîxur birîndar ketin.

— Li Nisêbînê 5 sîxurên dijmin hatin kuştin.

— Li navça Tuzluca bajarê Serhedê sîxur Zahir Gültekin hat kuştin.

— Keyê gundê Dabakli navça Dihê, sîxur Mehmet Saîd Kurbaxa hat kuştin. 2 parêzkarên gund jî birîndar ketin.

— Li Elkê 7 serbazên dijmin hatin kuştin.

— Li gunde Yenisoxût navça Ovacikê sîxur Alî Riza Polat hat kuştin.

— Cotmehê de li dora "Atapark" bajarê Çolikê (Bingol) kemînek hat vegirtin. Polêsek hat kuştin, yek jî birîndar ket.

— Cotmeh '86'ê de êrîşek çû ser Cezîra Botan. Yûzbaşîyek û serleşker hatin kuştin.

— Roja 1'ê Cotmehê li Zozanên Salo, dora gundê Ortaklar navça Şemzînan dafak hat vegirtin. Çawişekî cenderman û parêzkarekî gund hatin kuştin, 4 serbaz jî birîndar ketin.

— Roja 12'ê Cotmehê '86'ê li gundê Cûniver navça Şemzînan welatfiroş Îsmaîl Çalvarî û kurê wî hatin kuştin.

— Roja 15'ê Cotmehê '86'ê li gundê Îkiler navça Mehsertê gerokeka parêzkarên gund rastî mayinekê bû. 5 parêzkarên cahş hatin kuştin.

— Roja 18'ê Cotmehê li gundê Urak navça Dêcle şerek derket. Parêzkarek hat kuştin, ûstegmenekî cenderman birîndar ket.

— Roja 20'ê Cotmehê li Samsurê sîxurek hat kuştin.

— Roja 20'ê Cotmehê li Sêrtê sîxurek hat kuştin

— Roja 20'ê Cotmehê li dora Şenyurt navça Kosarê êrîşek çû ser cendirmên dewriyê. Onbaşîyek hat kuştin, serbazek birîndar ket.

— Roja 21'ê Cotmehê li dora êrdima Dikboxaz navça Dihê êrîşek çû ser cendirman. Yek hat kuştin, yek jî birîndar ket.

— Roja 28'ê Cotmehê li gundê Doxrular navça Daraxînê glîkar Azîz Oktay hat birîndar kirin.

— Roja 16'ê Mijdarê li gundê Gelîncik navça Dêcle parêzkar Abdullah Avşar hat kuştin, kurê wî jî birîndar ket.

— Roja 25'ê Mijdarê li Dihê parêzkarek hat kuştin.

— Roja 25'ê Mijdarê li Şirnexê 2 serbaz û sîxurek hatin kuştin.

— 27'ê Mijdarê li gundê Güleçler navça Şirnexê şerek bi hêzên dijmin re derket. Serbazek hat kuştin.

— 9'ê Kanunê li nêzîkî gundê Kirkpinar navça Dêcle şerek bi hêzên dijmin re derket. Sîxur Mustafa Akbaz hat kuştin.

— 17'ê Çilê '87'ê li gundê Sekî navça Gercewşê 10 parêzkarên gund hatin kuştin.

— 22'ê Çilê li gundê Ortabax navça Qilaba 8 parêzkar hatin kuştin, 10 jî birîndar ketin.

— 23'ê Çilê li mezra Gundê Kortê gundê Başyurt navça Midyadê 10 çetên milîs hatin kuştin, 10 jî birîndar ketin.

— 23'ê Çilê dîsa li mezra Gundê Kortê 6 serbaz hatin kuştin.

— Meha Çilê de li dora navça Hezexê 3 endamên hêzên taybetî hatin kuştin.

— 19'ê Sibatê '87'ê li gundê Çimencik navça Dihê 2 parêzkar hatin kuştin, 4 jî birîndar ketin.

— 22'ê Sibatê li gundê Taşdelen navça Qilaba 14 parêzkar hatin kuştin, 9 jî birîndar ketin.

— 25'ê Sibatê êrîşek çû ser gundê Haferа navça Nisêbînê, 4 sîxur hatin kuştin.

— Taliya meha Sibatê de, li Doxubeyazîde 8 serbaz hatin kuştin.

— Li bajarê Agrî (Araratê) 4 sîxur hatin kuştin.

— 2'ê Adarê li qopaniya Egilê bajarê Amadê serbazek hat kuştin, 3 jî birîndar bûn.

— 7'ê Adarê li gundê Açikyol navça Nisêbîne êrîşek qewwimî. 15 milîs hatin kuştin, 10 jî birîndar ketin.

— Rojên 17 û 18'ê Adarê li êrdima Dereler navça Elkê şerek mezin derket. 60 serbazên dijmin hatin kuştin.

— 21'ê Adarê li dora Balvêren navça Şirnexê gelek serbaz hatin kuştin û birîndar kirin.

— 7'ê Nîsanê li gundê Kavuncuk navça Şirnexê 7 cahş hatin kuştin.

— Li dora Andaç navça Çalê, 7'ê Nîsanê kemînek hat vegirtin. Serbazek hat kuştin, astsubayek û 10 serbaz birîndar ketin.

— 17'ê Nîsanê li dora Nevala Hespistê navça Hezexê 15 serbaz hatin kuştin.

— Êrîşek çû ser karakola Deştê li Dêrsimê. Gelek kuştî û birîndarên dijmin çêbûn.

— 25'ê Nîsanê li gundê Baxgoze li Dihê kemînek hat vegirtin. Yekîtiyeka leşkerî hat tunekirin.

— 28'ê Nîsanê li Şemzînan binbaşîyek, 2 ûstegmen û 60 serbaz hatin kuştin.

— 28'ê Nîsanê di navbera qopaniyên Îlica û Kandillî li bajarê Erzeromê cebilxanek hat firandin. 7 serbaz hatin kuştin, 10 jî birîndar ketin.

— Roja 1'ê Gûlanê karwaneka hêzên dijmin, li dora gundê Yamanlar navça Gercewşê rastî mayinekê bû. 20 serbaz û ûstegmenek hatin kuştin.

— Keyê bêbext ê gundê Gûleç li Dêrsimê hat kuştin.

— 2'ê Gûlanê li mezra Borzan qopaniya Geyiksu li Dêrsimê, sîxur Ahmet Karataş hat kuştin.

— 2'ê Gûlanê li gundê Femê navça Pûlûmûrê 2 bêbext hatin kuştin.

— 4'ê Gûlanê li gundê Sekî navça Gercewşê traktorek rastî mayinê bû. Nêzîkî 20 parêzkar hatin kuştin an brîndar kirin.

— 10'ê Gûlanê li Samsurê gundê Uzunkoy, glîkar Alî Şahîn hat kuştin.

— 18'ê Gûlanê li gundê Uzunkoy navça Mazgirtê sîxur Îsa Karaaslan hat kuştin.

— 21'ê Gûlanê li gundê Yolçati navça Licê 2 cahş hatin kuştin.

— Li qopaniya Kerboran navça Midyadê bêbextek hat kuştin.

— 26'ê Gûlanê li gundê Şereflî bajarê Samsurê şerek mezin derket. Gelek serbaz hatin kuştin an birîndar kirin.

— 26'ê Gûlanê li dora Samsurê sîxur Hacî Mehmet hat kuştin.

— Taliya meha Gûlanê de, li dora Serhedê serleşkerek û 2 serbaz hatin kuştin, gelek jî birîndar ketin.

— 9'ê Hezîranê li nêzîkî navça Mehsertê karwaneka dijmin rastî mayinê bû. Ûstegmenek û 3 serbaz hatin kuştin, 9 jî birîndar ketin.

— Li Nisêbînê 3 serbazên dijmin pêl mayinê kirin û mirin.

— 10'ê Hezîranê li gundê Haktanir navça Gexî xayin Resul Dinçer hat kuştin.

— Li gundê Sarisaltik navça Xozatê karwaneka dijmin rastî mayinekê bû. Panzêrek û 10 endamên hêzên taybetî hatin tunekirin.

— 12'ê Hezîranê li navça Dêcle endamekî dij-şoreşê hat kuştin.

— Li Kerboranê xayin Aydin Acun hat kuştin.

— 16'ê Hezîranê li navça Licê serbazek birîndar ket.

— Li Zozanên Çemê Kerê li navça Şirnexê, roja 17'ê Hezîranê 5 welatfiroş hatin kuştin.

— 19'ê Hezîranê li gundê Pinarcik navça Mehsertê 31 parêzkarên gund tevlî merivên xwe hatin kuştin.

— 29'ê Hezîranê êrîşek çû ser tabura cenderman li Xana Hawêl (Baykan). Gelek serbazên dijmin hatin kuştin an birîndar kirin.

— Meha Tirmehê de, li Qilaba 2 endamên hêzên taybetî hatin kuştin.

— Destpêka Tirmehê li Ormancik-Şemzînan 3 bêbext hatin kuştin.

— Li gundên Derecik û Koçyixit li navça Şemzînan 2 êrîş çûn ser hêzên operasyonan. Gelek kuştiyên dijmin çêbûn.

— Li gundê Karabayir navça Nisêbînê keyê gund ê glîkar hate kuştin.

— Li gundê Yoncalî navça Gexî bêbextek hat kuştin, 3 jî birîndar ketin.

— Li gundê Koçyixit navça Dihê kemînek hat vegirtin. 2 endamên hêzên taybetî hatin kuştin, gelek jî birîndar ketin.

— Li navça Selîm bajarê Serhedê gundê Taygun glîkarek hat kuştin.

— Li gundê Kayabal navça Pûlûmûrê keyê gund hate kuştin.

— Li gundê Şampaşa navça Pûlûmûrê keyê gund hate kuştin.

— Li Qilaba 3 parêzkar û 2 endamên hêzên taybetî hatin kuştin.

— Li gundê Işık[illegible]en navça Qilaba 3 welatfiroş hatin kuştin.

— 3'ê Tirmehê [illegible] gundê Mira Kefşinê (Pe[illegible] navça Hezexê, û li gundê [illegible] Huriyê (Yuvali) navça Midyadê, 41 parêzkarên gund tevlî merivên xwe hatin kuştin.

— 3'ê Tirmehê li dora gundê Xirabê Huriyê li ser rêya Midyadê bombek peqî. 9 endamên hêzên taybetî hatin kuştin. 15 jî birîndar ketin.

— 10'ê Tirmehê êrîşek çû ser tabura cenderman li Nazimiye. Gelek serbaz hatin kuştin û hinek jî brîndar ketin.

— 10'ê Tirmehê li dora Çelik qopaniya Beronî (Findikê) navça Dihê kemînek hat dadan. 2 serbaz hatin kuştin.

— Şeva 10'ê Tirmehê li gundê Kirmelî navça Xanî 6 bêbext hatin kuştin, 7 jî birîndar ketin.

— Şeva 23'ê Tirmehê li mezra Akdemir gundê Umurlu navça Şemzînan 10 çetên milîs hatin kuştin.

— 25'ê Tirmehê li Qilaba gelek serbazên dijmin hatin kuştin an birîndar kirin.

— 31'ê Tirmehê li mezra Kuyubaşi gundê Akoren navça Xozatê sîxur Hidir Kiliçaslan hate kuştin.

— 31'ê Tirmehê li Ortabax-Qilaba 2 serbaz û çetek hatin kuştin.

— Li Şemzînan ji bo azadkirina şoreşger Vahit Demir êrîşek hat çêkirin. Şer de 17 serbazên dijmin û çeteyek hatin kuştin, çetek jî birîndar ket.

— Li gundê Ormanli navça Şenkaya bajarê Erzeromê xayinek hate kuştin.

— Li gundê Yataktarla navça Ovacikê bêbextek hat kuştin.

— Li gundê Alibeyî navça Mazgirtê welatfiroşek hat kuştin.

— Li Çolikê 2 serbaz hatin kuştin, 3 jî birîndar ketin.

— 8'ê Tebaxê êrîşek çû ser karakola qopaniya Kaplica bajarê Çolikê. Gelek serbazên dijmin hatin kuştin an birîndar kirin.

— 8'ê Tebaxê êrîşek çû ser karakola Ayanoxlu navça Gexî. Bi dehan serbaz hatin kuştin an birîndar ketin.

— 8'ê Tebaxê li dora gundê Dereler navça Gercewşê endamekî hêzên taybetî hat kuştin.

— 10'ê Tebaxê êrîşek çû ser derdora Çirali li Dêrsimê. 3 welatfiroş hatin kuştin.

— 11'ê Tebaxê li derdora Soxukpinar navça Daraxînê 2 serbaz birîndar ketin.

— 16'ê Tebaxê li mezra Kelek gundê Cevîzli navça Midyadê 2 milîsên cahş hatin kuştin.

Artêşa mêtingera faşîst hêrsa xwe ji gundiyên hêjar distêne

Piştî ku ARGK derbek li çetên gundê Mille xist pêde, artêşa mêtinger bera xwe da gel. Di nav wan de pîremêrdên 80 salî, hêjmareka bilind ji gundiyên welatparêz girt. Li barêgeha leşkerî li bajarê Sêrtê, gava hinek gundî tên hivgavtinê, ên mayin jî koçberkirine.

Roja 9'ê Tebaxê yekîtiyên taybetî ên faşîst, 2 têkoşerên ARGK li gundê Dereler navça Gercewşê şehîd xistin. Dure gundiyekî 65 salî bi navê Hasan Kaya, ku li cihekî dur ji cihê rûdanê zevîya xwe de dixebitî girtin û kuştin. Miriyê wî anîn danîn kêleka ên şoreşgeran û duxuyankirin ku, 3 şoreşger kuştine. Mêtingerên xwînxwar her di vê bûyerê de, welatparêzekî bi navê Alî Kanat jî kuştin û gotin: "me şoreşgerek kuşt."

Mirovkujiya faşistan berdewamkir. Roja 3'ê Êlûnê li mezra Bûyûkboxazi, gundê Akdoxan navça Kosarê hêzên dij-şoreşê gel dan ber qurşînan. Gundîkî kal ê bi navê Sabrî Karatay kuştin.

Roja 16'ê Tebaxê li navça Gexî bajarê Çolikê leşkerên Tirk ên faşîst karger Düzgün Olmez kuştin. 24'ê Tebaxê jî li nêzîkî Serêkehnî gundiyek ji Kurdistana Başur, bi navê Asmail el-Kasim kuştin.

Li Xinis'ê melayê gund Alî Çinar, bi hiceta ku roja cejna qurbanê çermê heywanan ji bo PKK lihevkomkiriye, hate girtin. Li Berwarî jî 2 gundî, bi hiceta pêwendiyên wan bi PKK re heye, hatin girtin.

22'ê Tebaxê firokên Îraqê bi hevkariya mêtingerên Tirk, pêwist gundê Ortasu, gelek gundên navça Qilaba bombekirin.

Operasyonên artêşa faşîst ên li Qilaba, Girêkamo (Silopî), Cezîra Botan, Dihê, Şirnex, Şemzînan, Mêrdîn, Sason, Çolik (Bingol), Dêrsim û Araratê binkeftin.

Têkiliyên nav refên ARGK berdewam dikin. Pêşemîn li Mêrdînê gelek kes xwe dighênin ARGK. Vê taliyê de komek gundî ji gundê Toptepe navça Şirnexê xwe gihand şoreşê.

Rev û firariyên ji artêşa dijmin xwe dilezênin. 9'ê Tebaxê li Sarikamişê, 2 welatparêzên ji Sêrtê, heykela Ataturk şikandin, ala mêtingeran şewitandin û ji artêşê firarkirin.

Şêniyên bajaran livbaziyên rizgariya netewî pêşdixin

30 Tebax, Mêrdîn:

Duruşmên rizgariya netewvanî li ser dîwaran hatin nivîstin û penqert hatin daleqandin.

7 Êlûn, Dêrsim-Mazgirt:

Avahiya dadgehî hate hilweşandin. Sindoqên hilbijartinê hatin şikandin.

Dêrsim-Ovacik:

Sindoqên hilbijartinan ên gundên Cevîzlîdere, Topuzlu, Karataş, Soxûtlû, Karaoxlan, Ergazî, Doludîken, Garîpuşaxi, Nanuşaxi, Halîtpinar û Aslica gişt hatin şikandin.

Li bajarên Mêrdîn, Amed, Sêrt û Çolamergê bêhtirî 200 sindoqên hilbijartinan, ji ber êrîşên pêşmergan negihan cihên xwe.

Xwendevanên hêja,

Berxwedan rojnameyeka girsên gel a rizgariya netewatî ye. Bingehên xebatên wê de, perwendekirin û rêkxistina girsan, bilindkirin û nasdana şerê rizgariya netewî û parastina van, ji neyaran û hevxebatkarên dijminan, hene.

Rojnamekî girsan, bi alîkarî û xebatên hevpar ên girsên niştîmanhêz dije. **Berxwedan** di vê barê de, di nav weşanên li Kurdistanê û Tirkiyê de, cihekî layiqê xwe digre. Pêwistiyên wê ji têdayiya wê ê şoreşvan, ji jiyana wê a bi hevkariya gel, ji taybetiyên wê ên rêkxistinkirinê; herwusa ji bilindiya hêjmariya (tiraj) wê derdikevin.

Lê hinde zehmetî jî li ber me hene. Heke em hinekan li pênusê bidin...

Yekem; bersiva karvaniya têkoşîna rizgariya netewî hîn weke dildixwaze nayê dayin.

Duwem; birekî piçûk ji karvaniya şer tê nasdan. Hînkar: Li Kurdistanê herrojê gelek livbaziyên şoreşgerî birêdikevin. Lê ev livbaziyên ARGK, giştnayin weşandin. Hovitiya dijmin û hunerên xulamokên wan rind nayin eşkerekirin. Hinde xwendevan wê bêjin, ku ev pirsên rêkxistiniyê ne. Raste, lê heke em derfetên xwe çêtir lihevkombikin, emê bikaribin heya koçbereka pêwist vê kêmasiyê rakin.

Sêwem; kêmasiyeka me a giring ji, di barê belavkirinê de ye. Niha tiraja **Berxwedan'ê** deh hezare. Lê ev tiraj û belavkirin nebese. Tenê li derveyî welat bi hezaran Kurd û demokratên gelên din hene, ku hîn me xwe dirêjî wan nekiriye. Giringe **Berxwedan** bibe haceta pêvendiyên welatperwerî û şoreşgeriyê.

Çarem; rûçkê burjuvên piçûk ên hevxebatkar, ku bi alîkariya emperyalîstan jehir belavdikin, divêt dijwartir bê şotkirin. Ji hêla ramyarî û konevanî de, em wan tundetir birabirînin.

Ev kêmasî dikarin bên zêdekirin...

Herwusa, **Berxwedan'**eka 15 rojîn jî wê bi xwe re zorûzehmetiyan bêne. Bi kêmasî, pêvendî û belavkirineka hikartir, xebateka jîrektir hewceye.

Lewma divê xwendevanên me di van babêtên jêrîn de karûbaran li milên xwe kin:

1. Nûçe û agahiyên ji livbaziyan, xwepêşdanan, civînan, pikoliyên dijmin, xebatên hêzên hevxebatkar ûhw. giringe di demeka kin de **Berxwedan'ê** re bên gihandin.
2. Her welatperwerek, divêt bi jîrekî rojnama xwe belavbike; wê li dijî neyaran nola çekekê bikarbêne û bibe xebatkarekî çalak bo rojnama xwe.
3. Giringe **Berxwedan** bi nûçan, bi nivîstên dîrokî, bi keleporên çandî ûhw. bê xurtkirin. Di vê barê de xwendevanên me dikarin, bawirnaman (dokuman), wênan, helbestan, karîkaturan û gelek din, berdestê me bikin.
4. Her xwendevanekî me, hewceye di gelek baran de nivîstan ji me re bişêne. Bi dîtinên xwe fonksiyona rojnamê dewlemend bike.
5. Mîna hemû xebatan, xebatên **Berxwedan'ê** jî bi pêşniyar û rexnan dikarin zexmbibin. Lewma em li benda rexne û pêşniyarên xwendevanên xwe ne. **Berxwedan** ku weşaneka kollektîfe, tenê wusa dikare pêşbikeve.
6. Em ji xwendevanên xwe pêwist vê daxwazê jî dikin. Giringe hemû xwendevan nivîstên xwe ên bi zimanê Kurdî ji, ji me re bişênin, daku rûpelên Kurdî dewlementir bibin.
7. Herwusa em hêvîdarin, ku xwendevanên me bi nameyên xwe pêvendiyên xwe bi me re xurtbikin.

Redaksiyona Berxwedan'ê



Dilînî

Xwezî baranek hatiba
Xanikê henê herifandiba
da min lawikê xwe tê da
dîtiba....
Lawkê mino!
Xwe bê bexta!
dê tu girêde fîşek û rexta
min li vê dunyayê neke
mişexta...
Gulî reşa, gulî berda,
Te çav reşin, birho bi serda
Te dilê min kire behra xwînê
maskenê kul û derda...
Kurko dino!
Xerîbiya li min da
Sebrê min nahêt, li çi
kavilê gunda,
Piştî navteng zirava,
bejin bilinda...
Kurko dino!
Were biçine kevne wara,
li nav çiya û dar û bara
Em neşên bijin,
li van deşta, li van wara.
Kurko dino!
Min sûndeka xarî bi serê
teye
ezê nakem mal û mêra...
ezê girênadem roviya li
şûn şêra
ta li ser singê min ebdala
xwedê,
dibîte xirîna tevr û bêra...
Kurko dino!
Çavêt min bi rêka veristin...
dest û pêt min ji kesp û
karên vê dunyayê disistin,
Xerîb dijarin,
Cihkêt xerîba ber dîwarin
Dav û daxwaziyêt xerîba,
avêt sarin...
Dilkê mino! behra Wanê
Gemî û kelek me berdanê
Lawkê min çû bo sefera
Kurdistanê...

Serfiraz E. Naqişbendi

Gaveka Pêwist Ji Rewşenbîrên Kurd

Daku yekîtiya xwe a têkoşera netewî di Şerê Rizgariya Netewa Kurdistan de avabikin, rewşenbîrên Kurd ên ji çar birên Kurdistan'ê 30'ê Tebaxê 1987'ê civînek çêkirin.

Di civînê de, pirsa leyistandina rista ronakbîran li gora pêşveçûna têkoşîna rizgariya netewî a Kurdistana ku bi destê mêtinger û emperyalîstan hatiye perçekirin, weke delameteka ku li pêşiya rewşenbîran e, bi dorfirehî ji ber çavan hate derbaskirin.

Ji bona ku ê din mejokdariya emperyalîstan, mêtingeran û duvikên wan li ser potansiyela rewşenbîran bê rakirin, perçebûn bê hilanîn, hevkariya bo şerê rizgariya netewî bê bilindkirin; û çanda me, wêjeyên me û dîroka me, bo gelê me bê bikaranîn, biryarên zor pêwist hatin girtin. Herwusa bi pêwistî hat duxuyankirin ku, kesê ku di nav refên têkoşîna rizgariya netewî de cihên xwe nagrin, berhemên xwe nakin bin xizmeta gelê xwe û xwe ji emperyalîzmê û mêtingeran qutnakin, li ber çavê gelê me ne rewşenbîrên Kurd in û li hemberê şerê rizgariya netewî de, di nav gunehbariyan de ne.

Yekîtiya rewşenbîran, ku bin navê **Yekîtiya Rewşenbîrên Welatparêzên Kurdistan** ber bi damezrandina xwe ve diçe, bilî vê jî, ji bona ku xebatên xwe nasê gelê me û gelên cîhanê bike, da pêşiya xwe ku kovarên bi Kurdî û zimanên din, ên konevanî û çandî derxîne.

Namebrûskekê de, ku rewşenbîran hinartin pêşmergên ARGK, wusa hate gotin: *"Hezar silav ji bo pêşmergên ARGK, ên ku li çiya, deşt, bajar û gundên Kurdistanê ji bo azadiya gelê xwe û serxwebûna welatê xwe li dijî dewleta Tirk a faşîsta mêtinger bi hogirî û egîdî ditêkoşin."*



"ÇUQAS MIROV PKK NASBÎKE HEVQAS JÎ DÎLGEŞ DÎBE"

Gelê Kurdistan xwedî li Eniya xwe derdikeve. Alîkariya xwe jêre pêşkêş dike. Ji dilan û bi evîn dixwaze têkilî nav refên Eniyê bibe.

Biryarên Kongra PKK a III.'an gavbigav di jiyanê de pêktên. Gelê me di vê barê de xwe dilivêne. Erkên şoreşê digre ser milên xwe û dixwaze bi cih bêne. Herwusa gelê me xebatên jêhatîtir ji Eniya xwe dixwaze, daku leztirîn şoreşa me bê xemilandin.

Îroj li her derûdorê xebatên berhevanîna gelê me û avakirina Eniya me pêşdikevin. Yekîtiyên çîn û birên civaka me, amadekirinên Komcivîna Netewî tên dirustkirin. Di vê barê de civînên hêja, ku gelê me ji hemû perçên Kurdistanê beşdardibe, tên çêkirin. Her civînek weke cejnekê derbasdibe...

... Yek ji van civînan jî li bajarê Bonn'ê, ku ez jî li vir rûdinim, pêkhat. Berpirsiyarê ERNK hemû pirsgirekên li pêşiya me danî ber çavan. Rewşa siyasî a îroyin duxuyankir û taliyê de bang li hemû welatperweran kir, ku xebatên yekîtiyê pêşvebibin.

Rastî ez gelek dilxweşbûm û çend rojan mam bin hîkariya vê civînê. Ez têgihiştmê, ku çuqas mirov PKK çêtir nasbike, hevqas jî dilgeş dibe.

— Bijî yekîtiya gelê me di bin ala ERNK de

Hogir-Bonn

YEKÎTIYA REWŞENBÎRAN PÎROZ BE

Di dîroka Kurdistanê de heya niha gelek tevger hatine avakirin. Lê ev tevger gişt, hêj di destpêka damezrandina xwe de nexweşî di xwe de hilgirtine û dure jî têkçûne. Berî ku deng ji wan derkeve, dengê wan hatiye birîn.

Niha em, ronakbîrên Kurd ji dixwazin yekîtiyeka xwe amadebikin. Xebatên bo **Yekîtiya Rewşenbîrên Welatparêzên Kurdistan** destpêkirin û civîna yekemîn çêbû. Ev yekîtî wê rewşenbîrên Kurd, ên mîna nivîskaran, mamhostayan ûhw. rêkxistinbike.

Ronakbîrên Kurdistana bindest, birek ji gelê xwe ne. Heryek ji wan, heke rista xwe pak bileyize, dikare ji bo şoreşa welatê me xebatên gewre pêkbêne. Li kêleka şerê çekdarî, xebata bi destê ronakbîran jî pir pêwist û giringe.

Li welatên bindest mîna Kurdistanê, keleporên gelêrî, helbest û çîrokên gelêrî carnan agirekî geş belavî dora xwe dikin. Herkesê van helbestan ûhw. dixwêne, ji dilê xwe dilive, barud û arê şoreşê, ramanên tevgerê kuriyên dilê xwe de sehdike.

Hêviya min eve ku, heryek ji van rewşenbîran delametên xwe bo gelê me rind bicihbênin. Digel karkeran, cotkaran, jinan û xortan şerê xwe di nav refên şoreşê de bilindbikin.

Eşkereye ku rewşenbîr, dîroka Kurdistanê bêhtir jî birên gelê me ên din dizanin. Kovan û kilên welêt dinasin. Lew ew jî li vî welatê bindest hatine dinê, tivancên bindestiyê jiyane.

Hevalên hêja û delal,

giringe em di xwewnan de li welatê xwe Kurdistan negerin, weke mirovên li sehra li avê digerin. Herwusa giringe em li Kurdistanê di rûpelên pirtokan de jî negerin! Çima? Ji ber ku, ê me aniye dinê Kurdistane. Kurdistan dê û bave ji me re. Divê ê din em xwedî li warê xwe derkevin, daku em bê war nemînin.

Vêca yekîtiya rewşenbîran pîroz be li gelê me. Ez bawerim ku, ev xebat wê ji bo gelê me babêtên çê birêbixe. Lewma divê em bixebitin ku, gelek rewşenbîr bikaribin xwe bighênin vê rêkxistinê.

Cotkar

KONGRA NETEWÎ KURDISTANÎ

Cankurd

Piştî 67 salan ji peymana navnetewî ya Sevrés, a ku mafê netewê kurd di serxwebûn û azadiyê de biryar kirî, hinde komikên siyasî, çende partî û kesên, ku xwe welatî dibînin, li hev rûdinin û li ser mafê çarenivîsê bo gelê kurd diaxifin û bi rojan diskusiyonê li ser dikin, lê li dawiyê dibêjin: "Elhemdullah me niha biryarek teze bo gelê kurd pêkanî, ku mafê wî ji weke mafê van ereban, tirkan û eceman û hemî van gelan di nivîsandina çareya xwe de heye."

Ez dibînim, ev bêhişiyeka, ji daxwaza autonomiyê zelîltire, bêhna razîkirina karbidestên ereb, ecem û tirk jê tê. Berê autonomî dixwestin, digotin: "Ev gelek raste, di koçbera niho de, ji dîroka tevgera gelê Kurdistanê..." Lê weke diyar dibe, ew koçber mîna berê maye, xebata wan nola berê ye. Ma çi hat guhartin, ku van demokratan, sosyalîstan, gelperestan û netewîstan di rojekê de koçbera dîrokî guhartin?

Xwuyaye ew jibîrdikin, ku gelê kurd çi caran diskusiyonê di mafê xwe de qubûl nake, weke çawa di dîroka xwe de hertim diyarkirî ye.

Heke em li lapereki dîroka gelê xwe binêrin, emê bibînin, ku Şêx Ubeydullah Nêhrî di sala 1880'ê de bo serxwebûna welatê xwe xebitiye û têkoşîna çekdarî bo daxwazên gelê xwe berdewam kiriye. Dema cenga cîhanê ya yekemîn dawiket û ji kurdan re xwuyakir, ku kolonyalîstên Europî derewan dikin, Şêx Mehmûd Berzencî di 1919'ê de xwe da pêş û daxwaza dewleteka kurdî kir. Di sala 1923'ê de nameyeka ciwan bo V. I. Lenîn re hinart, têde bang li gelên Sowyet kir, ku piştgirtiya daxwazên dadmend ên gelê kurd bikin. Du salan pay hilgavtina Şêx Mehmûd re, li bakurê Kurdistan'ê Şêx Seîdê Pîranî di ber serxwebûna Kurdistanê de xwe gorî kir. Di sala 1927'an de, piştî şikestina şoreşa kurdî, kongra netewî a yekemîn hate bangkirin. Mehekê û nîvmehekê dirêjkir, têde hemû komik, komele û partiyên welatî amadebûn û li ser pênc xalikan gihêştin hev (Me di hejmareka Berxwedanê de bi fireh î li ser nivîsiye). Lê bilindtirîn daxwaz di wê kongrê de, ew bû ku gelê Kurdistanê bo serxwebûna welatê xwe û bo azadiya xwe dixebite. Dîsa di ber de xwîn hatiye rijandin û gelê kurd zerar û ziyaneka mezin ji dest zordaran dîtiye.

Raste ku gelê kurd di şoreşên xwe de bo serxwebûnê bi serneket, lê divê em jibîra nekin, ku hebûna kolonyalîstan di herêmê de gelek xurtbû û wan tevlî dewletên zordar, dij gelê kurd gelek pîlanên gemar dirêştin.

Demek derbas bû, Partiya Komunîsta Iraqê, bi rengekî ecêb hate ber lêkolîna pirsa kurdî û di dawiya lêkolîna xwe de giha biryarekê, ku ji gelê kurd re daxwaza autonomiyê bese û pêwîst û kurd dev ji daxwaza serxwebûnê berdin. Demokratên kurd jî, çi bi partiyan re û çi bi komelan re dan ser şopa Partiya Komunîsta Iraqê û wan ji ew daxwaza xiste nav bernameyên xwe, lê pêşmergeyên gelê kurd tu caran daxwaza autonomiyê qebûl nedikirin.

Di van çel salên dawiyê de, rewşa me mîna rewşa kesê ku fedî dikir bigota nanê min bidin min, digot: "Ev pariya, ev pariya, ev pariya û ev pariya jî tev ên minin, lê îro bo min pariyek bese."

Ez nizanim, me xwe dixapand an ên dora xwe!

Daxwaza autonomiyê jî biserneket. Gelê me serpêhatiyên mezin dîtin û di delavên kûr re hat derbas kirin. Qadî Muhemmed jî mîna gelekên din seriyê xwe qurban da. Mustefa Barzanî û gelekên din ji welatê xwe du caran penah bûn û dijminê me nema autonomiyê jî dide me. Û bo autonomiyê ji çende navên teze pêda bûn, mîna "autonomiya dirust", "a fireh", "a rastîn" û "a layiqê mirovan..."

Di sala 1967'ê de demokratên kurd bernameyên xwe guhartin û gotin, ku wan fêde ji şaşiyan dît, nema destên xwe didin dijmin û êdî bo demokratiyê ji welatê xwe re dixebitin û bi sosyalîzmê bawer dikin. Lê piştî salekê destêd xwe, bi navê tektîkê dan dijmin. Xebata Kurdistanê kirin xebateka Iraqî û çi gav berve sosyalîzmê navêtin.

Hineka ji wan kesan gotin: "Babo em Îraqîne", hineka gotin: "Babo em Îranîne." û hineka ji wan teva xwe riswakir, gava bi iraqîkirina şoreşa kurdî bangkirin û di deh salan de, tek qurşînek (berîkek) dervey welatê xwe Kurdistan navêtin û neteqandin. Ev jî diyar dike, ku hêlîn û lîsa şoreşê her Kurdistane.

Şerê Iraqê û Iranê hîn berdewame. Seddam û Xumeynî hîn li cihêd xwe ne. Rewşa gelê kurd nehatiye guhartin û çi kesî bo me dostanî jî dil nîşan neda... Ma ev guhartina daxwaza autonomiyê, di rojekê de, bi daxwaza mafê çarenivîsê çawa hate ronahiyê?

Ez bawernakim, ku ev gav bê standina destûrê ji hinde hêzên heremê hatiye avêtin, ji ber ku dema berpirsiyarekî PUK (YNK) li Parîsê di vê dema dawiyê de, gotineka xwe li ser serxwebûnê kir, li hemû Rojhelata Navîn bû reqûpeq û di demeka kurt de hevlên wî xwe şûnve kişandin û gotina wî tunekirin û înkar kirin.

Daxwaza mafê çarenivîsê ji di peyman û belavokên van kesan de, bi rengeki hatiye, ku mirov nizanibe bi rastî ewan çi dixwazin, autonomî an serxwebûn?

Lê dîsa jî, ji ber ku ev gav, berve daxwaza gelê kurd a bingehîn ve (serxwebûn) diçe û gaveke berve pêşe, ez dibînim, ku pêwîste ji îro pêve kes nebêje, ev sînorên Iraqê ne, em li pêş şoreşgerên bakura Kurdistanê ve bigrin, an jî ewan newêribin di perçeyekî dî ji Kurdistanê şer bikin...

Heke rast xebata wan jî, ji îro pêve bo mafê çarenivîsê ye, de bila keremkin û dev ji wê siyaseta dij serxwebûnê berdin.

Di rewşeka wilo de, pirsa Kongra Netewî Kurdistanî dîsa xwe dide pêş û divê mirov bersiva vê pirsê bide. Wê bê guman, xewn û xeyal be, em banê malê avakin bêyî ku em dîwar û bingehê jêre deynin.

Bingeha kongra netewî daxwaza serxwebûnê ye, ji ber ku partî û komikên kurdan ji dest daxwaza autonomiyê nedigihêştin hev. Û gava mirov li ser daxwaza netewî ya mezintirîn negihîne hev, wê bo çi kongreki netewî pêkbêtin?

Dîwarên kongra netewî jî çarin:

1— Yekbûna leşkerê rizgariya Kurdistanê, di bin yek komîtiyê de, ku hemiya fermanên arteşê, yên stratejî û tektîkî ji wir de bên.

2— Avabûna yekîtiyên civakî û demokrat, ên yekbûyî û li ser bingehekî netewî û dirust.

3— Komîteyeka bo dijheyiyên, ku di nava partî, komik û komelên kurdî de rake, bêtin avakirin, ku berî pêkanîna kongra netewî reportekê li ser rewşa xebatê, a ser û a rêkxistinî, ya hemî hêz, komik û partiyên kurdî ji kongrê re amade bike.

4— Avakirina bûroyekî li dervey welatê me Kurdistan, ku berpirsiyariya karê agahdariyê bo şerê çekdarî û aliyên mirovî ji şoreşê re hilde ser milên xwe.

Raste ku avakirina van komîtan û encumanan wê zor zehmet be û ji wan zehmettir jî, berhevanîna hêz û partiyên kurd e, lê ma ji vê pêve çi rê din hene?

Rêyeka dî heye. Ew jî me digihîne kongrê, lê diyare wê ne bi dilê hinekan be, ji ber ku ji destpêkê de, ewan dij vê rêyê ne û naxwazin, ku xebateka rasterast û dirust di warê kongra netewî de biserkeve.

Ew jî, nola xurtkirina Eniya Netewî Cezairî ye, ku hêz û partiyên kurdan li dora partiyekî bi tenê bicivin û xebatên xwe tev xebatên vê partiyê kin û têkoşîna gelê xwe fireh bikin.

Ew partiya jî, wê bi kar û barên kongreki netewî rabe û xwe jêre amade bike.

Bi rastî îro ji vê rê pêve çi rê dî nînin, loma pêwîste, ku partî, komik, komele, kesên welatî û şoreşgerên kurd xwe bidin rexhev û bi partiyekê re, bo pêkanîna kongreki netewî bixebitin.

Partiya Karkerên Kurdistan PKK di Kongra xwe ya Sêwemîn de, hinde biryarên rast giring û ji dil de, bo pirsa kongra netewî derxistin ber ronahiyê. Piştî kongrê, bo vê gava netewî ya zor giring xebateka mezin dike; bo pêkanîna yekîtiyên civakî û demokrat, bo dîtina hemî kesên welatî, bo çêkirina civînên gelêrî li hemî welatên ku kurd lê penah bûne û belavbûne.

Ev xebatên, ku di vê dema dawiyê de ketine rewşeka rojenî, dihêlin em bêjin, ku PKK ji kongra netewî re bingeh avakiriye û bo bilindkirinja dîwarên, ku kongre li ser bêtin avakirin hêza xwe pêşkêş kiriye.

Weke miroveki kurd, ê ku van xebatan roj bi roj dibîne, erk û delamete bo min, ku ez bang li hemî kesên welatî, komik û rêkxistinên gelê xwe bikim, ku alîkariya van xebatan bikin, bo pêkanîna kongra netewî.

Dibe ku hinek bêjin, em û PKK di van xalikan de nagihîn hev an ji em nikarin seriyê xwe ji PKK re xwar bikin, an jî ev û ev ji karên PKK ji me re nabe. Bersiva min bo wan eve, ka hun dikarin çi boyî kongra netewî bikin? Heke hun dikarin tiştekî bikin, çima heya niha we nekir?

Hene kes dibêjin: "Me di vê salê de û li wê dera han de û bi wan û wan re gotiye û pir caran nivîsandiye." Ez bo wan dibêm: Gelo, we başkir, lê niha dema gotinan derbas bûye, ji kongrê re xebatên mezin tên kirin û berî hertiştî avakirina yekîtiyên civakî û demokrat pêkve. Ma na başe, ku hun bibînin, îro bi destên karker û gundiyan, bi xwîna şoreşgeran kulîlk vedidin û genimêd ku axê [illegible] hatine çandin, îro serî didin.

Kê ji xwendevanan bo kongra netewî nenivîsiye? Lê ka heya niha çi pêkhatiye û çi qewimiye?

Ez nabêjim, ku bila hemî partiyên kurdan dev ji xebatên xwe berdin û werin bibin endamên PKK, ji ber ku ev pirseka ne wilo hesane, lê ez dibêm: Ma xebata PKK bo kongra netewî ne giringe bo pêşvedana xebata we? Divê hun li rex bin, alîkariyê jêre bikin û xudan lê derkevin.

Ew kesê ku dixwaze, çavên hevalên xwe damirîne û li pêş wan xebatan PKK bo kongra netewî reş bike, an kêm bike, xwe dixapîne û derewan li hevalên xwe dike...

Erk û delameta kesên, nola me niştimanperwer û demokrat eve, ku em vê xebata îro, bo serketina kongra netewî berve pêş bidin, li hemû waran û her deran...



"Dema firokên Emrîkî dihatin ser gundên Viêtnamê, gundî direvîn û diketin bin erdê û ji ber ku her û her dihatin û bombe dikirin, gundî pir rojan û carna bi mehan di bin erdê de diman..."

Pirsên Çalê

Gava çi bombe din bi ser zarowên başûr de nebarin,
Ma ezê kanibim li ser erdê bigerim?
— Çima tu dipirsî Kuro!
— Divêm ezmên bibînim dayê!
Ma ewr hişînin?
Divênj royê bibînim,
Rast ronahî zêrîne?

Gava çi bombe din nebarin,
Ma ezê bêm hêştin, ku li ser erdê bigerim?

— Çima tu dipirsî kuro?

Divêm daran bibînim, ma rast pelêd wan niha dilivin?
Divêm qulîlkan bibînim, ma bihna wan xweşike dayê?

Gava çi bombe din nebarin,
Ma ezê bêm hêştin, ku li ser erdê dîsa bigerim?

— Çima tu dipirsî kuro?
Divêm rê bibînim, kuve ew diçe dayê?
Divêm gundê me bibînim
Ma hîn dexlên birincê û bax mane dayê?

Geve çi bombe din nebarin,
Ma ezê bêm berdan, ku dîsa li ser erdê bigerim?

—Çima tu wilo hertim dipirsî, kuro?

Divêm ap û meta ku hezdikim dîsa bibînim
Ma hîn ewan şer dikin?
Divêm "Yanke" bibînim

Dayê, ma ewan jî mîna mirovanin?

Tê Hahn
1971 / Vietnam
(Wergerandin ji Îngilîzî Cankurd)

Bi livbaziyên li welat û derveyî welat, ên ji hêla ARGK û girsên gel ên li bin pêşajoya ERNK, ev meh di têkoşîna rizgariya gelê me de bû bilindiyeka mezin



BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENÎYA RIZGARÎYA NETEWA KURDISTAN

MEHA SERFÎRAZIYÊ DE ARGK LI HERDERAN LÊDA



Livbaziyên ku li dijî artêşa mêtingera faşîst bikarhatin

14 Tebax, Nisêbîn:

Li gundê Îlkyardim qopaniya Akarsu şerek derket. Gelek kuştî ji dijmin çêbûn. Têkoşer Sabrî KARATAY û Resul şêhid ketin.

14 Tebax, Çalê:

Li mezra Sarpê gundê Çirali êrîşek çû ser leşkeran. Serleşker û serbaz revîn. Mêtinger duxuyankirin ku, 2 serbaz birîndar ketine.

14 Tebax, Şirnex:

Balafireki dijmin ket. Serleşker û serbazên tê de mirin.

15 Tebax, Çalê:

Êrîşek çû ser karwanekî leşkerî. 2 serbaz hatin kuştin, cemsek hate tunekirin.

20 Tebax, Qilaba:

Pêşmergan avêt ser karakola Şivêt. Mayin li ser rêya karakolê hat raxistin. Cemsek rastî mayinê bû. Ûstegmenek û 2 serbaz hatin kuştin, 5 ji birîndar ketin. Cemse bi tevayî hilweşî.

20 Tebax, Dêrsim:

Li navenda bajêr bombek di geroka polêsan de peqî. Gerok şewitî.

22 Tebax, Wan-Edremit:

Êrîşek çû ser serleşkeriya cenderman. Pêşmergan avêt ser mala Walî. Kuştiyên dijmin nehatin eşkere kirin. Pêşmerge dure belavok belavkirin.

25 Tebax, Cezîra Botan:

Li dora mezra Bakartan şerek di navbera hêzên ARGK û ên dijmin de derket. Hêzên dijmin perçiqîn. Mêtinger tenê birîndarekî xwe eşkere kirin.

25 Tebax, Gexi:

Li dora qopaniya Yedisu jî şerek derket. Dijmin birîndarekî xwe eşkere kir. Lê weke agahiyên me ji gel girtî, tê gotin ku dijmin, gelek birîndarên xwe bi balafiran aniye Amedê.

26 Tebax, Hazro:

Hêzên ARGK avêtin ser bajêr. Êriş çûn ser avahiyên leşkerî, dadgehî, kaymakamiyê û girtîgahê. Serleşker Selçuk Acar hat kuştin. Belavok hatin belavkirin. Rapirînek girseyî dirust bû. Dest li ser gelek hacet û dokûmanan hat danîn.

Roja dure leşkeran êrîşî gel kirin. Pîkolîkî dijwar birêxistin.

29 Tebax, Çolik:

Li Kuruçayê cemsekî leşkerî qulibî. Serbazek mir, 4 birîndar ketin.

2 Êlûn, Hezex:

Cemsekî leşkerî rastî mayinê bû. Astsubayek û 2 serbaz mirin. 12 jî birîndar ketin.

8 Êlûn, Şemzînan:

Pêşmergên ARGK kemenek li pêşiya karwanekî leşkerî vegirtin, ku diçû îstasyona radyolîng a Postxanê. 2 cemse hatin tunekirin. Gelek leşker hatin kuştin an birîndar kirin. Dijmin diyarkir, ku 4 serbaz birîndar ketine.

Li ser rêya Şemzînan mayinek jî hat raxistin. Hacetên leşkerî rastê bûn.

8 Êlûn, Mehsertê:

Cemsekî leşkerî rastî mayinekê bû. Cemse hat tunekirin. 9 serbaz birîndar bûn.

10 Êlûn, Dêrsim:

Gerokekî polêsan ket xefkê. Gerok hat hilweşandin; polêsên tê de mirin an birîndar ketin. Mêtingeran 2 polêsên birîndar eşkere kirin.

Encama êrîşên li ser saziyên talanê ên mêtinger û peqandina mayinan, dijmin bi milyaran lîran zîrar girt

16 Tebax, Tatwan:

Li taxên Tux, Kayataş û Sahil belavokên ERNK hatin belavkirin. Mêtingeran 19 welatperwer taliyê de girtin.

20 Tebax, Daraxîne:

Li dora qopaniya Suvêren, li ser xeta tirênê a bi navê "Haydarpaşa-Tatwan" mayin peqî. Tirênek, ku hacetên leşkerî dikşand hat firandin.

23 Tebax, Nisêbîn:

Xeta tirênê, Haydarpaşa-Nusêbîn, 2 caran hat bombekirin. Tirêneka baran hat hilweşandin.

23 Tebax, Gexi:

Êrîşek çû ser saziya hêsin û fosfatê. Civînek bi kargeran re çêbû. Mekîne gişt hatin şewitandin.

21 Tebax, Licê:

Li mezra Dal êrîşek çû ser şantiyekê, ku rêyên leşkerî çêdikir. Dozerek, kuleyekî sondajê, mekîneki sondajê, kompresorek, jipek û 4 karawane hatin şewitandin.

25 Tebax, Cezîra Botan:

Li gundê Çaxlayan êrîşek çû ser şantiyekê. Dest li ser 250.000 Lîrên Tirkî hat danîn. Hacet gişt hatin şewitandin. Dure şerek bi hêzên dijmin re derket û serbazek hate kuştin. Mayinek li ser rê hat dadan. Hacetek rastî mayinê bû û firî.

25 Tebax, Dêrsim-Ovacik:

Li gundê Canbulak 2 dozer hatin tunekirin, ku bûhatiya wan 700 milyon Lîrên Tirkî bû.

27 Tebax, Şenkaya:

Êrîşek çû ser şantiya gundê Aydoxdu. Bi tevayî hat hilweşandin.

27 Tebax, Çêlikan-Samsur:

Şantiya avakirina baraja Çadê hat hilweşandin.

9 Êlûn, Berwarî:

Di navbera gundên Osyan û Omyanus pêşmergên ARGK dafek vegirtin û 3 hacet şewitandin. Ev hacet melzeme ji bo karakola gundê Avyan navça Şirnexê re dikşandin. Bûyerê de şofêr Remzi Kirboxa hate kuştin. Dure mayinek hate dadan. Gerokên leşker û cahşan rastî mayinê bûn. Taliya peqînê gelek dij-şoreşger birîndar ketin.

ARGK milîsiyê jiyan nahêle

9 Tebax, Berwarî:

Welatfiroşên bi navên Yakup û Saddik Benek li gundê Osyan, ku çekên dijmin girtin hatin kuştin.

16 Tebax, Dêrika Çiyayê Mazî:

Li mezra Ulutaş-Kelek çetên bi navên Salih û Mehmet Çelîk hatin kuştin, ê bi navê Şexmus Çelîk jî hat birîndarkirin. Dest li ser çekên wan jî hat danîn.

20 Tebax, Dihê:

Hêzên ARGK avêtin ser mezra Mille gundê Kiliçkaya. Cahşên bi navê Şahîn Sever, Omer Baykara, Şûkrû Narin û 25 merivên wan bi mirinê hatin cezakirin. Dest li ser çekan jî hat danîn.

21 Tebax, Midyad:

Li qopaniya Kerboran glîkar Şexmus Arik hat kuştin.

27 Tebax, Dêrika Çiyayê Mazî:

Li gundê Şebê şerek di navbera hêzên ARGK û parêzkarên gund derket. Têkoşêreki ARGK şehîd ket.

27 Tebax, Şirnex:

Li gundê Anilmiş 9 parêzkar hatin bêçekkirin. ARGK civînek li gund çêkir. Dest li ser 9 tivingên G-1 û bêsimekê hat danîn.

30 Tebax, Dêcle:

Li gundê Başkoy-Çaylidere bêbext Şevket Akçay hate kuştin.

1 Êlûn, Derîka Çiyayê Mazî:

Li gundê Balova glîkar Seydo Abak û jina wî Enîse hatin kuştin.

Berxwedan 15 rojîn

Sedema bingehîn ji bo 15 rojîn derketina **Berxwedan'ê**, pêşveçûna Tekoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan e. Şoreşa Rizgariya Netewa Kurdistan, ku bin pêşengiya PKK gihaye Eniya Rizgariya Netewî û Artêşa Rizgariya Gel, û herweha gihaye livbaziyên xwe ên dorfireh, li Kurdistana Bakura-Rojava giştiya civakê xistiye bin hikariya xwe û rojbiroj hatina civakê bêhtir ronahîdike.

Şoreşa rizgariya netewî ji aliyên girseyî, leşkerî û konevanî gihaye koçberên bilind. Lewma konevaniyeka weşandinê a ku li vê rewşê tê, zor hewcebûye. Ji bona ku karvaniya şoreşa me a rizgariya netewî leztirîn bigihe girsên gel, bi rêya weşanan ji gelê me têkilî têkoşînê bibe û girsên gel çêtir bên rêkxistinkirin, **Berxwedan** wê ji nihaû pêde panzdeh rojîn derkeve.

Berxwedan, dengê Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan a qubeye.

Erk û armancên **Berxwedan'ê**, erk û armancên Eniya Rizgariya Netewa Kurdistanê ne. Ji xwe re, zanatiya konevanî û rêkxistiniya gel, bingeh digre. Ji xwe re, xurtkirina şerê çekdarî ku azina şoreşa netewî a bingehîne û xurtkirina ARGK ku bersiva vê a karvaniyê ye, bingeh digre. Şoreşa Kurdistan, perçekî aktîfe ji şoreşên dinê û hêzên demokrat. Ji ber vê jî, **Berxwedan** pêşvebirina tifaqên şoreşger û welathêz ên gelê me ji xwe re armancek digre.

Ji Rojhelata Navîn heya Ewrupa û Avustralya, di berayeka gelek fireh de têkoşîna me a rizgariya netewî berdewame. Gelek zehmetiyên nasdana vê xebatê, û weşandina nûçên vê barê de, hene. Tevlî mêtingerên Tirk, hêzên emperyalîst û xulamokên wan dixebitin, li herderê dîwaran li pêşiya me avakin. Lê dîsa jî **Berxwedan**, seranser bi alîkarî û piştgirtina gelê me pêşde dere. Lewma, domana pêşiya me de emê bixebitin, nûçe û agahiyan bi awaki kintirîn, rasttirîn û dewlemendtirîn biweşênin.

Weşandina konevaniya rizgariya netewî, nîra mêtingeran, bikaraninên li ser gelê me, û li beramberê van, berxwedan û jiyana gelê me, armanceka din e ji me re.

Li ser xeta konevaniya weşandina rizgariya netewî, emê encamên pêşveçûnên di nav hêzên şoreşê û dij-şoreşê li êrdima Rojhelata Navîn û dinê, bi awakî sîstematîk bênin nav pelên rojnama xwe.

Bi awakî xurtkirina tifaq û piştgirtinên rizgariya netewî, emê giraniyekê ji bidin nasdana gelên ku têkoşîna rizgariya netewî birêve dibin.

Hedefeka me a din jî, nasdana dengûbehsên siyasî ên li ser şoreşa me û eşkerekirina kêşên vê barê de ye.

Bersiva ji bo êrîşên li dijî têkoşîna me a rizgariya netewî û ERNK, rabirîna hêzên sosyal-şoven û gelêriya kevneperesta Kurdî ji aliyên ramyarî û konevanî jî, **Berxwedan'ê** re bingehe...

Babêteka giring jî, rêkxistinkirina Eniya Rizgariya Netewî û hurkolînên pêrgalên vê barî de ye.

Têkoşîna rizgariya netewî: Çirandina sencîrên dîldariyê û şerê afirandina civakeka nûjen di jiyanê û çanda gel de ye. Lewma girêdayî bi keleporên dîrokî, di karvaniya rizgariya netewî de pêşvebirina pişe û çanda şoreşger jî, delameteka mezine bo me. Di vê barê de, emê welat û dîroka xwe ji gavbigav bidin nasdan.

Kehniya rizgariya netewî xwe paldaye zanatiya girsan, rêkxistin û alîkariya girsan. Hikara vê a berçavîn, pêvendiyên **Berxwedan'ê** ên bi girsên gel re ye.

Ji niha pêde emê çetir bala xwe bidin rexne û pêşniyarên girsên niştîmanperwer. Ziman û pênusa xwendevanan, wê bêhtir xwe bihilimênin rûpelên **Berxwedan'ê**.

Hedefa me, leztirîn pêkanîna pêvendiyan, dorfirehtirîn belavkirin û peyda kirina xwendevanên dorfirehtirîne. Gişt tevde em dikarin vê delametê bibin serî. Baweriya me tê xurte, ku emê vê hevkariyê bikaribin pêşdebibin û hemû zehmetiyan binkeftî bikin.

Berxwedan